

Bob Shaw

Invaze do soukromí

I.

"Dneska jsem viděl babičku Cumminsovou," řekl Sammy s plnou pusou turínu a brambor.

May praštila vidličkou o talíř. Odvrátila hlavu. V očích se jí leskly slzy. Podle mě se na svou matku vždycky upínala víc, než by měla. Jenže tohle, to Sammy přehnal. Doopravdy.

"Poslouchej, Sammy," naklonil jsem se nad stůl, "ještě jednou to řekneš - a dostaneš na zadek. Rozumíš? To není legrace."

Díval se na mě s bezelstnou vzdorovitostí, s jakou se člověk umí koukat jen v sedmi letech. "Já si nedělám legraci. Viděl jsem babičku."

"Tvá babička je už dva týdny mrtvá," odsekl jsem. Šli mi na nervy oba. On i May, která se úplně sesypala. Tráslý se jí rty. Nebyla schopná promluvit.

"Dvalýdny," opakoval po mně Sammy věcným, skoro pobaveným hlasem. Bylo mu vidět vlčích, že dostal nápad. "Kdyby byla mrtvá dva dny, tak by to nebylo nic divného, vid'?" Ale dva týdny..." Zamyšleně si nacpal do pusy kopec bramborové kaše.

"Georgi!" vyhrkla May. Hnědé oči se jí topily v slzách, prameny měděných vlasů se třáslý na čele. "Udělej s ním něco. Třeba ho zabij, ale ať je zticha."

"No tak, miláčku," uklidňoval jsem situaci. "Neber si to tak. Je to dítě. A vlastně uvažuje celkem logicky. Pamatuješ na Úpadek a pád? Na tu svatou, co jí usekli hlavu a ona vstala a šla snad půldruhého kilometru, až došla do kapse? Teologové se taky přeli, jakou vzdálenost přesně ušla, a zapomněli - aspoň to píše Gibbon - že v tomhle případě není podstatná vzdálenost, ale ten první krok. To..." Odmlčel jsem se, protože May vstala od jídla a rozběhla se po schodech nahoru. Na její prázdnou židli dopadaly paprsky říjnového slunce. Sammy jedl nerušeně dál.

"Vidíš, cos udělal?" plácl jsem rukou zlehka o blondátou hlavu. "To měl být vtip? Maminku zlobí jen hloupí kluci. Rozumíš? A víc o tom nebudeme mluvit."

Sammy se díval do talíře. "To nebyl vtip. Já... ji viděl... babičku... Cumminsovou."

"Babičku pochovali. Je mrtvá už..." Málem bych zas řekl dva týdny. Sammy zvedl oči. Klidně by se vydržel přít celý večer, opakovat pořád dokola to samé. "Můžeš mi to nějak vysvětlit?" řekl jsem.

"Já?" Překvapený, okázale nechápavý pohled. "Nemůžu to vysvětlit. Povídám, co j sem viděl"

"Dobře. A kde jsi ji viděl?"

"V Guthrieho domě, kde jinde."

Kde jinde. Z těch slov na mě zavanula nostalgie. Kde jinde. Všude, v každém obvodu, v každé čtvrti jsou místa, jako je Guthrieho dům. Zeptejte se někde na ulici nějakého dítěte, jestli neví, kde je ten strašidelný dům, co v něm bydlí upíři a každou chvíli tam někoho zavraždí. I kdyby existovalo město, kde žádný takový dům není, mám pocit, že by si děti vymyslely něco jiného, prostě proto, že musí něčím zaplnit temnou stránku svého kolektivního vědomí.

Ale v našem městě takový dům byl - velký, prázdný, zchátralý dům, ukrytý v temnotách zpustlé zahrady. Nikdo ho nikdy nezkoušel prodát, ani zbořit, jako by ten dům byl nějakým záhadným způsobem imunní proti trhu s nemovitostmi. Malému městu, v jakém žijeme, takový dům stačí jeden. Guthrieho dům. Od dětství jsem o něm

nepřemýšlel. Pokud jsem ale věděl, zůstal pořád stejný. Tmavý, zanedbaný, odpudivý. Jak se zdálo, i nová generace dětí si ho spojila se stejnými představami. Když Sammy mluvil o Guthrieho domě, tvářil se vážně, skoro slavnostně. Dalo mi práci, abych se nerozesmál. Poznával jsem v jeho očích sám sebe, mladšího o čtvrt století.

"Tam že jsi něco viděl?" Rozhodl jsem se nekazit mu hru. Ko-neckonců, May byla v ložnici a neslyšela nás. "Je to daleko od silnice."

"Protáhnul jsem se dírou, vis, skrz plot."

"A kdo tam byl s tebou?"

"Nikdo."

"Tys tam šel sám?"

"Nejasně," pokýval Sammy hlavou. Když mi bylo sedm let, nic na světě by mě nepřinutilo, abych do toho domu vkročil. To, co udělal můj syn, to ve mně budilo respekt - a zároveň i neurčitou, nepochopitelnou obavu.

"Koukej, Sammy, do toho domu bys neměl chodit. Je to nebezpečné."

"Nebezpečné, jo?" Ušklíbl se. "Jenom tam sedí v křeslech. Ani se nehnu."

"Někam vlezíš a... Cože? Kdo tam sedí?"

"Starý lidi," odstrčil Sammy prázdný talíř. "Těm bych útek úplně klidně. I kdyby mě viděli. Ale oni mě neviděli. Nakouknul jsem do okna a hned jsem běžel pryč."

"Tak podle tebe tam někdo bydlí?"

"Starý lidi. Spousta. Sedí tam v křeslech."

Neslyšel jsem nic o tom, že by se do Guthrieho domu někdo nastěhoval. Možná tam ale zřídili penzion pro staré lidi, napadlo mě po chvíli. Možná. Tím by se to všechno dalo vysvětlit. Sammy zahlédl za oknem bělovlasou starou paní a myslel, že vidí babičku. Třeba, říkal jsem si, je pro něj přijatelnější představa, že babička někam odešla, než to, že leží mrtvá pod zemí v nějaké dřevěné bedně.

"Víš dobře, že se to nesmí, chodit na cizí pozemek. To je..." Ztišil jsem hlas, protože po schodech přicházela May. "Ta paní, cos tam viděl, rozumíš," zašeptal jsem, "to nebyla babička Cumminsová. Do toho domu nesmíš chodit. A nesmíš zlobit maminku. Rozumíš?"

Sammy přikývl, ale na rtech mu bylo vidět, že si pořád opakuje totéž, co říkal při večeři. Abych se přiznal, vůbec mi to nevadilo. Naopak. Celý můj život byl jeden velký ústupek a kompromis - a nestál za nic. Byl jsem rád, že můj syn dostal do vínku dost vůle a tvrdohlavosti, aby neuhýbal jako já.

May se vrátila ke stolu. Posadila se. V pihovaté tváři měla unavený, trochu provinilý výraz. "Vzala jsem si prášek."

"Prášek? Já myslel, že ti došly."

"Odpoledne tu byl doktor Pitman. Dal mi nové."

"Tys ho volala?"

"Ne. Byl tady vedle, u sousedů, tak se tu zastavil. Chová se báječně, víš, celou tu dobu, co... co..."

"Co je matka mrtvá, May. Musíš se s tím, sakra, smířit."

May beze slova přikývla. Začala uklízet nádobí od večeře. Jídla se ani nedotkla.

"Maminko..." Sammy ji zatahal za rukáv. Pomyslel jsem si, že to celé začne znova, jenže, bohužel, Sammy už tou dobou měl jiné starosti. Byl bledý jako stěna. Vyskočil jsem ze židle právě včas, abych se k němu dostal dřív, než upadl.

II.

Bob Pitman byl bělovlasý starý pán s růžovými tvářemi. Byl takový už v dobách, kdy léčil mé dětské nemoci. Neměnil se. Žil sám v ohromném, pro jednoho člověka až příliš velkém domě, nosil tmavý oblek, hodinky zasunuté v kapsičce u vesty a pověšené na zlatém řetízku, pil zvlášť dovezenou neředěnou skotskou a při každé příležitosti se s každým pokoušel hrát šachy. Už jen samotný pohled na jeho široké dlaně a pevné, silné prsty člověka uklidňoval. Doktor zvedl oči od Sammyho a složil stetoskop.

"Vypadá to, že snědl něco špatného," řekl. Přisunul pokrývku Sammy mu až k bradě.

"Ale bude v pořádku?" vydechli jsme dvířhlysem, já i May.

"Určitě."

"Díky Bohu." May zprudka dosedla do křesla. Věděl jsem, na co myslí. Hrozila se představy, že teď po matce ztratí i Sammyho.

"Trochu si odpočiňte," řekl jí doktor Pitman vlídně, ale nesmlouvavě. "Sammy se z toho vyspí. A vy to udělejte taky. Vezměte si jeden ten prášek, co jsem vám dal ráno."

Na jeho ranní návštěvu jsem v tom zmatku úplně zapomněl. "Je to s námi práce, vidíte, doktore."

"Aspoň mám co dělat. V poslední době jsou lidi až nechutně zdraví." Vedl nás ven ze Sammyho pokoje. "Ráno se tady zastavím."

May se pořád nemohla smířit s tím, co Pitman povídal. Ve své kuchyni dbala úzkostlivě na čistotu a představa, že by Sammy dostal otravu z jídla, pro ni byla nemyslitelná. "Co by, prosím vás, musel sníst, doktore? Měli jsme to, co on, a nic nám není."

"Těžko říct. Nevšimli jste si něčeho v jídle, co vyzvracel? Nebyly tam bobule? Cukroví?"

"Ne. Aspoň myslím, že ne," řekl jsem. "Ale jistě to nevím." Položil jsem ruku May kolem ramen. Snažil jsem se ji uklidnit, ale nebylo to k ničemu. Kdyby Sammy opravdu vážně onemocněl, blesklo mi hlavou, nebo se zabil při nehodě, zničilo by ji to. Neměla by žádný další důvod, proč žít. Pro koho. Je to hrůza. Nějak jsme si ve dvacátém století zvykli počítat s něčím, v co naši předkové mohli jen doufat - že se děti dožijí dospělosti.

Pitman nás oba ještě pár minut přesvědčoval a ujišťoval, že bude všechno v pořádku. Pak odešel. I cestou po schodech se usmíval. Pokyvoval hlavou. Trochu se zadýčoval. Když jeho auto zmizelo za rohem, vrátili jsme se nahoru. Leželi jsme v posteli, těsně vedle sebe, ale i tak byl každý sám. Trvalo dlouho, než May usnula.

Přesto - a nebo právě proto - jsem se vzbudil dřív. Vyklouzl jsem z postele a šel se podívat na Sammyho. Otevřel jsem dveře a hned jsem viděl, že je zle. Sammy dýchal jako uštvané štěně. Rychle, těžce. Došel jsem k posteli. Nevnímal mě. Lapal po dechu. Čelo měl v jednom ohni.

Seběhl jsem po schodech dolů k telefonu. Žaludek se mi svíral, srdce stoupalo do krku. Vytočil jsem číslo doktora Pitmana. Chtěl jsem zakřičet na May, ale pak jsem si uvědomil, že by Sammymu stejně nepomohla. Jen by dostala hysterický záchvat, nic víc. Nechal jsem ji spát. Konečně se ve sluchátku ozvalo klapnutí.

"Doktor Pitman." Unavený, ospalý hlas.

"George Ferguson. Sammymu je zle. Můžete přijet?" Vykotkal j sem rychle příznaky.

"Budu tam hned." Po ospalosti v Pitmanově hlase už nebyli ani stopa. Zavěsil jsem, otevřel jsem branku i dveře, aby s doktor nemusel nikde zastavovat, a běžel jsem zpátky do Sammyho pokoje. Sammy byl zpocný, vlasy měl přilepené k čelu. Každý nádech a výdech doprovázelo prudké, kovově skřípaví chrčení. Čekal jsem. Bylo to, jako bych měl v hlavě kovářinu

do které každá z ubíhajících vteřin zabuší kladivem. Uplynula celá věčnost, než jsem na schodech zaslechl Pitmanovy kroky.

Vešel do pokoje. Poprvé v životě jsem ho viděl neupraveného. Podíval se na postel a vzal Sammyho i s přikrývkou do náruče.

"Zápal plic," řekl bez okolků. "Musí do nemocnice. Okamžitě."

Ani nevím, kde jsem v sobě našel sílu vybuchnout. "Zápal plic?!" Vždyť jstě povídal, že něco snědl!"

"To spolu nesouvisí. Tohle je infekce. Pneumonie. Tady v kraji teď byly případy-"

"Mám zavolat sanitku?"

"Ne. Odvezu ho sám. Bude to rychlejší. Zatím je na silnicích volno." Překvapilo mě, s jakou lehkostí nese Sammyho ke dveřím.

"Počkejte. Jedu taky."

"Radši zavolej na kliniku, Georgi. Ať se připraví. Kde je tvá žena?"

"Spí. Ještě nic neví." Až do té chvíle jsem na May vůbec nemyslel.

Doktor Pitman povytáhl obočí. Zastavil se. "Vyříd' to a pak ji vzbud'. Dej pozor, ať se moc nerozruší. A neboj se. Mám v autě dýchací přístroj. Jak bude Sammy na intenzivní péči, tak bude z nejhoršího venku."

Přikývl jsem. Sammyho tvář byla pořád stejně matná, bezvládná. Když ho Pitman uložil do auta, šel jsem k telefonu a zavola jsem na kliniku. Všechno se vyřídilo rychle. Lidi, se kterými jsem mluvil, mi připadali sympatičtí a schopní. Za pár vteřin jsem byl u May. Seděla na kraji postele.

"Georgi?" řekla udiveně. "Co se děje?"

"Sammy má zápal plic. Doktor Pitman s ním jel do nemocnice. Postará se o něj." Oblékal jsem se a modlil se, aby May dokázala tu zprávu přijmout aspoň trochu rozumně. May mlčela. Došla ke skříni a beze slova na sebe začala mechanicky navlékat šaty. Když jsem se jí podíval do očí, měla v nich tak zoufalý výraz, že jsem si přál, aby se rozplakala, aby ječela, aby dostala další hysterický záchvat, cokoliv, jen aby se takhle nedívala. Nasedli jsme do auta. Bylo studené říjnové ráno. Mlha. Ve zpětném zrcátku jsem zahlédl otevřené dveře našeho domu, ale už jsem se nevracel. Jel jsem k nemocnici. Hlavou se mi honila nesmyslná představa, že nás vykradou, že to Osud přijme jako oběť, která odvrátí zlo od Sammyho. Silnice byly skoro prázdné, ale přiznám se, že jsem neměl sílu přidat plyn, soustředit se na řízení. May seděla vedle mě a dívala se z okna jako dítě, kterému se nechce po prázdninách domů.

I na dálku, ze silnice, bylo vidět, že modrý Buick doktora Pitmana teprve zajiždí k hlavnímu vchodu. Nevěděl jsem to přesně, ale měl jsem pocit, že jel aspoň deset minut před námi. Co se stalo? May mi zaryla prsty do stehna, když uviděla, jak ošetřovatel nese malý bílý uzlík z auta dovnitř do budovy. Zaparkoval jsem až u vchodu. Nevšímal jsem si nápisů, že to je místo vyhrazené pro vozy lékařského personálu. Vběhl jsem do šedého přístupní haly. Sammyho jsem už nezahlédl. Čekal na nás jen doktor Pitman.

"Co je?" vykřikl jsem. "Kde jste byl tak dlouho?"

"Klid, Georgi. Panika je to poslední, co nám teď pomůže." Odvedl nás k nějakým prázdným křeslům. "Nikde jsem nebyl. Jen jsem jednou rukou řídil a druhou držel dýchací přístroj."

"Promiňte, doktore, já... mě to... jak mu je?"

"Dýchá. To je teď hlavní. Nebudu vám lhát. Zápal plic, zvlášť tehle druh, je vždycky nebezpečný. Ale máme naději."

May trochu pookřála - jako by čekala, že se dozví něco ještě horšího. Ale já doktoru Pitmanovi nevěřil. Znal jsem ho. Vždycky se každému díval zpřímá do očí, a teď před mým pohledem pořád uhýbal. Čekali jsme na zprávu o Sammym dost dlouho a celou tu dobu měl Pitman ve tváři napjatý, skoro až bolestný výraz. Mlčel.

Nejspíš si oddech, když jeden z doktorů přesvědčil May, že bude lepší počkat doma.

III.

Večer mi náš dům připadal hrozně opuštěný a prázdný. May si odmítla vzít prášky. Seděla v pokoji, telefon měla na klíně, jako

kdyby se nemohla dočkat, až nám zavolají. Udělal jsem pár sendvičů a uvařil kafe, ale May nechtěla jíst. Já vlastně taky ne. V koutech místností a chodeb se shromažďovaly a zahušťovaly drobné částčky tmy. Všechno kolem mě mi připadalo nesnesitelné. Musel jsem pryč. May beze slova přikývla, když jsem řekl, že sejdou projít. Než jsem odešel, rozsvítil jsem v pokoji světlo. Venku na chodníku jsem se ohlédl. May znovu zhasla.

Jen tak dál, zuřil jsem v duchu, seď si tam potmě. To je to nejlepší, co můžeš udělat.

Vztekl mě přešel, když jsem si uvědomil, že May - na rozdíl ode mě - aspoň má odvahu čekat, doufat, nevzdávat se naděje. Šel jsem rychle, rovnou za nosem, snažil jsem se myslet na praktické věci, na to, jak dlouho teď nebudu v kanceláři, na to, jestli za mě ten kontrakt dodělá někdo jiný, nebo ne. Ale ať jsem myslel, na co myslel, před očima jsem pořád měl tvář svého syna. Šel jsem po tiché předměstské ulici a brečel jako dítě.

Ani nevím, jak jsem se ocitl u Guthrieho domu. Možná mě tam zavedla nějaká podvědomá asociace, která spojovala ten dům se zlem, co ohrožovalo Sammyho, ale možná to byla jen náhoda. Každopádně jsem tam najednou stál - u starého domu na konci krátké slepé uličky. Zahrada i dům, všechno se zdálo být stejné jako v dobách, kdy jsem chodil do školy. Zbloudilý paprsky světla ze silnice dopadaly na zabeďněná okna, ošumělé zdi a zprohýbané okapy. Za tu chvíli, co jsem si dům prohlížel, mi naskočila husí kůže. Jako by se ve mně ozývala ozvěna starého dětského strachu. Nebo večerní chlad. Nebo Sammyho přebujelá fantazie?

Už jsem se chystal odejít, když jsem ve šterku na příjezdové cestě zahlédl stopy pneumatik. Vedly směrem k domu. Co na tom? říkal jsem si. Někdo byl zvědavý a jel se podívat zblízka. Určitě. I když, přece jenom...

A pak jsem vzadu, v zahradě za domem, uviděl ta jablka.

Trpěla se na stromě, ve žlutém světle, mezi temnými siluetami větví. Od začátku mi tu něco nehrálo. Až za pár vteřin jsem ale pochopil co. Do zahrady světlo ze silnice nepronikalo, a přesto se jablka leskla. Proč? Zákon nepřímé úměrnosti na druhé mocnině vzdálenosti. Bylo to tak. Někde vzadu v Guthrieho domě se muselo svítit.

Připadal jsem si zase jako kluk. Ale kdybych byl kluk, utekl bych odsud. Domů. Teď jsem neměl kam a proč utíkat. A byl jsem zvědavý, co se tam uvnitř děje. Pomalu jsem začínal věřit, že Sammy v tom domě opravdu něco viděl. Staré lidi v křeslech? Vešel jsem do zahrady. Pod nohama mi šustilo mokré listí. Obklopila mě tma a vlhká houbovitá vůně. Postupoval jsem podél domu. Zdálo se mi nemožné, že by v těch oprýskaných zdech někdo bydlel. To světlo, říkal jsem si, tam může svítit už týdny. Zastavil se tu realitní agent a zapomněl zhasnout.

Obešel jsem hromadu sutí a rozhlédl se. Konečně jsem se dostal za dům. V jednom ze zatlučených oken v přízemí chybělo prkno. Byl tam trojúhelníkový otvor, kterým vycházelo ven citrónově bílé světlo. Došel jsem tiše k oknu. V místnosti, osvětlené holou žárovkou, bylo osm křesel. V každém z nich seděl starý muž nebo stará žena. Většinou četli časopisy, jen jedna žena pletla. Obhlédl jsem rychle místnost - a strnul při pohledu na tvář ženy, která seděla v křesle pod oknem.

Sammy měl pravdu. Byla to tvář jeho mrtvé babičky.

Noční můra? Náhoda? Příznak? Ozvěny dětské fantazie i rozum dospělého George Fergusona se shodovaly v tom, že náhoda to není. Adrenalin v krvi nezadržitelně stoupal. Bylo to jako výjev ze zlého snu. Nedokázal jsem odtrhnout oči od okna. S hrůzou jsem zíral na starou ženu v křesle. Kostnatá tvář, bulka pod uchem, způsob, jakým držela časopis - to všechno mi dávalo jistotu, že tam za oknem skutečně sedí matka mé ženy, Marta Cumminsová, která zemřela před dvěma týdny na mozkovou mrtvici a byla pohřbená v rodinné hrobce.

Mimoděk jsem zvedl ruku, vsunul ji do otvoru mezi prkny a zaklepal na zaprášené sklo. Klepal jsem tiše, zlehka. Uvnitř to nikdo neslyšel. Chtěl jsem zaklepat podruhé, ale vtom jeden z mužů obrátil stránku v časopise a na chvíli se podíval směrem k zabeďněným

oknům. Znal jsem ho. Byl to Joe Bryant, školník ze školy, do které chodil Sammy. Zemřel asi před rokem na infarkt.

V tu chvíli jsem nebyl schopný přemýšlet. Nebyl jsem schopný hledat vysvětlení. Věděl jsem jedno - že musím dovnitř. Že musím mluvit s matkou mojí May.

Odvrátil jsem se od okna a zamířil jsem do tmy, k zadním dveřím. Byly zamčené, navíc jištěné visacím zámekem. Překvapilo mě, že zámek není zrezivělý, že je pečlivě promazaný olejem. Došel jsem k dalšímu oknu. To bylo malé. Vedlo do kuchyně. Když jsem zkoušel odtrhnout bednění, zaslechl jsem měkký praskavý zvuk z rámu okna. Rám, skleněné tabulky, ztrouchnivělá prkna - celá konstrukce mi zůstala v rukou. Opatrně jsem všechno postavil na zem a opřel o zeď. Bylo při tom víc hluku, než jsem čekal. V domě to ale nezbudilo pozornost. A cesta dovnitř byla volná.

Přemohl jsem strach a vyšplhal jsem po prknech jako po žebříku nahoru do temného otvoru, kde ještě před malou chvílí bylo zabeďované okno. Z okna jsem přešel na něco podivně zprohýbaného a hrbolatého. Až za okamžik jsem si uvědomil, že pod sebou mám starý plynový sporák. Zkusil jsem si posvítit zapalovačem, ale v jeho bledě modrých záblescích nebylo nic vidět. Musel jsem vytrhnout pár stránek ze svého zápisníku a zapálit je. Kuchyně byla v dezolátním stavu, k vaření absolutně nepoužitelná - a nepoužívaná. To mě znervóznilo ještě víc. Hlavou se mi honily otázky, na které jsem neznal odpověď. Otevřel jsem dveře a vyšel ven z kuchyně. Chodba. Vedla do míst, kde jsem tušil osvětlený pokoj. Nezbylo mi než zapálit další stránky a vyrazit. Šel jsem pomalu. Každou chvíli jsem stál - když mi pod nohama skřípla podlaha, když jsem zavadil ramenem o kus odtržené tapety. Měl jsem strach, že to někdo uslyší, ale pořád se nic nedělo. Pak jsem konečně zahlédl pruh světla nad prahem. Vzal jsem za kliku a rychle otevřel. Tváře lidí v křeslech se obrátily ke dveřím. Dívaly se na mě. Paní Cumminsová vytřeštila oči. Poznala mě? Lekla se mě?

"Já jsem George," slyšel jsem jakoby z dálky svůj vlastní hlas. "Co to má znamenat?"

Vstala. Rty se jí pohnuly. "Nigí olon prittle o čanig sovisess!" Při tom posledním slově se zvedli z křesel i ostatní. Prudkými, až neuvěřitelně mrštnými pohyby.

"Paní Cumminsová?" řekl jsem. "Pane Bryant?"

Starci odložili časopisy. Jako na povel všichni vykročili směrem ke mně. Byli bosí. Pokýval jsem hlavou a ustoupil před nimi do chodby. Tam jsem se otočil. Prolezu tím oknem v kuchyni dost rychle? napadlo mě. Do ramene se mi zaryla něčí ruka. Odstrčil jsem ji a rozběhl se na opačnou stranu. Ve světle z pokoje bylo o pár metrů dál vidět dveře. Vběhl jsem do nich a zabouchl je za sebou. Tma. Někým zázrakem se mi povedlo nahmatat klíč v zámku a zamknout. Dveře se- otřásly. Někdo je zkoušel vyrazit. Slyšel jsem pronikavý ženský hlas, plný úzkosti.

Nahmatal jsem vypínač, ale žádné světlo se nerozsvítilo. Zíral jsem do tmy. Báł jsem se udělat krok. Před sebou jsem cítil teplo a jemnou, polévku připomínající vůni. Podle všeho jsem byl v pokoji u čelních dveří. Když najdu okno, říkal jsem si, můžu odtud zmizet. Bez problémů. I na zdi vedle vypínače se odlupovala tapeta. Vzal jsem ji rychle za volný konec a utřhl z ní cár dost velký, aby se dal srolovat do tvaru pochodně. Dveře se otřásaly pořád víc. Zapálil jsem srolovaný papír. Mihotavé světlo pochodně ozářilo velkou čtvercovou místnost. U jedné stěny byl panel s nějakým elektronickým zařízením, jinak většinu plochy zabírala asi metr vysoká nádrž. Byla až po okraj naplněná tmavou tekutinou, ze které jycházela ta vůně. Naklonil jsem se s pochodní v ruce nad hladinu. Uvnitř nádrže něco plavalo. Tělo. Tělo dítěte. Plavalo na zádech. Podle rozteklého, zrosolovatělého obličejce to...

Ne!

Vykřikl jsem jako zvíře a zahodil pochodeň. Nechtěl jsem vidět. Už nic jsem nechtěl vidět. Hoříci pochodeň dopadla ke zdi a zapálila tam odlepené tapety. Bylo mi to jedno. Oběhl jsem nádrž, přiskočil k oknu, rozhrnul staré zpuchřelé záclony a rozbil sklo. Pak jsem vylezl na okno a bušil rukama i nohama do bednění tak dlouho,

dokud jsem nebyl na čerstvém vzduchu. Slezl jsem dolů a běžel jsem pryč, jak nejrychleji jsem uměl.

Když jsem se o pár bloků dál na chvíli zastavil, nebe nad domem starého Guthrieho se už barvilo do ruda. V hustém kouři létaly chuchvalce jisker, hnané podzimním větrem.

IV.

Jak se člověk má vyrovnat s něčím takovým? S něčím tak nesku-tečně obudným, že o tom lidský mozek odmítá vůbec uvažovat? Běžel jsem domů. V hlavě se mi rozléhal jakot sirén. Bylo to tak. Ano, zapálil jsem ten dům, ano, bylo v něm osm starých lidí. Měl bych cítit vinu? Proč? Nezapálil jsem ho úmyslně, ale kdyby mě nepředěla náhoda, asi bych to udělal. Určitě. Určitě bych se pokusil s tím vším skoncovat. Zbavit svět monster, co nemají právo na život. Udělal bych to. Všechn soucit, všechny náboženské předsudky mě opustily, když jsem viděl tu hrůzu v tom pokoji.

Ta elektronika tam sice byla jiná, zvláštní, nezvyklá, ale byla to elektronika. Soustrojí. Nic nadpřirozeného. A tělo v nádrži s tím horkým, snad organickým roztokem...

Ne! Zakázal jsem si na to myslet. Jinak bych zešlél.

Ničemu jsem nerozuměl. Matka mojí ženy byla mrtvá - a přitom seděla v té místnosti a mluvila jazykem, který jsem neznal. Joe Bryant byl mrtvý už rok - a seděl tam pod tou žárovkou taky. Můj syn byl vážně nemocný, ležel v nemocnici a zároveň...

Ne!

Z horečnaté změti nezodpovězených otázek a zoufalých nápadů vykrytalizoval obraz doktora Pitmana. To on léčil mou tchyni. A jistě chodil k Bryantovým jako rodinný lékař. A ráno byl u Sam-myho. Byl u nás i den předtím. Možná Sammyho slyšel vyprávět o lidech z Guthrieho domu. Když jsem si tohle uvědomil, v myšlenkách jsem hned měl další obraz. Pistoli. Sportovní dvaadvacítku s dlouhou hlavní. Byla zamčená v zásuvce mého psacího stolu. Přidal jsem do kroku.

Doma to vypadalo, jako by May někam odešla. Všude tma, ticho, mrtvo. Seděla v pokoji, pořád na stejném místě. Podíval jsem se na hodinky. Byl jsem pryč jen čtyřicet minut. Pouhých čtyřicet minut stačilo k tomu, aby se mi celý můj svět zhroutil pod rukama.

"May?" řekl jsem ve dveřích. "Volali z nemocnice?"

Ticho. Až za chvíli se ozvalo: "Ne."

"Mám rozsvítit?"

Zas ticho. "Ne."

Po pravdě řečeno, tentokrát mi to nevadilo. Tma aspoň zakrývala můj obličej a ruce a šaty umazané od bláta a od krve. Šel jsem po schodech nahoru, minul jsem bolestnou prázdnotu v Sammyho pokoji a zamířil jsem do koupelny. Osprchoval jsem se, přelepil jsem pořezané ruce náplastí a oblékl jsem si čisté šaty. Pak jsem odemkl zásuvku psacího stolu. Sportovní pistole není zbraň, která se dá snadno ukrýt, ale když jsem ji zasunul za opasek na levém boku a oblékl si kabát, myslím, že vidět nebyla. Sešel jsem dolů do pokoje. Chvilku jsem váhal, než jsem řekl May, že ještě půjdu ven. Váhal jsem zbytečně. May beze slova přikývla. Nezajímalo ji, co venku budu dělat. Kdyby Sammy zemřel, zemřela by taky - ne fyzicky - člověk umírá i jinak. Nešlo jen o Sammyho, šlo taky o ni. Musel jsem něco udělat.

Venku bylo všechno vzhůru nohama. Ulice ožily spoustou aut, chodců a pobíhajícími dětmi. Celá ta pestrobarevná záplava mířila k ohni, k obrovské hranici, díky které se obyčejný říjnový večer stal událostí. O dva bloky dál na jih se meziitím Guthrieho dům proměnil v peklo. Po oknech v sousedství se přelévaly jantarově žluté odlesky plamenů. Praskající dřevo, jiskry a exploze připomínaly ohňostroj a navozovaly atmosféru čtvrtého července. Kolem se přehnal parta rozjařených malých kluků. Uvědomil jsem si, že mám na svědomí vznik další dětské legendy. Že teď budou od úst desetiletých k uším pětiletých ještě dlouho putovat historky o noci, kdy shořel Guthrieho dům.

Doktor Pitman bydlel necelé dva kilometry od nás. Při tom zmatku v ulicích bylo rychlejší a taky méně nápadné jít k němu pěšky. Šel jsem rychle, ale pravidelně, dával jsem pozor, abych neutíkal, abych se pokud možno ztrácel v davu. Okolo mě i ve mně splývala realita s noční mýrou a noční mýra s karnevalem. K domu doktora Pitmana jsem dorazil za deset minut. Na příjezdové cestě stál jeho modrý Buick a v horních patrech se svítilo. Rozhlédl jsem se. Oheň už byl dost daleko. Ulice mi najednou připadala nebezpečně tichá a přehledná, ideální pro náhodného svědka. Pomalu jsem přešel na příjezdovou cestu, do stínu pod stromy v zahradě. Šel jsem po cestě až k domu. Už jsem byl na schodech, když se přede mnou rozletěly dveře. Doktor Pitman. Někam spěchal. Teprve si oblékal kabát. Sáhl jsem pro pistoli. Ale zatím nebyla potřeba. Doktor se zastavil hned, jak mě uviděl.

"Georgi!" Tvářil se ustaraně. "Co ty tady? Tvůj chlapec..."

"Přesně tak. Můj chlapec." Chytil jsem Pitmana pod krkem a zatlačil ho zpátky do haly.

"Co se stalo?" Zkusil mě odstrčit. Nikdy bych nevěřil, že má takovou sílu. "Chováš se divně, Georgi."

"To je vaše práce, ta Sammyho nemoc," řekl jsem. "Jestli se neuzdraví, zabiju vás."

"Jenom klid, Georgi. Je toho na tebe teď moc."

"O mě se nestarejte."

"Neměl bys-"

"Tak dost!" zařval jsem. "Já vím, co jste udělal Sammymu. Když to nenapravíte-"

"Proč bych mu-"

"Byl v Guthrieho domě. A viděl je tam. Proto." Znovu jsem zatáhl prsty do klop jeho kabátu. Doktor ustoupil o krok dozadu.

"V Qstthrieho domě? To ne, Georgi! Ne!"

Až do té chvíle jsem si nebyl jistý. Snad bych uvěřil i tomu, že jsem si všechno vsugeroval, že jsem vlastně nic neviděl. Nebyl jsem si jistý až do chvíle, kdy se jeho tvář změnila v šedou, ochablou masku.

"Ale ano!" Zabouchl jsem za námi dveře. "Co to děláte v Guthrieho domě, doktore?"

"Poslouchej, Georgi, teď nemám čas. Volali mě k požáru. Musím tam jet." Snažil se, aby to, co říká, znělo stejně energicky a cílevědomě jako jindy. Vyrázil ke dveřím.

"Je pozdě," zastoupil jsem mu cestu. "Shořelo to tam do základů. Vaše přístroje..." Odmlčel jsem se. Díval jsem se mu upřeně do očí. "...i oni."

"Nevím, o čem mluvíš."

"Vypadali jako lidi. Jako lidi, co už jsou mrtví. O nich mluvím. Ti všichni tam uhořeli, doktore." Ještě jsem nevěděl, že to je pravda. Byl to jen výstřel od boku. Ale zasáhl cíl. Přesně. "Byl jsem tam, viděl jsem je - a řeknu to policii, novinářům, všem. Sammy už není jediný, kdo o nich ví. Nemá smysl ho zabíjet, doktore. Slyšíte?"

Pitman potřásl hlavou. Vzápětí se prudce otočil a rozběhl se po schodišti nahoru do patra. Běžel jsem za ním. Dohnal jsem ho na druhém odpočívadle. Vší silou jsem ho přitlačil ke zdf. Chtěl jsem vědět pravdu, i kdybych ho kvůli tomu měl zabít. Ale doktor se mi vysmekl z rukou. Ztratili jsme rovnováhu a upadli. Oba. Řítili jsme se dolů jako na toboganu. Padali jsme jeden přes druhého, naráželi jsme do sebe, odráželi se od zdi a od zábradlí. Dvakrát jsem slyšel praskat kosti. Ležel jsem na podlaze dobrých deset vteřin, než jsem se ujistil, že nebyly moje.

Opřel jsem se o loket a podíval se na doktora Pitmana. Když jsem uviděl jeho zakrvácenou tvář, cítil jsem se hrozně. Byl to starý člověk. A jestli opravdu nic neví, blesklo mi hlavou, jestli opravdu nerozuměl ani slovu z toho, co jsem...

"To je konec, Georgi," zašeptal doktor. "Zničil jsi nás."

"Koho?"

"Ale jednu věc si, prosím, pamatuj... věř mi... nikdy jsme nikomu neublížili... viděli jsme tolik bolesti, že..." Rozkašlal se. Po rtech mu stékala krev.

"Co to říkáte?"

"Měla to být klidná, postupná invaze... ne, invaze není to správné slovo... žádné dobývání nebo ovládnutí... my nemůžeme fyzicky opustit náš svět... vyhledávali jsme tady nemocné, nevyléčitelně nemocné lidi... vytvářeli jsme duplikáty a nahrazovali... chtěli jsme jen žít, normálně žít... skoro normálně... aspoň pár let, dokud by se nevrátila smrt..."

"Pane Pitman," řekl jsem bezradně, "já vám nerozumím."

"Nejsem Pitman... doktor Pitman už zemřel... už před lety... první subjekt v tomhle městě... doktor... nejvhodnější pro nás... skordoval jsem - vy pro to nemáte slovo - přenesl jsem se do duplikátu těla..."

Nevěřil jsem svým uším. "Vy chcete říct, že jste, že jste odjinud? Z jiné planety?"

"To jsem, Georgi."

"Ale proč? Bože. Proč byste-"

"Bud' rád, že si neumíš představit, co nás k tomu... dohnalo." Zaťal zuby. Tvář měl zkrivenou bolestí.

"To nechápu," zakroutil jsem hlavou. "Proč byste si dělali duplikáty umírajících lidí a zbytek života pak žili zamčené ve starém domě, kde-"

"Obvykle to dopadá jinak... jde nám a substituci a integraci... nemocný se jakoby uzdraví... ale někdy to nevyjde... duplikace trvá určitou dobu... když subjekt zemře náhle, doma, když nemáme šanci ho nahradit... a vrátit se zpátky už není možné."

Tmu v hale rozptýlil kužel světla. Po příjezdové cestě se blížilo auto. Člověk, kterého jsem znal jako doktora Pitmana, zavřel oči. Povzdechl si.

"Ale co Sammy?" zatřásl jsem s ním. "Co můj syn?"

Oči se pomalu otevřely. Vyzářovala z nich bolest, ale i zvláštní, se vším smířený klid. "To byla chyba, Georgi," řekl doktor vlídným, tichým hlasem. "Vůbec jsme nevěděli, želsyl v domě... nejsme jako vy... neumíme nic organizovat... nald denbo sovisegg... promiň... nemůžu za to, že tvůj syn onemocněl..."

Auto zastavilo. Bouchla dvířka. Chtěl jsem utéct, ale pak jsem si vzpomněl, že jsem se pořád nezeptal na to hlavní. "Byl jsem uvnitř. V domě. Viděl jsem tam nádrž a něco... vypadalo to jako dítě. Jako Sammy. To znamenalo, že umírá? Měl to být jeho duplikát?"

"Sammy bude v pořádku, Georgi... máš pravdu, bál jsem se, že to nepřežije... neznám tebe a May tak dlouho jako doktor Pitman, ale moc mi záleželo na... věděl jsem, že by to May neunesla, ztratit Sammyho... a tak... začal jsem substituci... preventivně, rozumíš, kleyl nurr... ale už to není třeba... Sammy bude v pořádku..." Pokusil se usmát. Z koutku úst mu tekla krev. Zvonek u dveří hlasitě zazvonil.

Díval jsem se na skleslého umírajícího starce a cítil jsem, přes všechno, co se stalo, jsem cítil hroznou lítost. V jakém pekle se musel narodit? Jak musí vypadat svět, ze kterého se člověk vydá na takovouhle cestu, s tak nejistým cílem? Zvonek zazvonil podruhé. Šel jsem otevřít.

"Zavolejte sanitku," vyhrkl jsem na muže ve dveřích. "Doktor Pitman spadl ze schodů. Myslím, že umírá."

V.

Bylo dost pozdě, když jsem vystupoval před našim domem z policejního auta. Tím víc mě překvapilo, že se ve všech oknech svítí. Poděkoval jsem seržantovi, který mě vezl domů z márnice, kde jsem byl identifikovat tělo doktora Pitmana (zůstane pro mě doktorem Pitmanem, i když se jmenoval jinak), a spěchal jsem po betonovém chodníku ke dveřím. Ta rozsvícená světla, to mohlo znamenat, že May dostala dobré zprávy, ale kdyby...

"Georgi!" Šla mi naproti. Byla oblečená, jako by se chystala jít ven. Tvář měla pořád ještě bledou, ale usmívala se. "Kdes byl? Sháněla jsem tě všude. Volali z nemocnice. Je to půl hodiny. Kde ses toulal? Sammymu je lip. Ptal se po nás. Vyjela jsem s autem z garáže. Mám řídit? Pustí nás k němu, víš, na chvíli, a já-"

"Pomalů, May. Pomalů." Objal jsem ji. Celá se trásla samou radostí a nedočkavostí. Všechno mi vyprávěla znovu od začátku.

Prášky zabraly. Sammyho stav se pronikavě zlepšil. Náš syn se probral z bezvědomí a ptal se po rodičích. Primář povolil krátkou návštěvu. Byl jsem šťastím bez sebe. Skoro se mi zatmělo před očima, když to May říkala. Hned jsme vyrazili do nemocnice. Měsíc byl v úplňku. Zářil nad střechami domů jako plamen nad svíčkou. Spící stromy se pohupovaly ve větru. Červená záře z míst, kde stál Guthrieho dům, se pomalů ztrácela. May za volantem s chutí sledovala silnici. Jela dost rychle, jako by z nás obou chtěla setřást napětí.

Protáhl jsem se na sedadle. Až v tu chvíli jsem si uvědomil, že pořád mám za opaskem pistoli. Že jsem ji měl i v době, kdy se mnou na policii sepisovali protokol. Seděl jsem vedle May, navíc jsem pistoli měl na levém boku. Nebyla šance ji nepozorovaně vytáhnout a schovat do přihrádky na přístrojové desce. May by se určitě ptala, proč mám u sebe zbraň, a já ji po tom všem nechtěl zas něčím vyděsit. Rozhodl jsem se, že pistoli nechám tam, kde je. Přemáhala mě únava. Zavřel jsem oči a probíral se v duchu tím, co mě potkalo během posledních pár hodin.

Z útržkovitého vyprávění doktora Pitmana se skládalo něco, čemu bych nikdy nevěřil, kdybych v Guthrieho domě na vlastní oči neviděl příznačné důkazy toho, o čem doktor mluvil. Byla to morbidní představa. Cizí bytosti, duplikáty mrtvých lidí, směstnané do jednoho špinavého pokoje ve starém opuštěném domě, trpělivě čekají na smrt. Nevím, jak dlouho bude trvat, než mi vyprchá z paměti vzpomínka na tvář paní Cumminsově, kterou jsem potkal dva týdny po jejím pohřbu. Ona - myslím ten duplikát - ona mě poznala. Pamatovala si mě. To znamená, že ta kopírovací technika musí být až neskutečně dokonalá. Může zrekonstruovat do nejmenších detailů i mozkové buňky. Paměť. Veškeré změny a odchylky podle všeho jsou jen v drobných úpravách a vylepšeních organismu. Třeba duplikát někoho, kdo umřel na rakovinu, bude mít nejspíš nádor odstraněný. Taky se zdá, že nějak regenerují stároucí svaly a klouby. Doktor Pitman a všichni v tom domě byli přece mnohem pohyblivější, než by odpovídalo jejich věku. Ale proč tedy z toho domu neutekli, když tam začalo hořet? Cítí nějaký zákon, nějaké pravidlo, které neporuší, ani kdyby je to stálo život? Souvisí ten zákon, to pravidlo nějak s tím, že se rozhodli utajit před námi svůj příchod, neděsit nás?

Etika, soucit, ohleduplnost, říkal jsem si, ale dává jim to právo takhle se mezi nás vetřít? Jak to skončí, když jim to dovolíme? Kolik jich mezi námi už je? Doktor Pitman byl první v tomhle městě. Znamená to, že jsou i jiní? V celém státě? V celé zemi? Po celém světě? Kolik jich je? Invaze. Doktor Pitman povídal, že substitute nevyjde, když někdo zemře náhle, když zemře doma. No jistě. Nemocnice. Doktoři. V nemocnicích mají času dost, aby člověka mohli vyměnit. Substituovat. Opravdu mají? Kde se to zastaví? Budou jednou ze všech starých lidí duplikáty? A proč jen ze starých lidí?

, Přijížděli jsme do centra. I přes víčka bylo znát, že je kolem víc světél. V hlavě se mi rojily další a další otázky. Proč bych měl věřit doktoru Pitmanovi? Tvářil se vlídně, zdálo se, že mu doopravdy záleží na Sammym a na May - ale co může vyčíst člověk z lidské tváře, která už nepatří lidské bytosti? Měl jsem pocit, jako by se mi v podvědomí něco krčilo nebo choulilo. Proč mi to vyprávěl, když tolik dbají na utajení? Pokoušel se mě zmanipulovat? Proč? K čemu? Co tím sledoval? Vzpomněl jsem si, jak měl Sammy bezvládně svěšenou hlavu, když ho doktor Pitman nesl po schodech dolů k autu. Do myšlenek mi jako velká černá květina prorůstal strach. Největší strach, jaký jsem kdy zažil.

Otevřel jsem oči. Nechtěl jsem na to myslet.

"Jseš unavený, vkf?" řekla May. "Ty nikdy o ničem nemluvíš, všechno to dusíš v sobě, a to tě hrozně užírá."

Přikývl jsem. Zas už je hlavou rodiny, říkal jsem si. Starostlivá, pečlivá. Šťastná. Protože se Sammy začal uzdravovat. Jsou to spojené nádoby, jeho život a její život.

May přibrzdila. "Tak jsme tady. Nesmíme tam být dlouho, víš. Jsem ráda, že nás tam doktor Milligan vůbec pustí."

No ovšem. Doktor Milligan. Vysoký, trochu shrbený. A starý. Další doktor Pitman? Napadlo mě, že bych si měl vymyslet nějakou přijatelnou historku, kterou řeknu May, až se mě zeptá, kde jsem byl. Venku foukal vítr a vonělo spadané listí, zato uvnitř, v nemocnici, všechno působilo netečným, bezbarvým dojmem. Na příjmu k nám po chvíli čekání dokulhal mladý světlavý doktor se zdeformovanou nohou. Když jsme se představili, jen beze slova kývl na sestru. Sestra, vysoká starší žena s červenými skvrnami na předloktí, nás odvedla do výtahu a stiskla tlačítko druhého patra.

"Samuel dělá pokroky," obrátila se k May. "Je to statečný, silný kluk."

"Ani nevím, jak bych vám poděkovala," řekla May vděčně. "Opravdu nevím."

Nikdy jsem neměl pocit, že by Sammy byl nějak zvlášť silný, spíš naopak. Temné květy strachu do mě zarůstaly pevněji a pevněji. "Dneska tu asi máte rušno, co?" řekl jsem více méně ze zdvořilosti.

"Ani ne. Dneska byl klid."

"Vážně? Slyšel jsem, že někde hořelo."

"K nám nikoho nepřívezli."

"Aha." Pokýval jsem hlavou. Jestli jsou duplikáty ze stejných materiálů jako lidi, napadlo mě, tak tam hasiči najdou jejich pozůstatky. To bude vypadat hrozně, blesklo mi hlavou. Snažil jsem se myslet na něco jiného, ale strach pořád vracel moje myšlenky do Guthrieho domu. Biologický materiál - kde ho berou? Ta tmavá kapalina tam v nádrži, to je syntetická, nebo přírodní látka? Utvářela to tělo?

Nebo ho v sobě rozpouštěla?

Tělo mého syna?

V hlavě se mi znovu začaly zmítat churchvalce otázek. Doktor Pitman vezl Sammyho na kliniku svým autem, ale někde se zdržel. V Guthrieho domě, kde jinde. Proč? Že by se opravdu bál o Sammyho život? Že by opravdu chtěl ušetřit May šoku ze ztráty jediného syna? Že by kvůli tomu dokonce spustil substituční program? Preventivně? Jak šlechetně. Jak neuvěřitelně šlechetně. To si mysleli, že jsem tak naivní? Jestli, říkal jsem si, jestli Sammy umřel - a nezáleží na tom, jestli umřel přirozenou smrtí, nebo jestli ho zabili - jestli si teď v duplikátu jeho těla žije vetřelec bůhví odkud, tak jim ukážu. Zničím je. Zabiju...

Zařal jsem pěstí, aby sestra, ani May neviděla, že se mi třesou ruce. Vešli jsme do malého nemocničního pokoje. V tlumeném světle jsem uvnitř zahlédl Sammyho. Spal. Rozbušilo se mi srdce.

"Běžte k němu. Ale jenom na chvíli. Na pár minut," řekla sestra. Zadívala se na May a potom, jako by v její tváři našla něco, co ji přimělo nechat nás o samotě, vycouvala do chodby. Stáli jsme nad postelí. Sammy byl blédý, ale už pravidelně dýchal. Na čele se mu zlatě leskla opálená kůže. Poslední pozdrav letního sluníčka. May mě vzala za ruku.

"Uzdraví se," vydechla. "Georgi, já bych to nepřežila."

Sammy se pohnul, ale spal dál. May tiše zavzlykala. Nerozplakala se. Umí se ovládat, když je třeba. Když má proč.

"No tak, miláčku," řekl jsem. "Už je dobře, vidíš?"

"Byla by to má vina."

"Tvá vina?"

"Včera u večere. Chovala jsem se hrozně. Mluvila jsem, víš, jako by mně na něm vůbec nezáleželo. Jako bych chtěla, aby umřel."

"To je hloupost."

"Řekla jsem to. Vzpomínáš? Tys mu nikdy nic takového neřekl. Já to při volala."

"S osudem to není tak jednoduché." Ze všech sil jsem se snažil zachovat si chladnou hlavu. "Kromě toho jsi to nemyslela vážně. Ve vzteku člověk napovídá spoustu věcí."

Sammy otevřel oči. "Maminko?"

May si klekla vedle postele. "Tady jsem, Sammy. Tady jsem."

"Už se na mě nezlobíš?" Měl ospalý, unavený hlas.

"Proč bych se na tebe zlobila, drahoušku?" May si přitiskla k tváři Sammyho dlaň a políbila ji.

"Za to, jak jsem mluvil o babičce." Podíval se mi do očí. "Tatínek měl pravdu. Bylo to ode mě hloupé. Ta paní, co jsem viděl, to nebyla babička Cumminsová." Pořád se mi upřeně díval do očí.

Už jsem to nevydržel. Ustoupil jsem od postele dozadu ke dveřím. Strach mi přerůstal přes hlavu. Ležel na mně jako stín. Stín velkých černých květů. Pohlcoval mě. Kdyby Sammy, můj Sammy, viděl v Guthrieho domě duplikát babičky Cumminsově, nic na světě, ani prosby, ani hrozby, nic by ho nepřinutilo změnit názor. Můj syn nebyl jako já. Můj syn nedělal kompromisy.

Ruka mi samovolně sklouzla pod sako a sevřela pažbu pistole. Sammy byl mrtvý. Přišel čas pomstít jeho smrt.

Ale co May? Skláněla se nad postelí a v každém pohybu, v každém slově, co řekla, bylo tolik něhy, že jsem nedokázal nic jiného než na ni užasle zírat. V tom okamžiku jsem pochopil, proč mi doktor Pitman vyprávěl svůj příběh. Kdyby to neudělal, kdybych nevěděl, jaký má ta děsivá scéna z Guthrieho domu ve skutečnosti důvod, jaký má smysl, nezůstal bych zticha. Šel bych na policii, mluvil s novináři, působil potíže...

Takhle jsem věděl všechno. A byl jsem bezmocný. Kdybych zastřelil duplikát Sammyho, kdybych May řekl pravdu, zničilo by ji to. Bylo by to stejné, jako kdybych zastřelil ji. Rozevřel jsem prsty a svěřil ruku podél těla.

Spojené nádoby, opakoval jsem si. Jeho život a její život.

Vlastně to není tak zlé, občas někomu ustoupit. Tvrdohlavost komplikuje spoustu věcí, komplikuje život vám i vašim blízkým. Nestěžuju si. May je šťastná. Sammy jí dělá jenom radost. Je z něj urostlý a chytrý čtrnáctiletý kluk. Na ohořelé pozůstatky lidských těl ze spáleniště Guthrieho domu se dávno zapomnělo. Provinční záhada, nic víc. -řlulo se o tom pár dnů nebo týdnů, ale myslím, že May to ani nezaregistrovala. Tenkrát pro ni existoval jen Sammy.

Často o něm přemýšlím, o svém synovi. Nevím, co by se stalo, kdyby May náhodou zemřela na nějakou nemoc nebo při nehodě. Nevím, co bych udělal. Roky běží a já pořád nevidím ani náznak toho, že by ta tichá mimozemská invaze měla na pozemšťany zhoubný vliv. Možná k ní vůbec nedošlo. Možná to byla jen místní záležitost, experiment, který ztroskotal.

Když tak vidím Sammyho, jak z něj roste pořádný kus chlapa, skoro si říkám, že jsem se tenkrát mohl taky splést. Koneckonců, jsem jenom člověk.

**přeložil Mirek Valina
ilustroval Alois Křesala**

Copyright (c) 1970 by Bob Shaw. Published by permission
of Intermedia Pressagentur.

Bob SHAW

Theodore Sturgeon

Vraždící
buldozer

Naši rasu předcházela potopa a před potopou lila jiná rasa, jejíž povaha je pro lidstvo nepochopitelná. Nebyla však ani nezemská ani cizí, neboť toto byla jejich země a jejich domov.

Pak propukla válka mezi touto rasou, která byla mocná, a jinou rasou. Ona druhá rasa byla skutečně cizí, měla podobu rozumného oblaku, inteligentního hmotného seskupení elektronů. Přišla na svět uvnitř mohutných strojů při jakémsi nezdaru vědy, jejíž složitost převyšuje naše primitivní chápání. A stroje, dříve služebníci lidí, se staly jejich vládci a následkem toho povstaly rozsáhlé bitvy. Elektronové bytosti dokázaly pozměňovat jemnou vyváženost atomových struktur a jejich životním prostředím byl kov, který prostupovaly a využívaly ke svým záměrům. Každou zbraň, kterou lidé vyvinuli, elektronové bytosti ovládly a obracely proti lidem, až do doby, kdy zbytky té někdy významné civilizace našly obranu...

Izolátor. Konečný či vedlejší produkt veškerých výzkumů energie - neutronium.

Ve svém úkrytu lidé vynalezli zbraň. Co to bylo, to se bud nikdy nedozvíme a naše rasa bude žít - anebo to odhalíme a naše rasa zahyne stejně jako jejich. Neboť aby zcela zničila nepřítel, vymkla se jim tato zbraň z ruky a její nezměrná síla spolu s elektronovými bytostmi zničila i lidi, lidská města i posedle stroje. Sama Země se tavila v ohni, její kůra se vrásnila a otřásala a vody oceánu vřely. Nic neuniklo zkáze, nic z toho, co známe jako život, ani nic z onoho pseudoživota, který se vyvinul v záhadných silových polích nám nepochopitelných strojů, kromě jediného odolného mutanta.

Ironií osudu byla jeho mutace takového druhu, že by tento jedinec nebyl přežil první jednoduchá opatření, namířená proti jeho rase v počátcích vzájemného střetu - doba jednoduchých prostředků však dávno minula. Onen mutant byl organizovaným polem elektronů, nadaným jen o málo něčím víc než inteligencí, pohyblivostí a vůlí ničít. Omráčen tou zkázou se vznášel nad rozbouraným glóblem, a když ustalo běsnění sil pustošících Zemi, klesl naplň bez sebe vyčerpáním na dýmající povrch planety. Tam našel úkryt - úkryt, který pro sebe vybudovali jeho nyní již mrtví nepřátelé. Skořápku z neutronia. Stáhl se do ní a jeho vědomí konečně pokleslo na nejnižší úroveň. A tam ležel, zatímco zvláštní tečení neutronia, vyvolané nekonečnou snahou dosáhnout dokonalé rovnováhy, způsobilo, že se neutronium roztáhlo a uzavřelo otvor. V následujících neklidných érech se pak skořápka zmítala jako bublina na převalujícím se povrchu planety, protože žádná pozemská látka se s neutroniem nesmísí ani nesloučí.

Přicházely a odcházely věky, chemické reakce konaly svou tajemnou práci a znovu se objevil život a vývoj. Jakýsi kmen našel hroudu neutronia, které není tvořeno hmotou, nýbrž statickou silou, a propadl posvátné bázni před její aurou nepopsatelného chladu. Lidé ji uctívali, vystavěli nad ní chrám a přinášeli jí oběti. Jak ubíhaly roky, kolem se střídaly led, oheň a moře a země stoupala a klesala, až se zbořený chrám nacházel na návrší a z návrší se stal ostrov. Obyvatelé přicházeli a odcházeli, žili, stavěli a umírali a národy zapomínaly. A tak za našich dnů, kdesi v Tichém oceánu západně od souostroví zvaného Islas Revilla Gigedo, leží neobydlený ostrov. Jednoho dne pak...

* * *

Chub Horton a Tom Jaeger stáli na břehu a sledovali, jak se Sprite se třemi plochými vlečnými čluny v závěsu zmenšuje na obzoru moře hladkého jako zrcadlo. Zdálo se, jako by velký oceánský remorkér se svými břemeny ani neodplouval, nýbrž jako by se měnila ohnisková vzdálenost jejich pohledu na něj. Chub si odplivl, ani přitom nevzdal z úst doutník, který mu trčel z jednoho koutku.

"Tak máme na tři tejdny vystaráno. Jak se cejtíš jakožto pokusný morce?"

"Zvládneme to." Tom měl všude kolem vnějších koutků očí drobné vrásky. Byl o hlavu větší než Chub, štíhlý a ne tak robustní a byl vyučeným strojníkem. Byl tím pravým člověkem na místo předáka pro tento experiment, protože byl zkušený a dokázal si vydobýt respekt. Teorie stavby letišť, kterou měli vyzkoušet, ho nesmírně nadchla, protože tu nebyli žádní velcí důstojníci, žádní vládní inspektori, žádné časové rozvrhy ani výkazy. Vláda stavební společnosti dočasně přidělila pozemek, kde měl být ověřen nápad, jak urychlit výstavbu zavedením postupů známých z pásové výroby. Mělo na to stačit šest strojníků, dva mechanici a za více než milion dolarů toho nejlepšího vybavení, jaké se dalo pořídit. Vláda pak měla převzít základnu, částečně dokončenou podle vládních směrnic. Tato teorie omezovala předřazování i úplatky a šikovně obcházela nedostatky pracovních sil. "Počítám, že až sem dorážejí asfaltěři, budeme to pro ně mít nachystané," prohlásil Tom.

Obrátil se, přejel ostrov očima strojníka a viděl jej takový, jaký je teď, jaký bude ve všech fázích stavby, a jak bude vyhlížet, až stavba skončí, s odvodněnou, čtyři tisíce stop dlouhou vzletovou a přistávací dráhou, zpevněnými postranními pruhy, čtyřmi akry odstavné plochy pro letadla, obslužnou cestou a krátkou pojižděcí dráhou. Viděl před sebou, kam přijde uložit hornina z každého záběru, který bagr ukousne ze slínového pahorku, jež bude třeba odstranit, a viděl zříceniny na vrcholu pahorku, jež jim poskytnou kámen, který buldozery nahnou do malé bažiny na opačném konci.

"Je na čase dostat bagr nahoru na kopec, než se setmí."

Vydali se po pláži k vyčnívajícím skalám, kde stálo jejich zařízení obklopené bednami a sudy se zásobami. Tři víceúčelové traktory poklidně předly ve volnoběhu, jejich dvoutaktní diesely odkášávaly do tlumičů a velká D-7 jim odpovídala rytmicky se opakujícím buchnutím komprese při každé otáčce naprázdno. Vedle stály v řadě dampy, vyklápěcí vozy. Jejich motory mlčely, protože pro ně tu nebude nic na práci, dokud bagr nebude na místě a připravený je nakládat. Měly dvě velká hnací kola a dvě malá řidičská kola. Motor a sedadlo řidiče byly umístěny vedle sebe nad předními - tedy malými - koly; ovšem řidič seděl rván ke sklápěcí korbě, ležící mezi oběma velkými zadními koly, přesně opačně, než by seděl v nákladním automobilu. Při cestě od bagru k místu vykládky jel řidič pozpátku a díval se přitom přes rameno, k vyklápění pak se strojem couval, ale on sám přitom seděl po směru jízdy - při čtrnácti hodinách denně to byl docela výkon! Uprostřed všech strojů trůnil bagr a jeho mohutný trup se spuštěným výložníkem a železnou bradou položenou na zemi se nad nimi rýsoval jako unavený dinosaurus.

Rivera, portorikánský mechanik, vzhlédl a zazubil se, když se Tom a Chub přiblížili, a zastrčil si trubkový klíč do náprsní kapsy kombinězy.

"Ona fíká 'Do toho,'" prohlásil a bílé zuby mu zasvítily proti šmouze od mazadla, která se mu táhla přes ústa. "Ona říká, že ona si chce zamazat tu barvu." Kopl patou do radlice Sedmičky.

Tom se na něj v odpověď zazubil také - něco takového byla v jeho jinak vážné tváři vždycky překvapující věc.

"Už se dočká, a než budeme hotoví, ošoupe si kromě barvy i pěkný kus čepele. Skoč do sedla, Goony. Nahrň rampu od těchhle skal dolů na tamtu plošinu a srovnej trochu hrby odsud až k tomu kopci. Vyjedeme tam s bagrem."

Portorikan byl na sedadle dřív, než Tom domluvil. Sedmička zaburácela, otočila se na místo a zamířila podél výčnělků skal nazpátek ke skalnatému schodu, dělicímu vnitrozemí od pláže. Rivera spustil radlici a sypký slin se před buldozerem zvlínil a nakupil, zaplnil radlici a po obou stranách se odsypával do vyvýšených okrajů brázdy. Rivera hmul náklad k okraji a přes něj dolů. Sedmička pod tou zátěží ztrácela otáčky, a když poklesly natolik, že mohli počítat jednotlivé zážehy, bafala a ztěžka zabírala jako přetížený tažný vůl.

"Je to kus stroje," podotkl Tom.

"A taky kus řidiče," zabručel Chub a dodal: "Na to, že je to mechanik."

"Ten kluk je dobrej," prohlásil Kelly. Stál najednou vedle nich a díval se, jak Portoričan řídí buldozer, jako by tam s nimi byl celou dobu, což byl způsob, jakým Kelly zásadně někam přicházel. Byl vysoký a štíhlý, s protáhlýma zelenýma očima a s pohyby vláčnými jako líná kočka. Řekl: "Nikdy bych nevěřil, že někdy uvidím stroje takhle rychle po převozu lodí v chodu. Hádám, že to ještě nikoho předtím nenapadlo."

"Dneska holt máme časy, kdy se těžký zařízení musí vykládat ve spěchu," odpověděl mu Tom. "A když to dokážou s tankem, proč by to nedokázali se stavební mašinou. Akorát že my to děláme, abysme něco postavili, to je všechno. Kelly, nahod' bagr. Už je promazanej. Přejedeme s ním ke kopci."

Kelly se vyhoupl do kabiny velkého rypadla, zalomcoval regulátorem otáček a zároveň zatáhl za startovací páku. Diesel značky Murphy odfrkl, krátce zaburácel a přešel do bublavého volnoběhu. Kelly se uvelebil na sedadle, trochu přidal plyn a začal zdvíhat rameno výložníku s lžící.

"Pořád mi to nejde na rozum," mudroval Chub. "Eště ani ne před rokem by nás tady na takovouhle práci byly dvě stovky."

Tom se usmál. "Jo, a první, co bysme stavěli, by byly kanceláře a potom ubytovny. Mně to lip vyhovuje takhle. Žádný časoměřiče, žádný výkazy o využití zařízení, žádný průběžný přehledy o postupu prací a o tom, kolik yardů je hotovejch, prostě nic, jenom osm chlapů, zařízení za milión dolarů a tři tejdny. Bagr a hromada bedniček od nářadí nás ochrání před deštěm a panděra si nácem z armádních polních zásob. Uděláme, vypadneme a dostaneme zaplacenou."

Rivera dokončil rampu, Sedmičku pod ní obrátil a vyjel nahoru, aby nově naspaný materiál stlačil. Nahoře spustil radlici na zem a zacouval po rampě dolů. Radlici přitom volně táhl po zemi, aby uhladil brázdy. Na Tomovo zamávání vyrazil po břehu směrem k pahorku, zahryzával se do pahrbků a materiálem, který z nich odhrnul, zaplňoval prohlubně. Při práci si zpíval a vychutnával tep výkonného motoru a vlasově přesnou poslušnost toho ohromného neústupného stroje.

"Proč ten opičák nedřepí u svých olejnicěk?"

Tom se otočil a vyndal z úst ožvýkanou zápalku. Neřekl nic, protože už se nějaký čas snažil zvyknout si neříkat nic Joeovi Dennisovi. Dennis byl bývalý účetní, kterého vyhodili z kanceláře, když definitivně sešlo z jakéhosi vážnoucího projektu v Západní Indii. Stal se strojířkem, protože strojířků byl zoufalý nedostatek. Z kanceláře ho vyhlili, protože měl sklon k drobným intrikám. Tu hru dosud hrál a i tím, vedle své zarudlé, jakoby opášené tváře a lehce ženské chůze, působil v terénu nepatřičně, protože lezení do zadnice a podrazy byly v terénu ještě méně platné než v kanceláři. Tom, který se teď usilovně snažil udržet své myšlenky u práce, si musel připustit, že nejhorší na všech Dennisových protivných rysech je to, že je to jeden z nejlepších skrejpristů široko daleko, což nemohl popřít nikdo.

Dennis sám to nepopíral zcela určitě.

"Bejvaly časy, že když někdo načapal některýho z těch pfíčmoudlejších sedět na mašině třeba jenom se svačinou, nakopal mu prdel," vrčel Dennis. "A teď se jim dává práce a vejplata jako ůdem."

"Snad taky dělá lidskou práci, ne?" odsekl Toni.

"JetoPortorikán!"

Tom se obrátil a změřil si ho očima. "Odkud jsi říkal, že jsi ty?" nasadil přemýšlivý výraz. "Jo, aha. Z Georgie."

"Co tím chceš říct?"

Tom už rázoval pryč. "To ti povím, až se mi bude chtít," utrousil přes rameno. Dennis se vrátil k pozorování Sedmičky.

Tom si prohlédl rampu a pak zamával na Kellyho. Ten zablokoval otáčení nástavby, přeřadil na pojezd a posunul páku otáčení dopředu. Za chřestění hnacích řetězů a mohutného skřípění drčeného korálového písku mohutné pásy bagr přenesly přes vrchol rampy a dolů po ní. Když se stroj na vrcholu zhoupnul,

několikrát se jako hladová tlama otevřelo a zase zavřelo dno jeho těžké lžice z manganové oceli. Mohutný Murphyho diesel dutě zavrněl, jak se stroj spustil ze svahu, a pak zaúřadoval citlivý regulátor otáček a motor spustil ve své obvyklé tónině.

Peebles postával u jednoho z víceúčelových traktorů, potahoval z dýmky a upíral oči na moře. Byl prošedivělý, měl loudavé pohyby a zpod hustého šedého obočí hleděly ty neklidnější oči, jaké Tom kdy viděl. Peebles se nikdy nerozzlobil na stroj - vzácná to věc u rozeného mechanika - a více než padesát let života ho naučilo, že zlobit se na lidi je ještě marnější. Protože, koneckonců, když není v pořádku stroj, dá se vždycky opravit. Teď procedil podél troubele:

"Doufám, že mi toho kluka eště vrátíš."

Tom se mírně zakřenil. Se starým Peeblesem si rozuměli už od chvíle, kdy se poprvé setkali. Ten vztah existoval, ačkoliv jej nikdo nahlas nevyjádřil - věděli o sobě navzájem málo, protože jim nikdy nepřipadalo nutné si spolu popovídat, aby své přátelství utužili. Stačilo jim vědět, že se jeden na druhého může bez velkého přesvědčování spolehnout.

"Riveru?" opáčil Tom. "Zaženu ho zpátky, jenom co dodělá tu cestu pro bagr. Proč - děje se něco?"

"Nic zvláštního. Chci vysušit a zapojit tu obloukovou svářečku a nachystat uzemněnej stůl pro případ, že byste něco polámali." Odmlčel se. "Kromě toho si ten kluk přecpává hlavu moc věcmi najednou. Opravování je jedna věc; šoférování je zase něco jinýho."

"Nezašlo to u něj, doufám, moc daleko?"

"Ne. Ale stejně ho k tomu nepouštěj. Pokud bys ho ovšem nepotřeboval."

Tom se vyšvihl na traktor. "Tak nutně ho nepotřebuju, Peeby. Kdybys zatím potřeboval s něčím helfnout, vem si k ruce Dennise."

Peebles na to neřekl nic, jen si odplívl.

"Copak je s Dennisem?" chtěl vědět Tom.

"Podívej se támhle," řekl Peebles a ukázal troubelí dýmky. Na pláži Dennis mluvil s Chubem svým neúnavným stylem, stál vedle něj a ruku měl položenou na Chubově rameni. Tom s Peeblesem právě zahlédli, jak Dennis přivolává svého nerozlučného společníka Ala Knowlese.

"Dennis moc mluví," prohlásil Peebles. "To obvykle moc neznamená, jenže Dennis občas řekne víc, než by bylo vhodné. Nemá, čím by se chlubil, a ví to. Vynahrazuje si to tím, že se montuje do lidí."

"Je neškodnej," opáčil Tom.

Peebles s pohledem stále upřeným na pláž zvolna pronesl: "Jo. Zatím."

Tom otevřel ústa, aby něcd7ekl, ale pak jen pokrčil rameny. "Pošlu Riveru za tebou," řekl a přidal plyn. Dvoutakt vydal postupně silící zavytí jako obrovské dynamo. Tom malou pákou u pravého stehna zvedl přední radlici a dlouhým táhlem za svým ramenem nadzdvihl násypku při věšeného skrejpru. Vylezl ven a ústí násypky zavřel, aby odkrojený materiál nepadal dovnitř. Zařadil šestý převodový stupeň, předjel plazící se bagr, šikovně vklouzl pod jeho výložník a čepelí skrejpru, sotva se dotýkající země, jemně uhlazoval cestu, kterou Rivera prohrmul.

Dennis mluvil: "Takovýho malýho Hitlera tady tak akorát potřebujeme. Proč bych měl poslouchat takovýhle řeči? Ty ses z Georgie, mi povídá. A co je von? Yankee nebo co?"

"Holej zadek z Maconu," zachechtal se Al Knowles, který také pocházel z Georgie. Byl dlouhý, tenký a měl kulatá ramena. Všechny jeho schopnosti se soustředily v rukou a v nohou. Mozek byl položkou, bez které se obešel celý život, dokud nepotkal Dennise a nepoužil ho jako dostatečnou náhražku.

"Tom tím nic nemyslel," hájil ho Chub.

"Ne, on nikdy nic ničím nemyslí. Až na to, že musíme skákat podle něj, hlavně když najde příležitost nám to dát jaksepatří

sežrat. *Tobě* by se to určitě nelíbilo, Chube. Ale, myslíš, že by to Chub vydržel?"

"Určitě ne," potvrdil AI, protože vytušil, že se to od něj čeká.

"Kecy," pravil Chub, cítící se potěšeně i nepříjemně zároveň. Co mám proti Tomovi? přemýšlel. Nevěděl, ale už neměl Toma rád tolik jako dosud. "Tom je tady šéf, Dennisi. Máme udělat svoji práci - tak makejme a držme hubu. Mízernejch šest tejdnu se to dá vydržet."

"No jasně," poznamenal AI.

"To se nedá vydržet," řekl Dennis. "Jak to, že to takovej člověk dostal na povel, Chube? Proč ne třeba ty? Nejde ti snad rovnání a vysoušení terénu stejně dobře jako Tomovi? Umí snad Tom vykolíkovat svah jako ty?"

"No dobře, ale na tomhle snad až tak nezáleží, hlavně aby letiště stálo. A kromě toho bejt předákem je na hovno. Koho zjebou, když něco nebude v pořádku, he?"

Dennis o krok ustoupil, spustil ruku z Chubova ramene a šťouchl Ala loktem do žeber.

"Vidíš, Ale? To je chytrá hlavička. Něco takovýho strejček Tom nečeká. Chube, můžeš se spolehnout, že AI a já zrovínka tohle uděláme."

"Co uděláte?" podivil se Chub, dočista zmatený.

"Jak jsi říkal. Když se práce nedaří, sjedou za to šéfa. Když se šéf nechová, jak by měl, práce se nedaří."

"M-hm," souhlasil AI s přesvědčením pramenícím z duševní prostoty.

Chub si ten náročný logický postup nechal několikrát projít hlavou a s prudkou nelibostí pochopil, že se hovor stáčí směrem, který se mu nelíbil. "Nic takovýho jsem neříkal! Tuhle práci doděláme, ať se děje, co chce!"

"Tohle je starej konflikt," vymýšlel si Dennis. "Ukážeme tomu chlápku, co si myslíme o jeho způsobu sabotáže."

"Moc mluvíš," řekl Chub a s posledními zbytky zdravého rozumu prchl. Pokaždé, když mluvil s Dennisem, odcházel s pocitem, jako by měl v kapse jakousi nechtěnou členskou legitimaci, kterou nemůže s klidným svědomím zahodit.

* * *

Rivera protáhl cestu až k pahorku, obrátil Sedmičku, vyřadil hlavní spojku a stáhl plyn na volnoběh. Když se Tom přiblížil s traktorem, Rivera sklouzl se sedadla, doběhl za traktor a položil svou citlivou ruku na kryt ozubených kol náhonu, aby zjistil, jestli se nepřehřívají. Tom s traktorem zajel vedle Sedmičky a kývl na Riveru, aby za ním vylezl nahoru.

"Que pase, Goony? Něco není v pořádku?"

Rivera zavrtěl hlavou a zazubil se. "Nic v nepořádku. Ta *De Siete*, ona je perfektní. Ona..."

"Taco? 'Daisy Etta'?"

"De *Siete*. To je španělsky D-7. Znamená to něco anglicky?"

"Tak, jak to říkáš, ne," usmál se Tom. "Ale Daisy Etta je anglické ženské jméno."

Přeřadil na neutrální, pustil spojku a seskočil se stroje. Rivera za ním. Vyšplhali na Sedmičku a Tom se usadil u řízení.

Rivera opakoval: "Daisy Etta," a zazubil se s tichým spokojeným uchechtnutím. Natáhl ruku, zaklesl malíček za jednu z velkých pák řídicích spojek a zatáhl ji až na doraz dozadu. Tom se nahlas zasmál.

"Tohle je něco," řekl. "Nejovladatelnější mrská, jakou kdy postavili. Hydraulický řídicí spojky a brzdy, který tě zarážejí na

fleku, když na ně jenom plivneš. Jedna páka pro všechny rychlosti dopředu i dozadu. Drobet rozdíl od starých mašin. Ty ještě před osmi, deseti lety neměly posilovače; přitáhnout páku řídicí spojky chtělo tah takovejch šedesát liber. Opracovat angle-dozem svah byla tenkrát opravdu makačka. Schválně si to někdy zkus, jednou rukou ovládat radlici a druhou udržovat nos mašiny po svahu deset hodin denně. A co za to bylo? Osmdesát centů na hodinu a..." Tom vyndal z úst cigaretu a típl její žhavý konec o mozolnatou dlaň, "...tohle."

"Santa Maria!"

"Chci si s tebou promluvit, Goony. A taky se chci podívat na ty kameny tam na kopci. Než se Kelly dostane tak daleko, aby moh' začít hloubit, bude to ještě dobrou hodinu trvat."

Rozjeli se do svahu. Tom, citem vnímající povrch pod podvoz-
kem, kličkoval se Sedmičkou po stráni jako po horských serpen-
tinách. Třebaže Sedmička měla tlumič na výfuku, který trčel
z krytu motoru před nimi, řev čtyř mohutných válců, táhnoucích
do kopce čtrnáct tun oceli, dokázal lidský hovor hravě přehlušit.
Vezli se tedy mlčky, Tom řídil a Rivera pozoroval, jak se jeho
ruce míhají nad řízením.

Pahorek začínal jako nízký hřeben, který se táhl téměř po celé
délce ostrůvku jako pokřivená páteř. Ke středu prudce stoupal.
Tam se odděloval pobočný hřeben směrem k vyčnívajícím ska-
lám, kde jim vyložili zařízení. Od toho místa pak pahorek stoupal
dál až k malé, prakticky čtvercové planině o rozloze asi půl
čtvereční míle. Byla nerovná a zvlněná, ale když ji uviděli celou,
zjistili, že pod keři a troskami, které ji pokrývají, je to až neuvěřit-
elně rovná plocha. Uprostřed - v přesném středu, jak brzy po-
střehli - se nacházel nízký zarostlý násep. Tom vyřadil spojku
a stáhl plyn.

"Podle zprávy o průzkumu tady nahoře má bejt kamení," řekl
a vyhoupl se ze sedadla. "Projdeme se tady a podíváme se po něm."

Vykročili k valu a Tom za chůze přejížděl očima kolem. Seh-
nul se k husté krátké trávě a zvedl kus modrošedého kamene,
tvrdého a křehkého.

"Rivero, podívej se na tohle. O tomhle psali ve zprávě. Tady
je další. Jenže všechno to jsou malý kousky. Na tu bažinu potře-
bujeme velký kusy, pokud tu nějaký budou."

"Dobřej kámen?" zeptal se Rivera.

"Jo, chlapče - ale nepatří sem. Celej ostrov je z písku a slinu
a ty skály támhle dole jsou z pískovce. Tenhle kámen je modrej
jako diamantovej jíl. Tvrdší než radlice. Takovejhle materiál
jsem na slínovým kopci ještě nikdy neviděl. Ani poblíž nějakýho.
Ale každopádně se tu porozhlídnu, jestli tu nejsou větší kusy."

Procházeli po planině. Najednou Rivera poklekl a rozhrnul
trávu.

"Tome, tady on je velikej!"

Tom přistoupil a pohlédl na roh kamene, trčícího z půdy. "Jo.
Přivez sem svoji kamarádku, Goony, a vyrejpneme ho."

Rivera se tryskem rozběhl k naprázdno předoucímu buldozeru
a vyšplhal nahoru. Přijel se strojem k místu, kde čekal Tom,
zastavil, postavil se a vyhlédl přes předek stroje, aby si ověřil
polohu kamene. Pak se zase posadil a začal řadit. Než se stroj
mohl pohnout, Tom už stál na krytu podvozku vedle Rivery
a vedl mu ruku.

"Ne, chlapče, ne. Trojku ne. Jedničku. A poloviční plyn. To je
ono. Nesnaž se ten šutr ze země vyrazit. Jdi na něj pomalu; opři se
o něj radlicí a nadzvedni ho, nenarážej do něj. Naber ho prostředkem
radlice, ne okrajem. Kdo ti říkal, že to máš dělat takhle?"

"On mi nikdo neříkal, Tome. Já to tak vidím dělat, tak já to
dělám taky."

"Jo? A kdo to tak dělá?"

"Dennis, ale..."

"Poslouchej, Goony, jestli se chceš naučit něco zrovna od
Dennise, tak ho sleduj, když jezdí se skrejprem. Ale s buldoze-
rem pracuje asi tak stejně, jako mluví. Jo, to mi připomíná, o čem
jsem s tebou chtěl hodit řeč. Měl jsi s ním někdy nějaký potíže?"

Rivera rozhodil rukama. "Jak já měl potíže, když on se mnou nikdy nemluví?"

"Tak to je v pořádku. Snaž se u toho zůstat. Dennis je, hádám, oukej, ale radši se od něj drž stranou."

Pak mu zopakoval, co říkal Peebles o snaze být zároveň mechanikem a strojníkem. Rivera sklopil svůj hubený, tmavý obličej a rukou přejížděl páku ovládání radlice, její úchyt a opracované matice, které to všechno držely pohromadě. Když Tom skončil, Rivera řekl:

"Oukej, Tome - jak vy chcete, vy je rozbíjíte, já je spravuju. Ale jestli vy budete chtít někdy pomoci, já budu za vás řídit *Daisy Ettu*, ne?"

"Jasně, mladej, jasně. Ale nezapomeň, nikdo nemůže umět všechno."

"Vy umíte všechno," opáčil chlapec.

Tom seskočil se stroje, Rivera zařadil jedničku a zlehka se opřel radlicí o kámen. Mohutný motor pod tou zátěží slyšitelně napjal svaly; Rivera trochu přidal plyn a stroj na kámen úporně zatlačil. Pásky prokluzovaly, drásaly zemi a hmuly rozrytou hlínu za sebe na hromádky. Tom zvedl pěst se vztyčeným palcem a chlapec začal zdvíhat radlici. Sedmička sklonila čumák jako vůl táhnoucí náklad blátem; předek pásů se zaryl hlouběji a radlice se po kameni o palec smekla jako západka na rohatec. Kámen se nejprve mírně nadzdvihl a pak se náhle vynořil ze země, která jej pokrývala, a rozhrnul přitom dm jako když lodní příď prořezává vodu. Radlice ztratila oporu a sklouzla z kamene. Rivera vyhodil hlavní spojku právě včas, aby o kámen neprorazil blok chladiče. Popojel nazpět, zapřel se radlicí znovu a konečně kámen vyvalil na denní světlo.

Tom stál nad kamenem, prohlížel si jej a škrábal se přitom na zátylku. Rivera slezl se stroje a stál vedle něj. Oba dlouhou chvíli mlčeli.

Kámen byl zhruba pravoúhlý a připomínal cihlu, jejíž jedna strana je zkosená v přibližně třicetistupňovém uhlu. Ze zkosené strany vystupoval kolmý hřeben, podobný tomu, jaký se vyskytuje u truhlářského spoje na péro a drážku. Kámen měřil asi 3 x 2x2 stopy a musel vážit nejméně šest set nebo sedm set liber.

"Tak tohle," řekl Tom s očima navrch hlavy, "nenarosilo tady, a i kdyby, tak to nikdy nemohlo narůst takhle."

"Una *piedra de una casa*," řekl Rivera tiše. "Tome, tady ona byla stavba, ne?"

Tom se náhle obrátil, aby se podíval na násep.

"Je tam nějaká stavba - nebo spíš to, co z ní zbylo. Pámbu ví, jak je stará..."

Stáli tam ve zvolna pohasínajícím světle a hleděli na násep; a přepadl je stísněný pocit, jako by utíchl vítr i všechny zvuky. A přesto vítr váł a za nimi naprázdno brumlavě pobrukovala *Daisy Etta* a nic se nezměnilo a - opravdu? Nezměnilo se nic? Nemohlo se tu nic změnit?

Tom dvakrát otevřel ústa, aby promluvil, ale nemohl nebo nechtěl - sám nevěděl. Rivera si náhle prudce dřepł na zadek a zůstal vzpřímeně sedět s široce otevřenými očima.

Citelně se ochladilo. "Je tu zima," řekl Tom a vlastní hlas mu připadal drsný. Ale vítr byl teplý a země pod Riverou také. Ten chlad nebyl způsoben nízkou teplotou, ale čímsi jiným - snad nedostatkem životní energie. Stísněný pocit sířil, jako by vzrůstala jejich citlivost k podivnosti tohoto místa.

Rivera potichu řekl cosi španělsky.

"Co tam vidíš?" zeptal se Tom.

Rivera sebou prudce trhl a nastavil předloktí, jako by se chtěl bránit ostrému zvuku Tomova hlasu.

"Já... ono není tam nic vidět, Tome. Já už jednou jsem se takhle cítil. Já nevím..." Potřásl hlavou, oči široce otevřené a v nich prázdňý pohled. "A pak ona začala strašná bouře..." Hlas mu selhal.

Tom ho popadł za rameno a neurvale ho postavil na nohy. "Goony! Jseš opilej?"

Chlapec se usmál, téměř laskavě. Na horním rtu se mu perlily kapičky potu. "Já nejsem, Tome. Já jenom jsem vyděšenější na smrt."

"Tak se vyděš zpátky na mašinu a dej se do práce!" zařval Tom. Už klidněji pak dodal: "Já vím, že je tady něco nedobrého, Goony, ale to nám nezabrání dráhu postavit. Každopádně vím, co udělat se psem, kterej se začne bát rány z pušky. Na tebe by to mělo taky zabrat. A teď odhrň kus toho valu, jestli tam pro nás není víc velkých kamenů. Musíme zasypat tu bažinu tam dole."

Rivera zaváhal, nadechl se, aby něco řekl, pak polkl a odloupal se k Sedmičce. Tom zůstal stát, díval se za ním a jeho mysl vzdorovala nehmatalnému tlaku čehosi, co bylo blízko a co mu svíralo vnitřnosti. Buldozer s chrochtavým zvukem zamířil k náspu a Tomovi to náhle připomnělo, že slangový název toho stroje ve španělštině je *puerco* - prase, kanec. Rivera zamířil podél náspu a zabral jeho okraj okrajem radlice. Hlína a křoví se kroutily, oddělovaly se od náspu a hromadily se před radlicí. Chlapec přešel po celé délce valu, odhrnul náklad mimo něj a rozhrnul jej po plošině. Potom obrátil stroj a pustil se do toho nanovo.

O deset minut později Rivera narazil na kámen. Manganová ocel po něm zaskřípěla a od čepele radlice se vyvalil obláček šedého prachu. Když stroj projel, Tom si klekl a kámen prozkoumal. Byl to týž druh kamene, jaký našli opodál na plošině - a stejného tvaru. Avšak zde tvořil zeď a hřeben na zkosené straně jednoho kamene očividně zapadal do drážky na sousedním bloku.

Chlad; chlad jako...

Tom se zhluboka nadechl a otřel si pot z očí.

"Kašhi na to," zašeptal si pro sebe. "Musím mít ty kameny. Musím zasypat bažinu." Napřímil se a začal posunky navádět Riveru ke svislé škvíře v zasypané zdi.

Sedmička zatočila ke zdi a zastavila se, aby Rivera zařadil jedničku, stáhl plyn a sklopil radlici. Tom se mu podíval do tváře. Chlapcovy rty byly bílé. Zapořil hlavní spojku, radlice poklesla a její okraj se zakousl přímo do škvíry.

Buldozer vyčítavě zabrumlal a začal se podél zapřeného okraje radlice stáčet stranou. Tom mu uskočil z cesty, oběhl zezadu stroj, který teď směřoval téměř rovnoběžně se zdí, a postavil se na jeho volnou stranu. S očima upřenými na lopotici se radlici měl jednu ruku nachystanou k signalizaci. A pak se to všechno seběhlo naráz.

Kámen sebou s mlasknutím trhl a uvolnil se jako vytržený zub, vyklonil se podél své čtvercové strany ven a strhl s sebou i sousední blok. Kámen usazený nad nimi spadł a celý val jako by se o něco propadł. A z černé díry, zeřící tam, kde kameny původně bývaly, něco vytrysklo. Něco jako mlha, ale ne viditelná, něco obrovského, co se nedalo změřit. Zároveň s tím se vyvalil závan toho chladu, který nebyl chladem, pach ozónu a bodavé prásknutí mohutného statického výboje.

Tom se octł padesát stop od zdi dřív, než si vůbec uvědomil, že utíká. Zastavil se a spatřil, jak Sedmička poskočila jako divoký hřebec a jak se Rivera dvakrát obrací ve vzduchu. Tom neartikulovaně zařval a vrhl se k chlapci, ležícímu v hrubé trávě. Zvedł ho v náručí a dal se do běhu. Až potom si uvědomil, že utíká před strojem.

Ten se choval jako šílený. Radlice se zvedala a padala. Buldozer zatočil od náspu, regulátor otáček se zbláznil a vytočil motor do zběsilého vytí, řídící páky sebou divoce škubaly. Radlice se opakovaně bořila do země a ryla do ní hluboké brázdy, do kterých se traktor za zuřivého řinčení a řevu nořil, jak jimi projížděl. Opsal velký nepravidelný oblouk, obrátil se a s frkáním se vrátil k náspu, kde narazil do zasypané zdi, nemotorně se u ní zmítal, drásal ji a burácel.

Tom, lapaje po dechu, doběhl na okraj planiny, poklekl a jemně chlapce položil do trávy.

"Goony, chlapče... něj..."

"Ay... Maria modré... que ha mé posado, Tome - co se se mnou stalo?"

Rivera zašátral po zemi, napolo se zvedl na loktech a pak zesláble klesl nazpět. "Já cítím oukej. Hlava bolí jako prase. C-co mám s nohama?"

"S nohama? Bolí tě?"

"Můžeš s nima pohnout?"

Rychle se vydal pryč, a když na něj Rivera volal, ani se neotočil. Člověka s přeraženou páteří už kdysi viděl.

* * *

túroval, jako by plynem lomcovala netrpělivá ruka - *rúúm rúúúúúm*, vytácel se do obrátek daleko vyšších, než by dovolil i rozbitý regulátor, a pak zase sklouzl do téměř úplného ticha, přerušovaného výbušnou interpunkcí ostrých a nepravidelných zážehů. Pak se znovu rozběhl rychleji a rychleji, až téměř ječel při otáčkách, které ohrožovaly každou jeho pohyblivou část a otrásaly velkým strojem jako smrtelná zimnice.

Tom rychlým krokem zamířil k Sedmičce a jeho větrem ošlehaná tvář se zmateně a vztekle mračila. Regulátor otáček se občas porouchá a jednou za čas se motor, který se takhle bez kontroly rozběhne příliš prudce, roztrhne na kusy. Ale vždycky se buď stane tohle, anebo otáčky klesnou a motor zhasne. Pokud je řidič dost velký cvok na to, aby odešel od stroje a nechal hlavní spojku v záběru, stroj se rozjede, stejně jako to udělala Sedmička - ale pojedje jen do té doby, než se radlice zachytí o něco pevného, a pak je velká pravděpodobnost, že se stroj zastaví. Každopádně se přiči zdravému rozumu, aby se jakýkoliv stroj choval takhle. Aby přidával a ubíral otáčky, jezdil sem a tam, otáčel se a zvedal a spouštěl radlici.

Když se přiblížil, motor zpomalil a konečně se ustálil v jakémsi setrvalém a pravidelném volnoběhu. Tom měl náhle bláznivý pocit, že ho stroj pozoruje. Odehnal ten pocit pokrčením ramen, přistoupil k buldozeru a položil ruku na ochranný kryt podvozku.

Sedmička zareagovala jako divoký mustang. Mohutný diesel zaburácel a Tom zřetelně viděl, jak se páka hlavní spojky přesune přes střední polohu dozadu. Uskočil stranou, protože očekával, že se stroj rozjede kupředu, ale ten měl zjevně zařazenou zpátečku, neboť prudce vyrazil dozadu s jedním pásem zablokováným. Radlice sebou švihla, opsala zlomyslný oblouk a o pouhý zlomek palce minula bok uskakujícího Torna.

Traktor, jako by se odrazil od zdi, přeřadil a valil se na něj. Dvanáctistopá radlice se zdvíhala a dva velké čelní reflektory na prohnutých držácích na Torna shlížely jako vypoulené oči obrovské ropuchy. Tomovi nezbývalo nic jiného, než skočit, chytit se oběma rukama horního okraje radlice a hluboce ohnout hřbet, aby se nohama zapřel o její zakřivenou plochu. Radlice klesla, zabořila se do měkké půdy a vyryla v zemi hlubokou příčnou rýhu. Do radlice se nabrala hlína a nahnula se Tomovi kolem nohou; Tom jimi divoce šátral po radlici, aby je udržel z dosahu převalujícího se materiálu. Nato se radlice zdvihla a zanechala na konci jámy čtyři stopy vysokou hromadu hlíny. Traktor se zhoupnul dolů a pak nahoru, když projížděl příkopem, a naklonil se dozadu, jak šplhal vzhůru po nahnuté hromadě. Kratičké vyrovnání na vrcholu a odraz, jako když motocykl skáče z rampy, a pak se stroj převážil a čtrnáct tun kovu se radlicí napřed zarylo do země s nárazem, který Tomovi projel celou páteří.

Jak Tom setrvačností odlétl, velké plochy kůže z jeho ztvrdlých dlaní zůstaly na hraně radlice. Slétl pozpátku, ale měl nohy připravené a jakmile se dotkly země, skočil, protože věděl, že žádný stroj se neuvolní snadno, když má radlici zabořenou tak hluboko. Přistál na horním okraji radlice, jednou rukou se chytil uzávěra chladiče a vyšvihl se na kryt motoru. Jako naschvál se víko uzávěru ulomilo v závěsu právě v tom kratičkém okamžiku, kdy se neopíral o nic jiného, než právě o ruku, kterou se jej držel. Ztratil rovnováhu a přistál na rameni, nohy mu vylétly do vzduchu a svezl se po hladkém krytu motoru vstříc pásu, který pod ním rozrýval zemi. Divoce hrábl po ústí sacího potrubí, a sotva je sevřel v prstech, buldozer se uvolnil a vyrazil pozpátku přes hromadu. Znovu se přehoupnul přes její vrchol a nnčivě narazil, když přistál, tentokrát téměř naplocho na pásy.

Náraz Torna opět odtrhl, a jak klouzal dozadu po krytu motoru, ohbím lokte zachytil o výfuk a kov, rozpálený do temně červené barvy, se mu zahryzl do masa. Zachrčel a sevřel kolem něj paži. Setrvačnost jím smýkla dál dozadu, Tom nohama narazil do pák řídicích spojek a za jednu se zachytil nártem. Honem totéž udělal s druhou nohou a přitáhl se dozadu, rukama se odstraňoval od horkého kovu a lezl pozpátku, až konečně ztěžka dopadl do sedadla.

"Tak," procedil skrze rudou stěnu bolesti, "a teď tě zkrátím." A trhnutím vyřadil hlavní spojku.

Motor, zbavený tak náhle zátěže, zavyl. Tom sáhl po plynové páce, palcem odjistil západku a posunul páku kupředu, aby zavřel přívod paliva.

Přívod se nezavřel; motor přešel do pomalého volnoběhu, ale nezhasí.

"Bez jedné věci se neobejdeš," zamumlal. "Bez komprese."

Postavil se a přes přístrojovou desku se natáhl po ovládací páce komprese. Když se zvedl ze sedadla, motor opět nabral otáčky. Tom se obrátil k plynové páce, která přeskočila do otevřené polohy. Když se jí dotkl, přesunula se páka hlavní spojky a vyjící stroj vyrazil kupředu s trhnutím, které mu hodilo hlavu nazpět a tvrdě jím mrštilo zpátky do sedadla. Tom chňapl po ovládání hydrauliky radlice a trhl jím do polohy "volná radlice". Jakmile radlice dopadla na zem, přepnul na "tlak dolů". Brit radlice se zakousl do země a motor záupněl námahou. Tom podržel páku ovládání radlice a druhou rukou stlačil páku plynu dopředu. Jedna z pák řídicích spojek sebou švihla dozadu a udeřila ho do kolena. Ochromen bolestí pustil řízení radlice a ta se začala zdvíhat. Motor se rozběhl rychleji a Tom si uvědomil, že nereaguje na plyn. Se zaklením vyskočil na nohy; než se

vyhnul pákám, které sebou z ničeho nic začaly škubat, udeřily ho třikrát do rozkroku.

Oslepený bolestí a popadaje dech, Tom nalehl na přístrojovou desku. Pojeno pravé ruce s cinknutím rozbitého skla upadl měřič tlaku oleje a z ulomeného konce čtvrtpalcové trubice na Toma vystříkl horký olej. Šok mu vrátil nejisté vědomí. Nevšímaje si ran, které mu uštěďovala jak páka levé řídicí spojky, tak páka hlavní spojky, jež sebou obě najednou začaly zběsile tlouci, se nahnul přes levou stranu přístrojové desky a uchopil ovládací páku komprese. Traktor sebou trhl kupředu a zběsile sebou zmítal. Tom ucítil, že padá dolů z plošiny. V pádu však páku komprese stiskl. Velké ventily na hlavách válců se otevřely a zůstaly otevřené; rozprášené palivo a přehřátý vzduch unikl ven, a v okamžiku, kdy Tom narazil hlavou a rameny do země, zdivočelý velký stroj zastavil a zůstal tiše stát, až na bublání vařící vody v chlazení.

O několik minut později Tom pozvedl hlavu a zasténal. Převalil se a posadil se s koleny přitáženými k bradě. Zalévala ho jedna vlna bolesti za druhou. Když postupně zeslábly, dolezl po čtyřech ke stroji a opíraje se o pás, vyručkoval na nohy. Vyčerpaně se pustil do vyřazování traktoru z provozu, alespoň pro tuto noc.

Otevřel kohoutek pod palivovou nádrží a nechal teplou žlutou tekutinu crčet na zem. Otevřel výpustný ventil na jímce vstřikovacího čerpadla. Ve skřínce na nářadí našel kus drátu a uvázal jím páku komprese v otevřené poloze. Vylezl na stroj, ukroutil kryt i kulové těleso vzduchového filtru, svlékl košili a nacpal ji do sacího potrubí. Plynovou páku přesunul do krajní přední polohy a zajistil ji kolíkem a posléze zavřel hlavní přívod paliva z nádrže k čerpadlu.

Pak ztěžka sešplhal na zem a odvedl se zpátky na okraj planiny, kde nechal ležet Riveru.

* * *

Že je Tom zraněný, si všimli až o hodinu a půl později. Měli plné ruce práce - svázali nosítka pro Portoričana a postavili mu přístřešek z bedny od motoru s armádním stanem jako střešou. Vytáhli lékárníčku a zdravotnické příručky a udělali, co mohli - přiložili mu dlahy, obvázali ho a nadávkovali opíátem. Tom byl samá modřina a pravou paži měl v místech, kde se zachytil za výfuk, spálenou do živého masa. Ošetřili ho, přičemž starý Peebles zacházel se sulfátovým zásypem a obvazy jako školená sestra. Až potom byl čas na řeči.

"Jednou jsem viděl chlapíka, kterej spadnul ze skrejpru," ozval se Dennis, když seděli kolem kávovaru a přezvykovali obsah konzerv z armádního přidělu. "Seděl na mašině na bočním opěradle sedadla a díval se dozadu. Mašina chytla o šutr a poskočila. Hodilo ho to na pás. Rozválcovalo ho to na deset stop." Ustrkl trochu kávy, aby zředil plná ústa jídla, kterými mluvil, a hlasitě žvýkal. "Esli si někdo sedne jen na jednu půlku prdele i na vobyčejným skrejpru, je to blbec. Nechápu, proč ten přímoudlej takhle seděl na buldozeru."

"Neseděl tak," odsekl Tom.

Kelly se podrbl na špičaté bradě. "Seděl pevně na sedadle a přesto spadnul?"

"Přesně tak."

Po chvíli nevěřícího ticha promluvil Dennis: "A co teda dělal - jel přes sedesát?"

Tom se rozhlédl po kruhu tváří, zalitých umělou září tlakové lampy, a napadlo ho, jak by reagovali, kdyby jím řekl všechno tak, jak se to sběhlo. Něco říci musel a tohle nevypadalo, že by to mohla být pravda.

"Pracoval," řekl nakonec. "Dobejval kameny ze zdi starý stavby tam nahoře na planině. Jeden se uvolnil a přitom se musel zbláznit regulátor otáček. Mašina vyhodila jako splašený kůň a rozjela se."

"Rozjela se?"

Tom otevřel ústa, pak je zase zavřel a jenom přikývl.

"No, takhle to nejspíš dopadá, když pustíte mechaniku k řízení mašiny," poznamenal Dennis.

"To s tím nemá co dělat," utrl se na něj Tom.

Peebles spěšně promluvil. "Tome - a co Sedmička? Porouchaná?"

"Trochu," řekl Tom. "Radši se podívej na řídicí spojky. A mašina byla horká."

"Prasklý hlavy," ohlásil Harris, hřmotný mladík s rameny jako býk a proslulou žízni.

"Jak to víš?"

"Viděl jsem to, když jsme s Alem šli pro kluka s nosítkama a vy všichni jste stavěli přístřešek. Horká voda valila po straně bloku."

"Tím chceš říct, že jste šli až k náspu a dívali jste se na ten traktor a kluka jste zatím nechali ležet? Přece jsem vám říkal, kde je!"

"K náspu!" Alovi Knowlesovi málem vylezly vypoulené oči z důlků. "Mašinu smě našli stát nákejš dvacet stop vod toho kluka!"

"Cože?"

"Je to pravda, Tome," potvrdil Harris. "Co je? Kdes' ji nechal stát?"

"Přeci jsem vám to řek... u náspu... u ty starý stavby, kterou jsme rozebírali."

"Nechal jsi běžet startovací motor?"

"Startovací motor?" Tomovi prolétla hlavou představa malého dvouválcového benzínového motoru, přišroubovaného na boku klikové skříně velkého dieselu a propojeného převodem Bendix a spojkou s jeho setrvačником, aby diesel roztočil. Vzpomněl si na svůj poslední pohled na ztichlý stroj, ozývající se jen zvukem vařící vody. "Ne, sakra!"

Al a Harris si navzájem vyměnili pohledy. "Nejspíš jsi v tu chvíli byl nějak mimo," řekl Harris docela laskavě. "Slyšeli jsme ho, když jsme byli v polovině kopce, a víš přeci, že ten rámus si nemůžeš splést. Znělo to, jako kdyby byl pod zátěží."

Tom se zlehka bušil do spánků zaťatými pěsti. "Když jsem odcházel, byla mašina úplně zdechlá," řekl tiše. "Uvolnil jsem kompresi a páku jsem přivázal dole. Dokonce jsem nacpal košili do sacího potrubí. Vypustil jsem nádrž. Ale... startovacího motoru jsem se ani nedotkl."

Peebles chtěl vědět, proč to všechno podnikal. Tom se na něj prázdně podíval a zavrtěl hlavou. "Měl jsem vytrhat dráty. Na startovací motor jsem si nevzpomněl," zašeptal. Pak zvedl hlavu: "Harris - říkáš, že když jste se dostali nahoru, že jste našli startovací motor běžet?"

"Ne - stál. A byl horkej - příšerně horkej. Řek bych, že se zadřel. Jo, tak to muselo bejt, Tome. Nechal jsi běžet startovací motor a nějak jsi hodil do záběru spojku a Bendixe." Jak to říkal, z hlasu se mu vytrácelo přesvědčení - nastartovat traktor tohoto typu vyžadovalo sedmnáct různých úkonů. "Mašina měla každopádně zařazeno a šinula si to na malej motor."

"Jednou jsem takhle jel," poznamenal Chub. "Zlomila se mi ojnice na Osmičce, když jsme stavěli dálnici. Plazil jsem se na starták asi tři čtvrtě míle. Akorát jsem musel každých sto yardů zastavovat a nechat ho trochu vychladnout."

Ne zcela bez sarkasmu řekl Dennis: "Mně to připadá, jako by se Sedmička rozjela toho přímoudlýho dorazit. Napoprvý se jí ho dostat nepovedlo, tak se vrátila, aby nenechávala rozdělanou práci."

Al Knowles se nevázaně rozchechtal.

Tom vstal, zavrtěl hlavou a propletl se mezi bednami do provizorní nemocnice.

Uvnitř kalně svítila lampa. Rivera ležel nesmírně tiše se zavřenýma očima. Tom se naklonil do vchodu a chvilku se na něj díval. Za zády slyšel doléhající hlasy mužů z party; jinak byla

noc tichá a bezvětrná. Riverova tvář měla zvláštní barvu, jakou získává olivová kůže, když se z ní vytratí krev. Tom pohlédl na jeho hrud' a na okamžik ho zachvátila panika, že nevidí žádný její pohyb. Vsunul se dovnitř a položil chlapci ruku na srdce. Rivera se zachvěl, oči se mu široce otevřely a trhaně se nadechl. "Tome... Tome!" vykřikl slabě.

"Oukej, Goony... *qué pasa?*"

"Ona se vrací... Tome!"

"Kdo se vrací?"

"*El de siete*"

DaisyEtta... "Nevrací se, mladej. Už jsi dole z planiny. Hlavu vzhůru, kamaráde."

Riverovy čemé, utiňujícím prostředkem omámené oči se na Toma bezvýrazně upíraly. Tom se stáhl zpět, avšak oči zůstaly strnule hledět. Neviděly nic. "Spi," zašeptal Tom. Oči se ihned zavřely.

* * *

Kelly vykládal, že na stavbě se nikdo nikdy nezraní, pokud někdo není pitomec. "A většinou ani nepoznáte, jakou pitomost děláte, dokud se někdo nepřerazí."

"Pitomost byla posadit na mašinu kluka, kterej navíc ani není řidič," pravil Dennis svým nejsamolibějším hlasem.

"Už jsem tě slyšel, jak se tuhle písničku snažíš zpívat," usadil ho starý Peebles klidně. "Nerad někomu něco takhle předhazuju, protože srovnávat lidi nedělá dobrotu. Ale pracuju s tím Riverovic klukem už dlouho a podle mně je stejně dobrej jako ty, ne-li o chlup lepší. Dokud se soustředíš, jseš na skrejpru oukej. Ale na buldozeru si ten kluk může dát jednu ruku za záda a nechat ti fóra a stejně vedle něj budeš pořád vypadat jako provozní účetní."

Dennis zpola vstal a pronesl cosi sprostého. Ohlédl se po Alu Knowlesovi, jestli ho podpoří, a setkal se se souhlasem. Rozhlédl se po kruhu ostatních, ale ti ho nepodpořili. Peebles se pohodlně opřel, potahoval z dýmky a mžoural zpod svého rozježeného obočí. Dennis klesl zpátky a spustil o něčem jiném.

"A co to teda dokazuje? Čím lepší podle tebe je, tím míň měl důvodů padat z mašiny a přerazit se."

"Já v tom pořád nemám jasno," řekl Chub hlasem, jehož tón naznačoval: "Nerad to říkám, ale..."

Zhruba v ten okamžik se vrátil Tom jako náměsíčný a zůstal stát u zářící plynové lampy mezi ním a Dennisem. Dennis se toho hned chytil, aniž věděl, že Tom je někde poblíž: "Něco se nikdy nedovíš. Ten Portorikán je pěkně vznětlivej. Třeba mu Tom řek něco, co se mu nelíbilo, a on se pokusil Tomovi vrazit kudlu do zad. Přeci víte, že to tam tak dělaj všichni. Tom by přeci nebyl tak zmlácenej, kdyby jenom zastavoval mašinu. Museli se chvíli prát a ten přímoudlejšť odnes přeraženým hřbetem. Tom nastavil buldozer, aby kluka přešel, jak tam ležel, a seběh sem dolů a snaží se nám nakecat..." Hlas mu odumřel, když se Tom objevil nad ním.

Tom zdravou rukou popadl skrejpristu za košili pod krkem a zatřásl jí jako prázdným jutovým pytle.

"Ty kryso," zavrčel. "Měl bych tě rozmáčknot jako štenici." Postavil Dennise na zem a švihl ho hřbetem ruky přes obličej. Dennis se sesul k zemi - spíš se strachem přikrčil, než že by spadl. "Au, Tome. Jato říkal jen tak. Ze srandy, Tome, já jsem jenom..."

"Jenom podělanej," zavrčel Tom, pokročil kupředu a napráhl nohu v těžké kanadě. "Tome!" štkl Peebles a noha zase klesla na zem.

"Vypadni!" zařval předák. "Ať už tě nevidím!"

Dennis se vypařil. Al Knowles chabě zaprotestoval: "Hele, Tome, nemůžeš..."

"Ty šilhávej zmetku!" ucedil Tom drsným a napjatým hlasem. "Táhni za svým siamským dvojčetem!"

"Oukej, oukej," zbledl Al a vytratil se do tmy za Dennisem.

"Kašlu na to," řekl Chub. "Du chrápat." Zamířil k jedné bedně, vytáhl spací pytel doplněný moskytiérou a bez jediného

dalšího slova odešel. Harris a Kelly, kteří byli oba na nohou, se zase posadili. Starý Peebles se ani nepohnul.

Tom zůstal stát se spuštěnýma rukama a zaťatými pěstmi a hleděl do tmy.

"Sedni si," řekl Peebles mírně. Tom se obrátil a zadíval se na něj.

"Sedni si. Nemůžu ti vyměnit ten obvaz, dokud si nesedneš." Ukázal na obvaz na Torno ve lokti. Šířila se po něm rudá skvrna, jak se poškozené tkáně roztrhly, když vztekla napínal svaly. Tom se posadil.

"Když už mluvíme o pitomostech," ozval se klidně Harris, když se Peebles dal do práce, "musím říct, že držím rekord. Provedl jsem největší pitomost, jakou kdo kdy na mašině udělal. Tu nemůžete překonat."

"Já můžu," prohlásil Kelly. "Jednou jsem obsluhoval jeřábový bagr. Měl pětasmadesát stop dlouhý rameno. Zapojil jsem převod na rameno a začal jsem ho zvedat. Mašina stála na dřevěných pilotech v bažině. Najednou slyším, jak motor začal vynechávat a zvěd jsem se, abych se podíval na ukazatel paliva. Ochomejtal jsem se tam o něco dýl, než jsem předpokládal, a rameno se zvedalo, až se překlopilo dozadu na kabinu. Ta rána naklonila piloty a mašina se pomalu a majestátně svezla po zadku do bahna. Zabořila se až po uši." Tiše se zachechtal. "Vypadala tam jako příkopová fréza!"

"Stejně pořád tvrdím, že tu největší pitomost jsem udělal já," trval na svém Harris. "Dělal jsem tenkrát na rozšiřování řečiště. Vrátil jsem se do práce po třídenním flámu a měl jsem ještě v hlavě. Vydrápál jsem se na buldozer a pracoval jsem na okraji dvacetistopového srázu. Na úpatí toho srázu byl velkej ořešák a zároveň s okrajem z něj rostla velká tlustá větev. Jak jsem byl ještě oblbenej, dostal jsem nápad, že bych tu větev měl ulomit. Najel jsem tak, že jsem byl jedním pásem na větví a druhým na okraji srázu a rozjel jsem se od kmene. Byl jsem asi v půlce a větev se začala prohejbat, když mě napadlo, co se stane, jestli se zlomí. A právě v tom momentě se zlomila. Znáte ořešáky - pokud se vůbec zlomí, tak se zlomí úplně. A tak jsem i s mašinou sletěl do třiceti stop vody. Nějak se mi povedlo vyplavat nahoru. Když přestaly jít bubliny, plaval jsem kolem a koukal dolů na mašinu. A v tom momentě plní stavbyvedoucí a chtěl vědět, co se děje. Zahulákal jsem na něj: 'Podívejte se sem dolů, voda se tu vlní úplně jako kdyby tam dole mašina ještě pracovala.'" Našpulil rty a káravě mlaskl. "Lidi, ten člověk mi řek' pár ošklivejch věcí."

"Kdes' dostal další práci?" vyprskl Kelly.

"Ale ne, on mě nevyhodil," řekl střizlivě Harris. "Řek, že si nemůže dovolit vyhodit takovýho blbce, jako jsem já. Řek, že mě chce mít nablízku, aby se na mě podíval vždycky, když se bude cítit pod psa."

"Díky, hoši," řekl Tom. "Chcete tím prostě říct, že zmejlit se může každý." Vstal a obracel všelijak ruku ve světle lampy, aby prozkoumal nový obvaz. "Můžete si všichni myslet, co chcete, ale nevzpomínám si, že bysme tam nahoře na planině udělali nějakou pitomost. Tím to hasne. Musím ještě říkat, že Dennis je s tím svým nápadem úplně mimo?"

Harris vyslovil jediné sprosté slovo, které dokonale vystihlo Dennise i cokoliv, co by mohl říkat.

Peebles prohlásil: "To bude dobrý. Dennis a ten jeho kamarád s vyvalenejma očima potáhnou spolu, ale ti moc neznamenají. A Chub ti udělá cokoliv, do čeho ho nahecují."

"Takže je tu máme všechny v jednom šiku, co?" pokrčil rameny Tom. "A ve volnejch chvílích bysme třeba mohli postavit letiště."

"Postavíme ho," ujistil ho Peebles. "Jenom... Tome, nemám sice právo ti radit, ale další hrubosti bys měl brát s klidem. Tohle nadělá spoustu škody."

"Budu, jestli to svedu," odpověděl Tom mrzutě. Všichni se zvedli a šli spát.

Peebles měl pravdu. Nadělalo to škodu. Přimělo to Dennise použít slovo "vražda", když ráno zjistili, že Rivera v noci zemřel.

* * *

Práce pokračovala navzdory všemu, co se přihodilo. S takovýmhle vybavením je těžké zpomalit postup. Kelly každým záběrem velkého bagru uhryzl dva krychlové yardy svahu a dampry jsou nejrychlejší zatím vynalezené pře právníky na zeminu na krátké vzdálenosti. Dennis se svým skrejprem udržoval obslužnou cestu a Tom a Chub se střídali na buldozeru, od kterého odpojili skrejpr, aby tak nahradili Sedmičku, a při vyměřování a vytyčování. Peebles jim při vyměřování držel lať a kromě toho postupně vybaloval svou polní dílnu, udržoval v chodu chladič vody a nabíječky baterií a chystal kovárnu a svařovací stoly. Strojníci si sami tankovali stroje, prováděli jejich běžnou údržbu a zpoždění bylo nepatrné. Kameny a slin, které vydolovali z rostoucí díry po straně centrální náhorní plošiny - musela z ní přijít pryč celá třetina -, odváželi dolů na okraj bažiny, jež ležela v místech jednoho konce projektované vzletové a přistávací dráhy, v damprech, bzučících jako sršni a zdvíhajících velkými hnacími koly mohutné oblaky prachu. Tam je vysypali a pak je ječícím dvou-taktním buldozerem rozhrnuli a ujezdili. Když se před výplní začalo zvedat bahno, rozmetaly je pečlivě umístěné nálože šedesátiprocentního dynamitu a krátery byly vyplněny kusy skal a kameny z trosek a pomocí skrejpru zahrnutý snadno se šlehajícím slínem z čistých vrstev.

Když měl Peebles dílnu zařízenou, vypravil se na pahorek pro Sedmičku. Chvilí tam jen tak postával kolem, škrábal se na hlavě a pak se za stálého potřásání hlavy odšoural dolů po svahu a našel si Toma.

"Byl jsejn se podívat na Sedmičku," řekl, když Tom na jeho mávnutí zastavil kvílicí dvoutakt a sešplhal dolů.

"Co jsi zjistil?"

Peebles ukázal rukou od země. "Takhle dlouhej seznam." Zavrtěl hlavou. "Tome, co se tam vlastně opravdu stalo?"

"Podělal se regulátor otáček a mašina se rozjela," prohlásil Tom okamžitě s bezvýraznou tváří.

"Jo, jenže..." Dlouho opětoval Tomův pohled. Pak vzdychl. "Oukej, Tome. Každopádně tam nahoře nemůžu nic dělat. Bude-me ji muset odtáhnout dolů tímhle traktorem. A ze začátku budu potřebovat pomoc - nastavovací šroub napínacího kola je na maděru a právě pás vyjel z vodičích kol."

"Hmmmm. Tak proto se nemohla k tomu klukovi dostat na startovací motor. Pás se sotva moh točit, co?"

"Je to zázrak, že dojela tak daleko. Ten pás je úplně shrnutej. Jela přímo po přírubách kol. A to není ani polovička všeho. Hlavy válců jsou na cucky, jak říkal Harris, a sám Pámbů ví, co najdu, až ji otevřu."

"A proč by ses namáhal?"

"Cože?"

"Můžeme se bez Sedmičky obejít," řekl Tom. "Nech ji tam, kde je. Máš toho na práci spoustu."

"Ale proč?"

"No, není důvod si tím teď přidělovat práci."

Peebles si poškrábal jednu stranu nosu a prohlásil: "Mám nový hlavy, hlavní čepy do pásu - a dokonce i náhradní startovací motor. Mám nářadí na to, abych si udělal to zbejvající, co nemám na skladě." Ukázal na dlouhou řadu hromad, které během jejich hovoru složily na budoucí dráhu hbité nákladní traktory. "Jeden skrejpr máš vázaný tady, protože ho používáš jako buldozer, a nenamluvíš mi, že bys další mašinu nevyužil. Jestli budeš pokračovat takhle, budeš muset odstavit jeden nebo dva dampry."

"To mě taky napadlo, hned jak jsem otevřel hubu," přikývl Tom nečekaně. "Jdeme na věc."

Vyšplhali na traktor a hned vyrazili, jen se ještě zastavili u skalního výběžku na pláži, aby vyzvedli ocelové lano a nějaké nářadí.

* * *

Daisy Etta stála na kraji náhorní planiny a svými čelními reflektory na stopkách pochmurně shlížela na měkký trávník, ve kterém se dosud rýsoval obrys mladého těla a šlápoty mužů, kteří odnášeli nosítka. Celkově vyhlížela zbědované - olivově šedohnědý nátěr byl poškrábaný a jasný kov, který škrábanci prosvítal, už začínal matně červenat první krupičkou rzi. Ačkoliv byl povrch půdy vodorovný, Daisy Etta nestála rovně, protože její pravý pás se sesmekl z pojezdových kol. Stála mírně nakřivo, jako člověk, kterému špatně srostl zlomený kyčel. A to, co ji probudilo k vědomí, přemítalo o paradoxu, týkajícím se buldozerů, s kterým se musí vyrovnat každý nový řidič, když poznává svůj stroj.

Tenhle paradox je pro začátečníka to nejtěžší, co musí pochopit. Buldozer je pro něj pochoduující strojevna, hřmící neústupný behemot, cosi, co stojí nejbližší pověstné neodolatelné síle. Začátečník v posvátné bázni, s obrazy neporazitelných armádních tanků z filmových týdeníků v hlavě, zcela zaujatý svým postupem vpřed a s pocitem neomezené síly, zachází se všemi překážkami stejně, netuše nic o křehkosti litinového bloku chladiče, o únavě popouštěné manganové oceli, o drolivosti přehřátého ložiskového kovu a především ani o lehkosti, s jakou se traktor zaboří do měkkého terénu. Když pak sleze, aby obhlédl stroj, který právě během dvaceti vteřin degradoval na nepoužitelný vrak, nebo který ještě před půlminutou jel po zemi, do níž je teď zabořený až nad pásy, má pocit provinilého rozčarování, který se zmocní každého člověka po zjištění, že se dopustil chyby v úsudku.

Tak, jak tam Daisy Etta stála, byla rozbitá a k nepotřebě. Postavili ji ti měkci, vytrvalí dvouoči, a pokud jsou jako jiné rasy, které vyrábějí stroje, měli by se o své stroje také starat. Schopnost obrátit napětí pružiny, otočit řídicí tyčí nebo snížit až k nule tření matice a podložky, nestačila k zacelení trhliny v hlavě válce, ani k opravě ložisek přitavených ke klikové hřídeli v přehřátém startovacím motoru. To byla lekce, které se tomu mělo dostat. A poučilo se to. Daisy Etta opraví a příště - nu, přinejmenším bude znát své slabosti.

Tom stočil dvoutaktní stroj a zaparkoval jej vedle Sedmičky tak, že se radlici téměř dotýkal ramene radlice Daisy Etty. Slezl a Peebles se sehnul nad pravým pásem, napjatým jako struna.

"Podívej se sám," řekl Tom.

"Na co se mám podívat?"

"Ehm... nejspíš na nic." Tom obešel stroj a zkušeným očima přitom zkoumal trup i armatury. Náhle přistoupil blíž a vzal za vypouštěcí kohout palivové nádrže. Byl zavřený. Otočil jím; začala vytékat zlatavá nafta. Zavřel jej, vyšplhal na stroj a otevřel víko nádrže. Vytáhl drátěnou měrku, otřel ji o kalhoty v ohbí kolena, ponořil ji a vytáhl.

Nádrž byla více než ze tři čtvrtin plná.

"Co se děje?" zeptal se Peebles a zvědavě hleděl na Tornovu staženou tvář.

"Peeby, já jsem otevřel kohout, abych vypustil nádrž. Když jsem odcházel, nafta tekla na zem. Samo se to zavřelo."

"Hele, Tome, ty si to moc bereš. Prostě sis jenom myslel, že to děláš. Už jsem viděl, jak se sám od sebe zavřel ventil na přívodním potrubí, když byl hodně omlutej, ale to jenom proto, že ho za chodu otočilo sání čerpadel. Ale ještě jsem neslyšel, že by to udělal samospádově kohout."

"Ventil na přívodním potrubí?" Tom nadzdvihl sedadlo a podíval se. Jeden pohled stačil, aby zjistil, že je otevřený.

"Tenhle si zase otevřela."

"Oukej, oukej. No neříkej se na mě tak!" Peebles byl tak blízko podrážděnosti, jak to u něj jen šlo. "Záleží na tom tolik?"

Tom neodpověděl. Nebyl typem člověka, který tváří v tvář něčemu, co přesahuje jeho chápání, začne pochybovat o svém duševním zdraví. Byla pro něj typická zarytá umíněnost, že to, co viděl a cítil, se také skutečně stalo. Neměl v sobě nic z těch

bázlivých obav ze šílenství, které by mohly cítit citlivější povahy. Nepochyboval ani o sobě, ani o tom, co viděl, a tak měl mysl volnou, aby mohl hledat ono palčivé "proč". Instinktivně věděl, že svěřovat se někomu dalšímu s "neuvěřitelnými" událostmi, i když se skutečně seběhly, mu mohlo postavit do cesty ještě další překážky. A tak setrval v zatvrzelém mlčení a tvrdohlavě a ostražitě pátral.

Sesmeknutý pás, přetažený přes příruby kol, byl tak napnutý, že nemohlo být ani řeči o tom, že by vytáhl hlavní čep a pás rozpojili. Budou ho muset vpravit zpátky tak, jak je, což bude velice choulostivá operace - i malá síla napřena špatným směrem může stačit k tomu, aby pás vyběhl z vodicích kol úplně. A ke všemu radlice Sedmičky ležela na zemi a bude třeba ji zvednout, aby se se strojem dalo manévrovat. Hydraulika však bez motoru byla k ničemu.

Peebles sundal ze zádi menšího traktoru dvacet stop půlpalcového ocelového lana, vyhrabal díru v zemi pod radlicí Sedmičky a prostrčil jí oko lana. Přelezl za radlici a zaklesl oko za mohutný vlečný hák, přišroubovaný ke spodnímu krytu stroje. Druhý konec lana pohodil na zem před buldozerem. Tom nasedl na druhý traktor a vmanévroval jej do příhodné polohy pro vlečení. Peebles připevnil lano ke spráhlému Tomovu traktoru a vylezl na Sedmičku. Zařadil neutrální, odpojil hlavní spojku, přesunul páku řízení radlice do volné polohy a zdvihl ruku.

Tom se nahnul přes postranní opěradlo a s pohledem upřeným dozadu se pomalíčku rozjel, aby lano napjal. Napínající se lano nadzdvihlo radlici Sedmičky. Peebles zamával, že to stačí a přesunul ovládací páku do polohy "zdvížení". Lano se pod radlicí pro věsilo.

"Hydraulika je podle všeho v pořádku," zahulákal Peebles, když Tom stáhl plyn. "Zajeď doprava, co nejdál budeš moci, abys nepředřel lano o pás, a táhni na stranu. Uvidíme, jestli se nám povede ten pás navlíct zpátky."

Tom couvl, zabočil ostře doprava a zatáhl za lano téměř v pravém úhlu ke druhému stroji. Peebles brzdou podržel pravý pás Sedmičky a uvolnil obě řídicí spojky. Levý pás se tak mohl točit zcela volně, zatímco pravý vůbec ne. Tom pojížděl na čtvrt plynu při nejnižším převodovém stupni, takže jeho stroj se sotva pohyboval, a zabíral za lano. Sedmička sebou lehce otřásla a začala se otáčet na napjatém pravém pásu. Přední část pásu, v místě, kde se vysoko zdvíhal na napínacím kole, sténala pod neuvěřitelnou velikostí přenášené energie. Peebles uvolnil pravou brzdou a znovu ji několikrát sešlápl v sérii obratných, zkušeně vedených záskubů. Pás se pokaždé pohnul o několik palců a znovu se zastavil, přičemž síla, působící střídavě dopředu a do strany, naléhavě nutila pás zaskočit zpátky. Pak následovalo malé trhnutí a pás byl na svém místě, správně vedený přes pět pojezdových kol, dvě podpěrná kolečka, hnací ozubené kolo a napínací kolo.

Peebles slezl, strčil hlavu mezi hnací kolo a zadní podpěrné kolečko a rozhlížel se dolů a do stran, aby zjistil, jestli nejsou rozbité některé příruby nebo ložiska kol. Tom k němu přistoupil a vytáhl ho ven za zadnici kalhot. "Na to je dost času v dílně," řekl a snažil se skrýt nervozitu. "Počítáš, že je schopná jet?"

"Jo, pojede. Este nikdy jsem neviděl, že by pás v tomhle stavu západ zpátky tak snadno. Úplně jako by se snažila sama pomoci!"

"Občas se stane," prohlásil Tom upjatě. "Hele, Peeby, radši si vem na starost těžnej traktor. Já zůstanu na Sedmičce."

"Beze všeho."

Opatrně se vydali dolů po strmém svahu. Tom jenom přidržoval brzdy, aby se nechal druhým strojem celou cestu táhnout. A tak dovezli Daisy Ettu dolů do Peeblesovy dílny pod širým nebem. Tam odmontovali hlavy válců, startovací motor a spalené obložení spojek a nechali ji docela bezmocnou...

A pak ji zase dali dohromady.

* * *

"Říkám ti, že to byla jednoznačná, chladnokrevná vražda," prohlásil Dennis rozvášněně. "A takovejhle chlap nám poroučí."

Co s tím uděláme?" Stáli u chladničky - Dennis sem zajel se svým strojem, aby si vyčíhal Chuba.

Doutník Chuba Hortona poskakoval nahoru a dolů jako zkratovaný semafor. "Vybodnem se na to. Asfaltěří se ukážou za nějaký dva tejdny a pak můžeme dát hlášení. Kromě toho nevím, co se tam nahoře stalo, o nic líp než ty. Teď musíme hlavně postavit dráhu."

"Ty nevíš, co se tam nahoře stalo? Chube, ty seš chytřej chlap. Dost chytřej na to, abys moh tuhle práci řídit líp než Tom Jaeger, i kdyby se nezbláznil. A určitě seš dost chytřej na to, abys nevěřil všem těm kecům o tom, jak traktor tomu uzenému opičákovi podjel. Hele..." naklonil se dopředu a poklepal Chubovi na hrudník. "On tvrdí, že to byl regulátor otáček. Sám jsem si ten regulátor prohlídl a nic s ním nebylo. To samý jsem slyšel říct starýho Peeblese. Jo, plynová páka se utrhla z uchycení - ale přeci víš, co se stane, když selže ovládání plynu. Mašina přejde na volnoběh nebo se zastaví. Každopádně se nerozjede pryč."

"No, možná jo, ale..."

"Jakýpak ale! Chlap, kterej spáchá vraždu, není při zdravým rozumu. Jestli to udělal jednou, může to udělat znovu a já nemám riskovat, aby to přišlo potrefilo mne."

Chubovou pevnou, avšak nepříliš bystrou myslí v tom okamžiku prolétly dvě myšlenky. Jedna mu říkala, že Dennis, kterého neměl rád, ale kterého nedokázal setřást, se ho snaží navést do něčeho, co Chub nechce. Druhá byla, že přes vsi svou svižnou mluvu je Dennis k smrti vyděšený.

"Co chceš dělat - zavolat šerifa?"

Dennis se uznale zachechtal - jeden z důvodů, proč bylo tak těžké se ho zbavit. "Řeknu ti, co můžeme udělat. Dokud tě tu máme, není Tom jedinej, kdo se vyzná v ty práci. Když ho přestaneme poslouchat, můžeš vydávat pokyny stejně dobře jako on, nebo možná ještě líp. S tím nic nenadělá."

"Kašli na to, Dennisi," opáčil Chub s náhlým podrážděním. "Co si myslíš, že děláš - předáváš mi klíče od království nebo co? Proč chceš, abych tomu tady šéfoval?" Vstal. "A i kdyby směl udělali to, co říkáš. Postavili bysme letiště rychlejc? Měl bych na pásce víc peněz? Co si myslíš, že chci - slávu? Jednou jsem nechal plavat kandidaturu za radního. Myslíš si snad, že bych byl celej nadšenej, kdyby celá parta chlapů na kej vnutí prstu dělala to, co jim řeknu - a co už stejně dělají?"

"Ale Chube - já nechci dělat potíže jen tak ze srandy. To vůbec ne. Ale dokud s tím chlapem něco neuděláme, nejsme bezpečný. Moh by sis si to nechat laskavě projít hlavou?"

"Hele, kecale, když má člověk dost práce, nedostane se do žádnéh problémů.. To platí i pro Torna - pamatuj si to. Ale pro tebe to platí taky. Sedni na mašinu a padej zpátky k jámě." Dokonale překvapený Dennis se obrátil ke svému stroji.

"Škoda, že se hlína nedá přehazovat hubou," utrousil Chub, když odcházel. "To by tě to pak mohli nechat dělat samotnýho."

Chub kráčel pomalu ke skalním výběžkům, švihal do oblázků měřičskou latí a potichu pro sebe klel. Byl v podstatě jednoduchý člověk a věřil v nejjednodušší možný přístup ke všemu. Měl rád práci, kde mohl dělat to, co se od něj žádalo, a kde se nevyskytovalo nic složitého. Už dlouho pracoval na úpravách terénu jako předák vyměřovací party a vždycky se držel stranou intrik a nepřátelství, které jsou náplní života většiny stavbařů. Podrazy, které se kolem něj při různých příležitostech pňházely, ho znepokojovaly a trápily. Když šlo o hrubosti, byl znechucený, a složitější, jemnější intriky ho mátlly a vyváděly z míry. Byl dost hloupý na to, aby svou zásadní poctivost dával najevo slovy i skutky, a zjistil, že naprostá poctivost v jednání s nadřízenými i podřízenými je téměř vždy bolestivá pro všechny zúčastněné; nicméně nebyl dost důvtipný na to, aby jednal jinak, a ani se o to nesnažil. Když ho rozbolel zub, nechal si jej co nejdřív vytrhnout. Když se někdy porafal se stavbyvedoucím, stavbyvedoucí se od Chuba přesně dozvěděl, v čem je problém, a když se mu to nelíbilo, byla tu přece spousta jiných pracovních míst. A když se ho přece jen nějaké intriky začaly dotýkat osobně, řekl přesně

tohle a odešel. Nebo zůstal, ale, zůstával k nim hluchý; jeho naprosto sobecká reakce na věci, které se stavěly do cesty jeho práci, mu vysloužila hodně trznání od nadřízených. A tak ani v tomto případě neměl žádné pochyby o tom, co má dělat. Až na to, že... jak byste se někoho zeptali, jestli je vrah?

Předáka našel s obrovským klíčem v ruce, jak utahuje nový nastavovací šroub, který na Sedmičku namontovali.

"Ahoj, Chube! Jsem rád, že jseš tady. Nasuň na konec tyhle věci kus trubky a pořádně zaber dolů." Chub našel trubku, spolu ji nasadili na rukojeť čtyřstopého klíče a táhli, až se jim po zádech řinul pot. Tom občas pomocí sochoru zkontroloval vůli pásu. Konečně ji prohlásil za dobrou a oba zůstali stát na slunci a lapali po dechu.

"Tome," oddechoval Chub, "zabil jsi toho Portorikánce?"

Tom škubl hlavou, jako by mu někdo cigaretou spálil krk.

"Protože," pokračoval Chub, "jestli's to udělal, nemůžeš dál dělat tuhle práci."

Tom promluvil: "Dělat si z toho randu je všivárna."

"Víš, že si randu nedělám. Tak co, udělal's to?"

"Ne!" Tom se posadil na soudek a kapesníkem si otřel obličej. "Co to do tebe vjelo?"

"Jenom jsem to chtěl vědět. Někteřejm z chlapů to dělá starosti."

Tomovy oči se zúžily. "Někteřejm z chlapů, aha? Myslí, že chápu. Poslouchej, Chube. Riveru zabila támhleta věc." Ukázal palcem přes rameno na Sedmičku, která tam stála už prakticky hotová, až na ulomený kus bříty radlice. Právě když Tom mluvil, Peebles rozkládal obloukovou svářečku. "Jestli to myslíš tak, že jsem ho pustil na mašinu, než spad, tak odpověď zní ano. V tomhle smyslu jsem ho zabil a nemysli si, že mě to nežere. Měl jsem pocit, že tam nahoře něco není v pořádku, ale nemoh jsem říct, co to je, a určitě mě nenapadlo, že by někdo moh přijít k úrazu."

"No dobře, a co to teda bylo?"

"To pořad nevím." Tom vstal. "Už mě nebaví chodit kolem horký kaše, Chube, a už mě ani nezajímá, co si o tom ostatní myslí. S touhle Sedmičkou je něco v nepořádku, něco, co do ní nezabudovali. Lepší traktory, než je tenhle, se nedělají, ale ať už se tam nahoře na planině stalo cokoliv, s touhle mašinou to udělalo něco divnýho. Takže běž, myslí si, co chceš, a vymysli si pro chlapy jakou chceš historku. Kromě toho můžeš vyřídít, že od teďka budu tuhle mašinu řídit jenom já a nikdo jinej, jasný? Nikdo!"

"Tome..."

Tomovi došla trpělivost. "To je všechno, co k tomu říkám! Jestli má přijít k úrazu ještě někdo, tak to budu já, jasný? Co ještě chcete?"

Vztekle odešel. Chub hleděl za ním a po dlouhé chvíli zvedl ruku a vytáhl z úst doutník. Teprve tehdy si všiml, že jej překousl vedví; polovinu nedopalku měl stále v ústech. Vyplivl ji a zůstal tam s vrtěním hlavy stát.

* * *

"Jak to jde, Peeby?"

Peebles vzhlédl od svářečky. "Nazdar, Chube. Budeš ji mít hotovou za dvacet minut." Přejel pohledem vzdálenost mezi svářečkou a velkým traktorem. "Měl bych mít čtyřicet stop kabelu," odhadl a pohlédl na smotky přírodního a zemnicího kabelu, které visely na háčích na zadní straně svářečky. "Nechce se mi sem tahat traktor, abych s touhle věcí pohnul, ani se mi nechce nahazovat Sedmičku jenom proto, abych s ní zajel blíž." Sundal přírodní kabel, pohodil jej stranou na zem a pak se vydal k traktoru a odvíjel přitom zemnicí kabel ze smotku přehozeného přes paži. Poslední smyčku odhodil, když byl osm stop od stroje, a vzal do levé ruky zemnicí svorku. Silně zatáhl a napřahoval přitom pravou ruku, aby svorku přitáhl k radlici Sedmičky a mohl ji tam připnout.

Chub tam stál a pozoroval ho, přežvykoval doutník a roztržité se zabýval ovládacím panelem svářečky. Stiskl tlačítko startéru

a šestiválcový motor mu odpověděl předem. Beze spěchu přetočil voliče režimu práce, zapnul spínač generátoru napětí...

Z držáku elektrody u jeho nohou vyšlehl tenký, žhavý, modrobílý záblesk neuvěřitelné energie a překlenul *padesát stop* vzdálenosti k Peeblesovi, jehož prsty se právě dotkly radlice buldozeru. Peeblesovu hlavu a ramena na vteřinu obklopila fialová svatozář, a pak se Peebles složil a padl na zem. Pod ovládacím panelem svářečky cvakl jistič, ale už příliš pozdě. Sedmička se pomalu rozjela pozpátku, bez motoru na vodorovném terénu, a zastavila se až o kus dál o silniční válec.

Chub ztratil doutník a ani si toho nevšiml. Kotníky pravé ruky měl nacpané do úst a zuby zabořené do měkkého masa. Oči měl vyvalené, krčil se a třásl se, vyděšený doslova do hepnětnosti. Protože starého Peeblese to téměř přepálilo vejplů.

* * *

Pohřbili ho vedle Rivery. Mnoho toho potom nenamluvili; stařík jim byl všem o hodně bližší, než si dosud uvědomovali. Harris byl pro jednou ve svém bezstarostném opileckém životě tichý a vážný a Kellyho krok jako by ztratil něco ze své lehkosti. Dennis se neustále kousal do ochablého spodního rtu, až jej měl oteklý a rozpraskaný. Al Knowles, jak se dalo čekat od člověka, který měl mozkou o něco méně než kuře, vypadal, jako by se ho to víceméně nedotklo. Chub Horton se ze svého zážitku za pár hodin vykřesal a byl už téměř zase sám sebou. A v Tomovi Jaegerovi bouřil černý, zuřivý vztek na tu neznámou kletbu, která zasáhla jejich tábor.

Pracovali dál. Nic jiného se dělat nedalo. Bagr pokračoval ve svém rytmu "otočka - nabrat - otočka - vyklopit" a dampřý svištěly sem a tam mezi bagrem a tím málem, co ještě zůstávalo z bažiny. Jeden konec vzletové dráhy už byl zbaven trávy; Chub a Tom rozmístili značky pro zarovnání povrchu a Dennis se se svým skrejprem pustil do zdlouhavé práce, spočívající v odkrajovalání hrboleů a vyplňování prohlubní. Harris se k němu připojil s druhým skrejprem o jeden záběr vedle. Na zemi se začal rýsovat tvar dráhy; a tak uběhly tři dny. Hrůza z Peeblesovy smrti vyprchala natolik, že o ní dokázali mluvit, ale ty hovory všem pomohly jen málo. Tom proklínal všechno; tu vystřídal Kellyho na bagru, aby si mohl odpočinout, tu udělal pár koleček se skrejprem, tu projezdil hodiny s dampřem. Paže se mu hojila pomalu, ale čistě, Tom však zuřivě pracoval, jako by v bolesti nacházel jakési zvrácené potěšení. Každý muž při práci sledoval svůj stroj se starostlivostí matky, hlídající své prvorozené dítě, protože vážná porucha by bez vysoce zkušeného mechanika byla katastrofou.

Jediná úleva, kterou si Tom s ohledem na Peeblesovu smrt dovolil, byla, že jednoho odpoledne odchytil Kellyho a vyptával se ho na svářečku. Kelly strávil část své dost pestré minulosti na vysoké škole, kde studoval elektrotechniku a ženy. Výsledkem bylo, že se naučil příliš málo o tom prvním a hodně o tom druhém, takže s ním nakonec vyrazili dveře. A tak se na něj Tom obrátil s chabou nadějí, že by mohl něco vědět o tom příšerném elektrickém oblouku.

Kelly si stáhl dlouhé pracovní rukavice a ohnal se jimi po písečných mouchách. "Co to bylo za oblouk? Člověče, tos' mě dostal. Slyšels' snad už někdy o svářečce, která by něco takového udělala?"

"Neslyšel. Svářečka přece nemá tolik šťávy. Viděl jsem jednou chlapíka, kterej to koupil naplno ze čtyřstaampérový svářečky, a i když ho to posadilo, nijak mu to neublížilo."

"Lidi nezabíjí proud," vysvětloval Kelly, "ale napětí. Napětí je něco jako tlak na proud. Vem si nějaký množství vody, a řekněme, že to je proud. Když ti ji vychrstnu do obličeje, neudělá ti to nic. Když ji budu stříkat hadicí, budeš to cítit. Ale když ji budu

stříkat tryskou dieselovýho injektoru pod tlakem nějakých dvě stě liber, poteče krev. Jenže generátor svářečky není stavěnej na to, aby vyvinul takový napětí. Nechápu, jak by jakýkoliv zkrat v kotvě nebo v budicím vinutí, mohl něco takového udělat."

"Podle toho, co říkal, si Chub právě hrál s nastavováním režimu práce. Na ty knoflíky nejspíš nikdo nesahal od ty doby, co se to stalo. Volič byl naplno nastavenej na práci s nízkým proudem a reostat stál zhruba na polovičce. To není dost šťávy ani na to, abys tím udělal dobrej housenkovej svár se čtvrtalcovou elektrodou, natož aby to někoho zabilo - nebo odstrčilo traktor o třicet stop na rovném terénu."

"Nebo přeskočilo padesát stop," dodal Kelly. "Na takovej oblouk by byly zapotřebí tisíce voltů."

"Je možný, že by ten oblouk něco v Sedmičce přitáhl? Myslím jako, co když ten oblouk nevyletěl sám, ale něco ho vycuclo ven? Člověče, ta byla horká ještě čtyři hodiny potom."

Kelly zavrtěl hlavou. "O takový věci jsem nikdy neslyšel. Heleď, stejnosměrnějm pólům se říká 'kladnej' a 'zápornej' jenom proto, že nějak se jim říká musí, a jenom proto, že to v teorii funguje, se říká, že proud teče ze zápornýho pólu do kladnýho. Není možný mít v jedny elektrodě větší kladnou přitažlivost než záporný vypuzování ve druhý; chápeš, co tím myslím?"

"Nemůžou existovat nějaký abnormální podmínky, který by způsobily nějaký zvětšený kladný pole? Někáký, který by vycucly celej ten tok od záporný elektrody najednou, podobně jako jsi říkal, že působí tlak na vodu, která stříká tryskou?"

"Ne, Tome. Takhle to nefunguje, pokud je známo. Ale nevím - u statický elektřiny se vyskytují věci, kterej m dodneška nikdo nerpzumí. Můžu říct akorát to, že to, co se stalo, se stát nemohlo, a když už se to nakrásně stalo, nemohlo to zabít Peeblese. Ale odpověď na to už znáš."

Tom se ohlédl k vzdálenějšímu konci přístávací dráhy, kde se vršily dva hroby. Na okamžik se v něm vzedmula hořkost a nezkratný vztek a pak se obrátil a bez dalšího slova odešel. A když došel nazpět, aby si ještě jednou prohlédl svářečku, Daisy Efta byla pryč.

(dokončení příště)

přeložil Jiří Engliš

Robert E. Howard

Vlčí hlava

Strach? Pardon, Messieurs, ale neznáte plný význam slova strach. Ne, na tom budu trvat. Jste vojáci, dobrodruzi. Stáli jste tváří v tvář regimentům dragounů, bojovali s běsnícím rozbouřeným morem. Ale strach, opravdový strach, při kterém vám vlasy vstávají hrůzou a chvějete se děsem, jste nepoznali. Já ano; ale dokud se legie prokletých nevyřítí z pekelných bran a svět nevzplane plamenem zkázy, lidé takový strach už nepoznají.

Poslouchejte, povím vám příběh. Udal se před mnoha lety na opačném konci světa, a nikdo z vás nespatri muže, o němž bude řeč, a pokud ano, nepoznáte ho.

Vraťte se se mnou zpátky v čase do dne, kdy jsem já, bezstarostný mladý kavalír, vystoupil ze člunu, který mě přivezl z lodi kotvící v přístavu. Proklet jsem bláto pokrývající celou plochu primitivních doků a vydal jsem se k zámku, kam mě pozval Dóm Vincente dá Lusto.

Dóm Vincente byl zvláštní, prozíravý muž - energický člověk, který dovedl vidět věci přesahující rozměr doby. V jeho žilách snad kolovala krev starých Feničanů, kteří, jak tvrdí knězi, kdysi vládli mořím a budovali ohromná města v dalekých krajích. Jeho planý byly šílené, ale přesto úspěšné. Jen málo lidí by je dokázalo vymyslet; ještě méně z nich by je dokázalo uskutečnit. Rozhodl se usadit se na západním pobřeží černého, tajemstvími opředeného kontinentu, ráje všech cestovatelů - Afriky.

Na pobřeží malé zátoky vymýtil džungli, postavil svůj zámek a hospodářské budovy a nemilosrdnou rukou začal ze země rvát její bohatství. Měl čtyři lodi: tři menší škunery a velkou galeonu. Cestovaly bez ustání mezi jeho panstvím a španělskými, portugalskými, francouzskými, a dokonce anglickými městy, naložené vzácnými dřevy, slonovinou, otroky a tisícem dalších vzácných věcí, které Dóm Vincente získal obchodem nebo dobýváním.

Vysoké riziko, vysoký zisk. A jestliže na černém kontinentu nevybudoval opravdové impérium, bylo to kvůli Carlosovi, jeho synovci s krysím obličejem - ale už zase odbíhám od příběhu.

Podívejte, Messieurs, nakreslím na stole mapu prstem namočeným do vína. Tady leží malý, mělký přístav a tady velké doky. Výkladiště bylo tady, v mírném svahu, s boudami skladišť po obou stranách, a tady končilo širokým, nepříliš hlubokým příkopem. Přejdete přes úzký můstek a narazíte na vysokou palisádu z klád zapuštěných do země. Ta ohrazovala celý zámek. Zámek sám byl postaven podle vzoru zámku jiného, daleko staršího; popravdě řečeno byl spíš účelný než krásný. Kámen na jeho stavbu byl přivezen zdaleka; díky rokům úsilí tisíců černochů lopotících se pod bičem otrokářů jeho zdi pomalu rostly, a teď, po dokončení, byl téměř nedobytnou pevností. To bylo také záměrem stavitelů, jednak kvůli pirátům, slídícím podél pobřeží, a pak kvůli stále sílící hrozbě útoku domorodců.

Prostor na půl míle okolo hradu byl vyčištěn a přes bažinatý terén byly zbudovány pevné cesty. To vše vyžadovalo ohromné množství práce, ale lidská síla byla snadno k maní. Stačil dárek náčelníkovi a ten už zařídil vše potřebné. A Portugalci už vědí, jak lidi donutit k práci!

Méně než tři sta yardů od hradu tekla široká, mělká řeka, která ústila do přístavu. Na její jméno si už nevzpomenu; byl to nějaký domorodý název a já si na něm vždycky mohl zlomit jazyk.

Brzy jsem zjistil, že jsem nebyl na hrad pozván sám. Vypadalo to, že zhruba jednou ročně si Dóm Vincente pozval na své osamělé sídlo

zástup veselých přátel a několik týdnů odpočíval, aby se pak pro zbytek roku vrátil k tvrdé práci.

Když jsem přijel, byla už téměř noc, a tak byl ohromný banket v plném proudu. Byl jsem přivítán s nadšením, pozdravil jsem se s přáteli a byl jsem představen několika neznámým tvářím.

Byl jsem příliš unaven na to, abych výrazněji přispěl k zábavě, takže jsem tiše jedl a pil, naslouchal povídání a zpěvu a pozoroval jsem hosty.

Doma Vincenta jsem samozřejmě znal, byl to můj přítel už dlouhá léta; stejně tak i jeho krásnou neteř, Niece, která byla jedním z důvodů, proč jsem přijal pozvání do této nehostinné divočiny. Jeho synovce Carlose jsem také znal a upřímně jsem ho nesnášel - byl to zlomyslný, afektovaný člověk s tvářím jako lasička. Potom tam byl můj starý přítel, Ital Luigi Verenza a jeho půvabná sestřička Marci ta, která házela očima po mužích jako obvykle. Dále malý, podsaditý Němec, který si říkal Baron von Schiller, a hubený, tmavý a tichý Španěl, s rapírem málem větším než on sám.

Samozřejmě tam byla i rada dalších mužů i žeir, ale je to už dlouho a všechno si je už nepamatuji.

Ale byí mezi nimi jeden, jehož tvář nějakým způsobem přitahovala mou pozornost, jako alchymistův magnet přitahuje železo. Byl to úsporně stavěný muž o málo víc než střední postavy, nevýrazně, skoro prostě oblečen a u pasu měl kord skoro tak dlouhý jako Španělův.

Ale nebyly to šaty ani zbraň, co upoutalo moji pozornost. Byla to jeho tvář. Oduševnělá, aristokratická tvář, hluboko zbrázděná vráskami, které jí dávaly unavený, přepadlý výraz. Na bradě a čele měl tenké jizvičky, jako od drápů nějakého zvířete, a mohl bych přísahat, že čas od času jsem v jeho šedých očích zahlédl vyplašený, štvaný výraz.

Otočil jsem se ke koketce Marci tě a zeptal jsem se na jeho jméno, protože jsem ho od chvíle, kdy jsme si byli představeni, už zapomněl.

"De Montour, z Normandie," odpověděla. "Divný pavouk. Nemám ho příliš ráda."

"Pak ti tedy vyklouzl, ty malá čarodějko?" Zamumlal jsem, protože díky dlouhému přátelství jsem byl imunní vůči jejímu hněvu i půvabům. Ale naštěstí se nerozzlobila a odpověděla mi jen ostýchavým pohledem zpod dlouhých řas.

V průběhu večera jsem de Montoura často pozoroval, byl jsem jím podivně fascinován. Jedl střídme, hodně pil a málo mluvil, většinou jen odpovídal na otázky.

Po chvíli, když se připíjelo hostiteli na zdraví, jsem si všiml, jak ho přátelé povzbuzují, aby se postavil a pronesl přípitek. Nejprve odmítal, potom se na jejich opakované naléhání zvedl a na okamžik tiše stál s číši v ruce. Na chvíli zmlkl veselý hovor a upřely se na něj zraky všech přítomných. Potom se zasmál hlubokým, hrdelním smíchem a pozvedl číši.

"Na Salamouna," vykřikl, "který spoutal všechny d'áby! A třikrát buď proklet za to, že někteří unikli!"

Přípitek a prokletí v jednom! Všichni pili tiše, se spoustou kradmých, pochybovačných pohledů.

Té noci jsem se odebral na lože poměrně brzy, protože jsem byl unaven dlouhou cestou po moři a hlava mě bolela ze silného vína, kterého měl Dóm Vincente vždy účtyhodnou zásobu.

Můj pokoj byl téměř na vrcholku zámku, a tak jsem měl dobrý výhled na lesy na jihu i na řeku. Nábytek byl v hrubém, primitivním stylu, stejně jako celá budova.

Stál jsem u okna a pozoroval arkebuzýra, přecházejícího po nádvoří" před palisádou; holý prostor, nezřetelně se rýsující v měsíčním svitu, a ztichlou řeku.

Z domorodých chatrčí blízko u břehu řeky se neslo dmkání nějaké primitivní loutny hrající barbarskou melodii.

V temných stínech lesa zlomyslný noční pták pozvedl hlas v posměšné parodii na její nápěv. Začaly se ozývat tisíce drobných zvuků - ptáci, zvířata, čertví co ještě! Velká šelma kdesi v džungli vydala zlověstný skřek. Otřásl jsem se a odstoupil od okna. V pochmurných hlubinách džungle žili podivní tvorové, skrývající se tam před slunečním svitem.

Potom jsem uslyšel klepání na dveře. Otevřel jsem a přivítal de Montoura.

Přešel k oknu a pohlédl na měsíc, zářící nad vrcholky stromů.

"Měsíc už je téměř v úplňku, že, Monsieur?" poznamenal a otočil se ke mně. Přikývl jsem a mohl bych přísahat, že se při těch slovech zachvěl.

"Omlouvám se, Monsieur. Nebudu vás již déle obtěžovat." Otočil se k odchodu, ale u dveří se otočil a pohlédl mi přímo do očí.

"Monsieur," téměř šeptal se zuřivou naléhavostí, "ať už budete dnes v noci dělat cokoli, ujistěte se prosím, že jste zavřel dveře a zastrčil závoru!"

Pak byl pryč a já zůstal ohromeně stát.

Šel jsem spát, vzdálené výkřiky hostů mi zněly v uších. Přestože jsem byl unaven, nebo možná právě proto, spal jsem jen lehce. Protože se nikdy nevzbudím dřív než ráno, zvuky a hlasy mne provázely závojem spánku, a jednou se mi dokonce zdálo, jako by něco bušilo a vráželo do zavřených dveří.

Jak se dalo předpokládat, většina hostů se po bujném večeru ráno necítila zrovna nejlépe, takže zůstali ve svých pokojích. Kromě Doma Vincenta vlastně zůstali střízliví jen tři muži: de Montour, Španěl de Seville (jak si říkal) a já. Španěl se vína ani nedotkl a de Montour, přestože ho zkonzumoval neuvěřitelné množství, nejevil sebemenší známky opilosti.

Dámy nás přivítaly vlídně.

"Opravdu, Signore," poznamenala rozpustile Marcita a podala mi ručku s tak graciézním výrazem, že jsem se musel pousmát, "jsem šťastná, že se v této společnosti přece jen najdou gentlemani, pro které je naše společnost lákavější než sklenice vína - většina z našich přátel bude zítra ráno příliš unavena!"

Podívala se na mě těma nejnebezpečnějšíma očima. "Zdá se mi, že někdo se minulou noc příliš opil, než aby byl diskrétní - nebo neopil dostatečně. Protože pokud mne mé ubohé smysly neklamou, někdo se v noci ochomýtal okolo mých dveří."

"Ha!" vykřikl jsem v návalu vzteku, "někdo -"

"Ne, pšt." Rozhlédla se kolem, jakoby se chtěla ujistit, že jsme sami, a pokračovala: "Není zvláštní, že Signor de Montour, předtím než se odebral na lože, mi poradil, abych j>ečlivě zajistila dveře?"

"Zvláštní," zamumlal jsem, ale neřekl jsem jí, že stejnou věc radil i mně.

"A není podivné, Pierre, že přestože Signor de Montour odešel z večírku dokonce ještě před tebou, vypadá teď, jako kdyby byl vzhůru celou noc?"

Pokrčil jsem rameny. Myšlenky žen se někdy ubírají podivnými cestami.

"Dnes v noci," řekla se čtveráckým výrazem, "závoru zavírat nebudu - a uvidíme, kdo se chytí."

"Doufám, že něco takového bys neudělala."

Ukázala své krásné zoubky ve shovívavém úsměvu a vytáhla malou, ošklivě vypadající dýku.

"Poslouchej, čertíku. De Montour mě varoval stejně jako tebe. Cokoli už věděl, kdokoli se v noci potuloval halou, byl to daleko spis vrah než tajný milenec. Měj dveře pevně zavřené. Máš společný pokoj s lady Ysabel, že?"

"Ne. A svou služku jsem na noc poslala do křídla pro otrocky," řekla a uličnický na mě pohlédla zpod přivřených víček.

"Kdyby tě někdo poslouchal, rozhodně by tě nepovažoval za slušně vychovanou dívku," řekl jsem jí s otevřeností mládí a dlou-

hého přátelství. "Ukázněte se trochu, mladá dámo, nebo budu nucen říct vašemu bratrovi, aby vám naplácal."

A s úsměvem jsem odešel, abych složil poklonu Ysabel. Portugalská dívka byla pravým opakem Marcity, skromná a tichá, možná ne tak krásná, ale velice přitažlivá půvabným, téměř dětským výrazem. Občas mě napadlo ... ale co! Byl jsem mladý a pošelilý.

Omlouvám se, Messieurs. Mysl starého člověka už zase odbíhá. Chtěl jsem vám vyprávět o de Montourovi - o de Montourovi a synovci Doma Vincenta s krysím obličejem.

Branami se tlačila skupina ozbrojených domorodců, držných v odstupu portugalskými vojáky. Mezi nimi bylo několik desítek nahých mladých mužů a žen, připoutaných k sobě řetězy, které měli kolem krků. Byli to otroci, zajatí nějakým bojovným kmenem a přivedení na prodej. Dóm Vincente šije přišel prohlédnout osobně.

Následovalo dlouhé dohadování a tahanice, která mě brzy přestala bavit. Otočil jsem se k odchodu a přitom jsem přemítal, jak se člověk tak vznešený jako Dóm Vincente může snížit k tak ponižujícímu handrkování.

Ale rozmyslel jsem si to, když se najednou objevil jeden z domorodců z nedaleké vesnice a přerušil obchod dlouhou řečí k Domu Vincentovi.

Zatímco mluvili, objevil se de Montour. Za okamžik se Dóm Vincente otočil k nám a řekl: "Jednoho z dřevorubců z vesnice včera v noci roztrhal leopard, nebo nějaké podobné zvíře. Byl to svobodný, mladý a silný muž."

"Leopard? Viděl ho někdo?" zeptal se rychle de Montour, a když mu Dóm Vincente odpověděl záporně, otřel si třesoucí se rukou z čela studený pot.

"Podívejte se, Pierre," řekl mi Dóm Vincente, "mám tu otroka, který si, zážrak nad zážraky, přeje patřit vám. I když jen bůh ví proč."

Vyjedl z řady mladého štíhlého Jakriho, jehož největší předností se zdál být široký úsměv.

"Je váš," řekl Dóm Vincente. "Je dobře vycvičený a bude vám skvěle sloužit. A jak uvidíte, otrok je daleko výhodnější než sluha, protože všechno, co potřebuje, je jídlo, bederní rouška a čas od času polechtat bičem, IRy si uvědomil, kde je jeho místo."

Nedlouho poté jsem se dozvěděl, proč si Gola přál "patřit mně" a vybral si mně mezi všemi ostatními. Bylo to kvůli mým vlasům. Jako spousta mladých šviháků té doby jsem měl dlouhé a vlnité vlasy, sahající až na ramena. Čirou náhodou jsem byl na oslavě jediný, kdo je takto nosil, a Gola vydržel sedět a dívat se na ně celé dlouhé hodiny, nebo alespoň dokud jsem pod jeho upřeným pohledem neznervózněl a neposlal ho pryč.

Té noci doutnající nepřátelství mezi Baronem von Schillerem a Jeanem Desmarte, dosud s obtížemi skrývané, propuklo naplno.

Jako obvykle, příčinou byla žena. Marcita se pustila do odvážných flirtů s oběma najednou.

To nebylo zrovna moudré. Desmarte byl mladý, prudký blázen. von Schiller byl naproti tomu chlápne zvíře. Ale kdy, Messieurs, vůbec ženy jednaly moudře?

Jejich vzájemná nenávisť vzplála vražedným plamenem, když se Němec pokusil Marcitu políbit.

V okamžiku řinčely kordy. Ale dřív, než je mohl Dóm Vincente zarazit, se Luigi vrhl mezi bojující, srazil jejich čepele a odhodil je rozzlobeně stranou.

"Signoři," řekl měkce, ale rozhodně, "hodí se snad pro urozené signoři, aby bojovali jako kluci o moji sestru? Stačí ffct, a můžete zkřížit kord s mým! Ty, Marcito, jdi do svého pokoje a nevyjdeš z něj bez mého svolení."

A ona poslušně šla, přestože jinak byla zcela samostatná, neodvázala se odporovat útlému, zženštilé vypadajícímu mladíkovi, jehož rty byly teď zkrouceny hněvem a oči plály vražedným světlem.

Sokové se jeden druhému omluvili, ale z pohledů, které na sebe vrhali, nám bylo jasné, že hádka nebyla zapomenuta a že může vzplanout znovu kvůli sebemenší zámince.

Pozdě v noci jsem se najednou probudil s podivným, tajemným pocitem hrůzy. Nevěděl jsem proč. Postavil jsem se, pohledem se

ujistil, že dveře jsou pečlivě zajištěny a rozzlobeným kopnutím jsem probudil na podlaze spícího Golu.

Právě když rozmrzela vstával a protahoval se, ticho prořízl zděšený výkřik, který se rozlehl po celém zámku, výkřik dívky vystrašené k smrti.

Gola zavřískl a skočil za divan. Já jsem ve spěchu otevřel dveře a pospíchal dolů temnou chodbou. Pádil jsem po schodišti, ale na jeho konci jsem se s někým srazil a oba jsme upadli na zem.

Muž vyjel a podle hlasu jsem poznal Jeana Desmarta. Pomohl jsem mu na nohy a s ním v patách jsem se dal opět do běhu. Křik už ustal, ale v celém hradě teď vládl chaos, ozývaly se zmatené výkřiky a řinčení zbraní, světla se postupně rozsvěcela, Dom Vincente křičel na vojáky rozkazy, ozbrojení muži naplnili místnosti a s rámusem klopýtali jeden přes druhého. Uprostřed všeho toho zmatku jsme Desmarte, Španěl a já dorazili ke dveřím Marcitina pokoje, právě když Luigi vrazil dovnitř a zachytil svou sestru do náručí.

To už vpadli do pokoje i ostatní, v rukou nesli zbraně a světla a křikem se dožadovali vysvětlení.

Dívka tiše ležela v bratrově náručí, temné vlasy měla rozhozené po ramenou. Její elegantní noční úbor byl roztrhán na cáry a vystavoval tak na odív její půvabné tělo. Paže, ňadra a ramena jí křížovaly hluboké škrabance.

Po chvíli otevřela oči, otřásla se, divoce vykřikla, zoufale se přitiskla k Luigimu a plačtivě ho prosila, ať jí ochrání před něčím děsivým.

"Dveře," vzlykala. "Nechala jsem je nezajištěné. A něco se v temnotě vplížilo do mého pokoje. Zaútočila jsem na to dýkou, ale mrštilo to se mnou na zem a trhlo a drásalo. Pak jsem omdlela."

"Kde je von Schiller?" zeptal se Španěl s divokým leskem v očích. Všichni se podívali na své sousedy. Byli tam všichni, chyběl jen Němec. Zaznamenal jsem de Montoura, zírajícího na vyděšenou dívku. S údivem jsem si všiml, že nemá zbraň.

"K čertu, von Schiller!" vykřikl Desmarte zuřivě. Polovina z nás následoval Doma Vincenta ven na chodbu a dychtíce po pomstě jsme prohledávali hrad. V jedné tmavé chodbě jsme našli von Schillera. Ležel tvář k zemi v rostoucí karmínové kaluži.

"To musel udělat nějaký domorodec!" vykřikl se zděšenou tvář Desmarte.

"Nesmysl," zahřměl Dom Vincente. "Nikdo z domorodců z venku nemohl projít přes vojáky. Všichni otroci, von Schillerovi mezi nimi, byli bezpečně zavření v křídle pro otroky, kromě Goly, který spal v Pierrově pokoji, a Ysabeliny služby".

"Kdo jiný by mohl udělat něco takového?" vykřikl v návalu vzteku Desmarte.

"Vy!" řekl jsem příkře. "Proč byste jinak tak hbitě pospíchal z Marcitina pokoje?"

"Ty prokletý lhář!" zařval a v mžiku tasený kord už svištěl proti mé hrudi; ale přestože byl rychlý, Španěl byl ještě rychlejší. Desmarteův rapír zazvonil o zed' a on sám ztmul jako socha, protože nehybný hrot Španělova kordu mu mířil na hrdlo.

"Svažte ho," řekl Španěl klidně.

"Skloužte prosím své ostří, Done Florenzo," poručil Dóm Vincente, prodral se dopředu a ovládl scénu. "Signore Desmarte, jste jedním z mých nejlepších přátel, ale zde jsem já jediným zákonem a povinnost musí být učiněno zadost. Vaše slovo, že se nepokusíte o útěk."

"Máte ho mít," odpověděl Gaskoněc chladně. "V rozčilení jsem jednal unáhleně. Omlouvám se. Nechtěl jsem se úmyslně vzdát, ale ztratil jsem se v chodbách a komnatách toho prokletého hradu."

Všichni z nás, pravděpodobně až na jednoho, mu věřili.

"Pánové!" De Montour vykročil dopředu. "Ten mladík je nevinný. Obrátte Němce."

Dva vojáci tak učinili. De Montour pokrčil rameny a ukázal na něj. My ostatní jsme tam pohlédli jen jednou a pak v hrůze odvrátili tvář.

"Mohl něco takového udělat člověk?"

"Snad s dýkou -" začal někdo.

"Žádná dýka nezpůsobí taková zranění," odbyl ho Španěl.

"Němec byl roztrhán drápy nějakého velkého zvířete."

Rozhlédli jsme se kolem sebe, napůl očekávající skrytou příšeru sápadící se ze stínů.

Prohledali jsme celý hrad. Ale po tajemné šelmě jsme nenašli ani stopu.

Už svítalo, když jsem se vrátil ke své komnatě, abych zjistil, že se Gola zavřel uvnitř. A trvalo mi téměř půl hodiny, než jsem ho dokázal přesvědčit, aby mě pustil dovnitř.

Dal jsem mu pořádný pohlavek a vyčetl mu jeho zbabělost. Potom jsem se mu pokoušel vysvětlit, co se vlastně stalo, protože francouzsky částečně rozuměl, a dokonce mluvil divokou směsicí, které hrdě říkal francouzština.

Poslouchal s otevřenou pusou a když se příběh chýlil ke konci, z očí mu byla vidět jen běl má.

"Džu džu!" šeptal vystrašeně. "Šaman!"

Slyšel jsem neurčité příběhy, o málo víc než zbytky legend, o d'ábelském leopardím kultu, který existoval na západním pobřeží. Žádný běloch nikdy nikoho z jeho uctívачu nespapřil, ale Dóm Vincente nám vyprávěl příběhy o zvířecích lidech, oděných do leopardích kůží, kteří se plížili půlnoční džunglí, ničili a zabíjeli. Mráz mi přeběhl po zádech a v okamžiku jsem Gólu držel tak pevně, až vyjel bolestí.

"Byl to leopardí muž?" syčel jsem a vztekle s ním cloumal.

"Massa, massa," sípal. "Já být dobrá hoch! Džu džu muž dostat! Víc lépe nežít!"

"To mi tedy řekneš!" zaskřípal jsem a zesílil sevření, dokud nezačal rukama v chabém protestu a neslabil, že mi poví vše, co ví.

"Ne leopardí muž!" šeptal a oči se mu rozšířily neskutečným strachem. "Měsíc, být úplněk, najít dřevorubec, moc potrháná. Najít jiný dřevorubec. Velký Massa (Dóm Vincente) říct, 'leopard'. Nebýt leopard. Ale leopardí muž přijít a chtít zabít. Něco zabít leopardí muž! Moc potrháná! Hai, hai! Měsíc být opět úplněk. Něco přijít do samotná chata, roztrhat ženu, roztrhat když spát. Muž najít roztrhaná žena. Velký Massa říct 'leopard'. Úplněk znovu, a dřevorubec opět najít, moc potrháná, a teď přijít do zámek. Ne leopard. Ale vždy najít stopy od člověka!"

Podíval jsem se na něj zmateně a nechápavě.

Gola měl pravdu. Z dějiště vraždy vždycky vedly stopy člověka. Proč potom domorodci neřekli Domu Vincentovi, že se honí za přízrakem? Teď Gola nasadil vychytralý výraz a pošeptal mí do ucha, že vždycky to byly stopy muže v botách!

I když jsem předpokládal, že Gola možná lže, zmocnil se mě nevysvětlitelný strach. Kdo si potom myslí, že spáchal ty děsivé vraždy?

A on odpověděl: Dóm Vincente!

Tenkrát, Messieurs, se mé myšlenky točily v jednom velkém zmateném víru.

Co to všechno vlastně znamenalo? Kdo zabil Němce a pokoušel se zmocnit Marcity? A když jsem o tom zločinu přemýšlel podrobněji, připadalo mi, že cílem útoku byla spíš vražda než znásilnění.

Proč nás de Montour varoval, ačkoli potom se zdálo, že o zločinu něco věděl a dokonce řekl a dokázal, že Desmarte je nevinný?

Bylo to na mě všechno trochu moc složité.

Řeči o vraždění se začaly šířit i mezi domorodci, navzdory našemu úsilí, a ti brzy začali být neklidní a nervózní. Třikrát během dne byl Dóm Vincente donucen potrestat je bičem za neposlušnost. Atmosféra neklidu prostoupila pomalu celým zámkem.

Měl jsem v úmyslu jít s Gólovým příběhem za Domem Vincentem, ale rozhodl jsem se ještě chvíli počkat.

Toho dne dámy zůstaly ve svých komnatách a muži byli neklidní a podráždění. Dóm Vincente oznámil, že všechny stráže budou zdvojeny a hlídány budou i některé hradní chodby. Přistihl jsem se při cynickém pomyšlení, že pokud byla Gólová podezření pravdivá, stráže mnoho platné nebudou.

Rozhodně nejsem, Messieurs, muž, který by se dovedl s takovou situací vyrovnat s klidem. A byl jsem mladý. Takže předtím, než jsme se odebrali na lože, mrštil jsem pohárem na stůl a rozzlobeně oznámil, že jakémukoliv člověku, zvířeti nebo samotnému d'áblu navzdory, dnes v noci budu spát s dveřma otevřenýma dokořán. A odvrávorl jsem do svého pokoje.

Stejně jako první noci přišel de Montour. A měl výraz člověka, který nahlédl do otevírajících se bran pekla.

"Přišel jsem," řekl příškrčeným hlasem, "abych vás požádal - ne, Monsieur, úpěnlivě vás prosím - abyste změnil své ukvapené rozhodnutí."

Netrpělivě jsem potřásl hlavou.

"Jste již opravdu pevně rozhodnut? Potom vás prosím, abyste mi učinil laskavost a až odejdu do svého pokoje, zavřel za mnou pevně zvenčí dveře."

Splnil jsem jeho prosbu a když jsem se vracel zpět, byl jsem zmaten a překvapen. Poslal jsem Gólu do křídla pro otroky a rapír i dyku jsem položil na dosah. Nešel jsem ani do postele, ale schoulil jsem se ve tmě do křesla. Měl jsem co dělat, abych neusnul. Abych se udržel vzhůru, začal jsem znovu přemítat o podivném de Montourově přání. Zdálo se, že je velice rozrušen; oči měl upřené do neznáma k tajemstvím známým jen jemu samému. A jeho tvář určitě nebyla tváří ničemy.

Najednou se mě zmocnilo nutkání jít do jeho pokoje a promluvit si s ním.

Procházet těmi potměšilými chodbami byl strašidelný pocit, ale po chvíli jsem konečně stanul před dveřmi de Montourova pokoje. Tiše jsem zavolal jeho jméno. Ticho. Natáhl jsem ruku a narazil na roztříštěné dřevo. Spěšně jsem vytáhl křemen a ocílku, které jsem měl s sebou, a ve světle hořícího troudu jsem spatřil veliké dubové dveře visící z mohutných pantů - rozbité a vyražené zevnitř! A de Montourův pokoj byl prázdný.

Z náhlého popudu jsem se rozběhl zpátky do svého pokoje, rychle, ale tiše - našťastí jsem měl bosé nohy. A když jsem se blížil ke dveřím, uvědomil jsem si, že v temnotě přede mnou se cosi skrývá. Něco, přicházející z postranní chodby a plížící se skrytě vpřed.

V náhlém záchvatu strachu jsem vyrazil kupředu a naslepo jsem udeřil do temnoty. Má sevřená pěst narazila na lidskou hlavu a něco se se žuchnutím zřítilo k zemi. Znovu jsem rozsvítil světlo. Na podlaze ležel muž v bezvědomí - a byl to de Montour.

Upevnil jsem svíčku do držáku na zdi. V ten okamžik se de Montourovi oči otevřely a po chvíli se nejistě postavil.

"Ty!" vykřikl jsem a vztekem jsem ani nevěděl, co říkám. "Zrovna ty!"

Jen přikývl.

"Ty jsi zabil von Schillera?"

"Ano."

S výkřikem hrůzy jsem se odtáhl.

"Poslouchej." Zvedl ruku. "Chop se rapíru a probodni mě. Nikdo se tě ani nedotkne."

"Ne," vykřikl jsem. "To nemohu."

"Tak rychle," řekl ve spěchu, "vrať se do svého pokoje a zavři dveře. Pospěš si! Vrať se to!"

"Co se vrátí?" zeptal jsem se a roztřásl se hrůzou. "Pokud to ublíží mně, ublíží to i tobě. Pojď do pokoje se mnou."

"Ne, ne!" zavřeštěl a odskočil od mé napjaté ruky. "Pospěš si, dělej! Na okamžik mne to nechalo, ale vrátí se to." A potom hlubokým hlasem, v nepopsatelné hrůze pokračoval: "Už se to vrací. Už je to tu zas!"

V tom okamžiku jsem pocítil nehmotnou, beztvářou přítomnost něčeho děsivého.

De Montour stál se ztuhlými nohama, ruce napjaté a sevřené pěsti. Pod kůží se mu napjaly svaly, oči se mu rozšířily, na čele vystoupily žíly jako při nesmírné fyzické námaze. Ke své hrůze jsem pozoroval, jak beztvářá, nepojmenovatelná věc začíná nabývat zřetelnějších obrysů! Jako stín pomalu obklopovala de Montoura.

Zmocňovalo se ho to! Dobrý Bože, ta věc ho prostupovala a splývala s ním!

De Montour zakolísal a ze rtů mu unikl výkřik. Černý stín zmizel. De Montour se zachvěl. Potom se ke mně otočil a Bůh dá, abych takovou tvář už nikdy nespatřil!

Byl to odporný, zvířecí obličej. Oči plály divokým vztekem a rty, ze kterých vycházelo divoké vrčení, odkrývaly lesklé zuby, které

k mé rostoucí hrůze připomínaly daleko spis než lidské zuby zvířecí tesáky.

Ta věc (nemohu to nazývat člověkem) pomalu postupovala proti mně. Vyjel jsem hrůzou a vrhl se do dveří, právě když ta věc vyskočila do vzduchu směrem ke mně. Zabouchl jsem dveře a křečovitě je držel, zatímco ta věc se proti nim znovu a znovu vrhala.

Konečně se to vzdalo a pomalu se to odplížilo chodbou. Ochable a vyčerpaně jsem se posadil, čekal a naslouchal. Otevřeným oknem vanul vítr přinášející vůni Afriky, kořeněnou a nečistou. Z vesnice přicházely zvuky domorodých bubnů. Vzhůru po řece až džungle jim odpovídaly další. Potom se hluboko z džungle ozvalo dlouhé, klivlé vlčí zavýť. Víc si už nepamatuji.

Ráno přineslo zprávy vyděšených vesničanů o domorodé ženě potrhanej podivnou noční příšerou. Žena jen stěží vyvázla živá. Vydal jsem se za de Montourem.

Cestou jsem potkal Doma Vincenta. Byl rozrušený a rozzlobený.

"V-zámku se děje nějaká lotrovina," řekl. "Minulou noc, i když jsem o tom nikomu nic neřekl, se něco vrhlo na záda jednoho z arkebuzů, servalo mu z ramen koženou vestu a pronásledovalo ho to až do kasáren. Navíc někdo zamkl de Montoura v jeho pokoji a ten musel vyrazit dveře, aby se dostal ven."

Pokračoval v cestě, mumlaje si pro sebe. Sešel jsem po schodech, zmaten ještě víc než předtím.

De Montour seděl na pohovce a vyhlížel z okna. Kolem něj se vznášel neviditelný oblak únavy.

Jeho dlouhé vlasy byly zacuchané a neučesané a oděv měl potrháný. S úlekem jsem si všiml, že na rukou má krvavé skvrny a nehty byly polámané.

Když jsem vešel, vzhlédl ke mně a pohybem ruky mi nabídl místo. Jeho tvář byla unavená a vyčerpaná, ale byla to tvar člověka. Po <3ivlí ticha promluvil.

"Povím ti svůj podivný příběh. Nikdy předtím jsem ho nikomu neřekl a nejsem si jist, proč ho vlastně vyprávím tobě, když vím, že mi stejně nebudeš věřit."

A potom jsem vyslechl ten nejdivočejší, nejfantastičtější a nejpodivnější příběh, jaký kdy kdo slyšel.

"Před lety," začal de Montour, "jsem byl za vojenským posláním v severní Francii. Byl jsem přinucen sám projít lesy Villefére plnými nepřátel. Tam jsem byl napaden nelidskou příšerou - vlkodlakem. Za úplňku jsme zápasili na život a na smrt, a já tu věc zabil. A pravda je taková: pokud je vlkodlak zabit ve své pololidské podobě, jeho duch bude svého vraha pronásledovat navěky. Ale pokud je zabit jako vlk, pohltí ho peklo. Opravdový vlkodlak není, jak se mnozí domnívají, člověk, který na sebe bere podobu vlka, ale vlk, měnící se v člověka!"

Teď dobře poslouchej, příteli, povím ti strašné tajemství, které jsem dříve zaplatil mnoha děsivými skutky. Na počátku byl svět podivný a znetvořený. Jeho džunglemi se potulovaly pitoreskní příšery. Z jiného světa přišli prastarí démoni a přízraky a usadili se v novém, mladším světě. Po celé věky spolu bojovaly síly dobra a zla.

Podivné zvíře, známé jako člověk, se potulovalo mezi ostatními zvířaty, a protože dobro i zlo na sebe k dosažení svých cílů musí vzít konkrétní podobu, duchové dobra vstoupily do člověka. Zlo vstoupilo do jiných zvířat, do plazů a ptáků, a vedli spolu dlouhý a urputný boj. Ohromní draci a hadi byli zahubeni a spolu s nimi i démoni. Konečně Šalamoun, moudrý nad ostatní, s nimi svedl velikou bitvu, a díky své moudrosti je přemohl, zmocnil se jich a spoutal je. Ale nejsilnější a nejmocnější z nich Šalamoun sice vyhnal, ale přemoci je nedokázal. Ti na sebe vzali podobu vlků. Během věků se pouto mezi vlky a demony upevnilo. Ďáblové už nedokázali vlčí tělo opouštět po libosti. V mnoha případech vlk zvítězil nad silou démona a podmanil si ho, takže se stal opět jen zvířetem, sice lýtým a úskočným, ale pouze zvířetem. Ale dokonce ještě dnes zbyla spousta vlkodlaků.

A za úplňku na sebe vlk může vzít úplnou nebo částečnou podobu člověka. Když je měsíc v zenitu, zvířecí duše opět získá nadvládu a vlkodlak se stane zase jen obyčejným vlkem. Ale pokud je zabit v lidské podobě, jeho duch je volný a může svého přemohitele pronásledovat celé věky.

Ted' poslouchej. Domníval jsem se, že jsem to zabil, až když se to vrátilo do své pravé podoby. Ale zabil jsem o okamžik dříve. Měsíc, přestože se již blížil zenitu, ho ještě zcela nedosáhl a ta věc ještě nebyla úplně vlkem.

To jsem ale nevěděl a pokračoval jsem svou cestou. Ale když se přiblížil úplněk, pocítil jsem podivný, zlověstný dotek čehosi cizího. Ve vzduchu visel strach a cítil jsem nejasné, tajuplné nutkání. Jedné noci, v malé vesničce uprostřed pralesa, mne ten pocit najednou ovládl zcela. Byla noc a měsíc, téměř v úplňku, právě vycházel nad vrcholky stromů. A mezi sebou a měsícem jsem ve vzduchu spatřil neurčitý, neurčitý obrys vlčí hlavy!

Z toho, co se stalo potom, si pamatuji jen málo. Matně si vzpomínám, jak jsem se plíží ztichlou ulicí, pamatuji si boj, krátký, marný odpor, a zbytek je zahalen do krvavého oparu, dokud jsem dalšího rána nepřišel k sobě. Na mém oblečení byly skvrny od krve a já vyslechl zděšené vyprávění vesničanů o páru tajných milenců zavražděných děsivým způsobem jen několik kroků od vesnice, roztrhaných na kusy zřejmě divokým zvířetem, pravěpodobně vlkem.

Z té vesnice jsem rychle utekl, ale neutíkal jsem sám. Ve dne jsem přítomnost svého vládce ani necítil, ale když přišla noc a vyšel měsíc, běhal jsem lesem, vrah lidí, ďábel v lidské podobě.

Bože, kolik marných bitev jsem svedl! Ale vždycky to zvítězilo a vzápětí jsem toužil jen po další oběti. Ale jakmile se měsíc dostal do úplňku, moc té věci začínala zvolna slábnout. Poznenáhlu se vytratila úplně a znovu se vrátila až tři noci před úplňkem.

Zabil bych se už dávno, ale neodvážil jsem se. Duše sebevrahů je totiž prokletá a můj duch by navěky trpěl v žáru pekelných plamenů. A to nejhorší, nejstrašnější ze všeho je, že mé mrtvé tělo by se navěky toulalo po zemi, ovládané a obývané duší vlkodlaka! Může být vůbec něco děsivějšího?

Zdálo se, že mi lidské zbraně nemohou vážněji ublížit. Mnohokrát jsem byl proboden mečem a nespočetněkrát mě zranili dýkami. Mé tělo je plné jizev. Ale přesto se jim nikdy nepodařilo srazit mě k zemi. V Německu mne spoutali a vsadili do klády. Už jsem se domníval, že tam pokojně zemřu, ale ta věc se mne opět zmocnila, přerval jsem pouta a uprchl. Křížem krážem jsem se toulal světem a v, mých stopách kráčela hrůza a smrt. Řetězy, zdi vězení, nic mě nemohlo zadržet. Ta věc je ke mně připoutána na věky.

V zoufalství jsem přijal pozvání Doma Vincenta, abych se s tebou setkal. O mém druhém životě nikdo nevěděl, protože v moci démona mne nikdo nepoznal, a jen málo z těch, kteří mne spatřili, přežilo, aby o tom mohli vyprávět. Na mých rukou je krev, má duše propadla věčným plamenům zatracení a má mysl je rozervána hrůzou nad zločiny, které jsem spáchal. A přesto mi není pomoci. Věř mi, Pierre, nikdo ještě nepoznal utrpení, jaké jsem zakoušel já.

Ano, zavraždil jsem von Schillera a měl jsem v úmyslu zabít i Marcitu. Proč jsem ji ušetřil, to opravdu nevím, protože v minulosti jsem bez milosti hubil ženy stejně jako muže. Ted', pokud budeš tak laskav, se chop meče a žab mě, a s posledním dechem, který opustí mé rty, ti dám i požehnání. Ano?"

Když jsem opouštěl de Montourovůj pokoj, mé myšlenky vířily ve zmatku. Nevěděl jsem kudy kam. Vypadalo to, že nás snad zabije všechny, ale přesto jsem se nemohl přinutit jít za Domem Vincentem a všechno mu povědět. V hloubi duše jsem totiž de Montoura litoval.

Byl jsem tedy zticha a v následujících dnech jsem ho vyhledával při nejrůznějších příležitostech a rozmlouval s ním. Začínalo mezi námi klíčit opravdové přátelství.

Zhruba tou dobou ten černý rarach, Gola, kolem sebe začal šířit atmosféru potlačovaného vzrušení, jakoby zoufale chtěl něco říci, ale nemohl nebo se neodvážil.

A tak plynuly dny plné hodování, pitek a lovu, dokud jedné noci de Montour nepřišel do mé komnaty a beze slova ukázal na měsíc, který právě vyšel na oblohu.

"Podívej se," řekl, "mám plán. Oznámím, že odcházím do džungle na lov a zdržím se tam patrně několik dní. Ale na noc se vrátím do zámku a ty mě zamkneš do kobky ve sklepení, která teď slouží jako skladiště."

Tak jsme také učinili. Dvakrát denně jsem nepozorovaně vyklouzl ven a přinesl svému příteli jídlo a pití. Trval na tom, že bude zůstat ve sklepech i ve dne, protože ačkoliv démon ho nikdy za světla nenavštívil a on sám se domníval, že za dne je bezmocný, nechtěl mu dát ani tu nejmenší šanci.

V té době jsem si také povšiml, že synovec Doma Vincenta s krysí tvář, Carlos, upřel svou pozornost k Ysabele, své druhé sestřenci, která se tím ale nezdála být příliš potěšena.

Já osobně bych ho vyzval na souboj i pod tou nejmenší záminkou, ale toto se mne opravdu netýkalo. V každém případě však Ysabela vypadala, jakoby z něj měla strach.

Mimochodem, můj přítel Luigi byl roztomilou Portugalkou okouzlen a jeho láska rostla každým dnem.

De Montour seděl ve své cele a přemítal o svých strašných skutcích, pokud se nepokoušel holýma rukama vyrazit závary.

Don Florenzo bloudil po hradě jako Mefistofeles.

Ostatní hosté se bavili, hašteřili a pili.

Gola se plížil kolem a po očku na mě pokukoval, jako by mi naznačoval něco důležitého. Není divu, že mé nervy byly napjaté k prasknutí.

Den ode dne byli domorodci nervóznější, neposlušnější a vzpumější.

Jedné noci, nedlouho před úplňkem, jsem vstoupil do kobky, kde seděl de Montour.

Rychle zvedl zrak.

"Máš docela odvahu, když ke mně přicházíš v noci."

Pokrčil jsem rameny a posadil se.

Malým, zamřížovaným oknem proudily dovnitř zvuky a vůně noční Afriky.

"Zase se ozývají bubny domorodců," řekl jsem. "V posledních týdnech znějí téměř neustále."

De Montour souhlasil.

"Ti domorodci jsou neúnávní. Myslím, že mají za lubem nějakou čertovinu. Všiml sis, že Carlos je často s nimi?"

"Ne," odpověděl jsem, "ale vypadá to, že už brzy se mezi ním a Luigim něco strhne. Luigi se dvoří Ysabele."

Tak jsme si povídali, když tu najednou de Montour ztichl, začal být mrzutý a odpovídal jen jednoslabičně.

Měsíc už vyšel a zářil za zamřížovaným okénkem. De Montourova tvář byla zalita měsíčními paprsky.

Potom mne sevřela hrůza. Na zdi za De Montourem se objevil stín, stín ve tvaru vlčí hlavy!

Ve stejném okamžiku jeho přítomnost vycítil i on a s výkřikem vyskočil ze židle.

Vrhl se rozzuřeně vpřed a když jsem o zlomek vteřiny později třesoucí se rukou zasunoval závoru na dveřích, cítil jsem, jak se do nich opřel celou svou vahou. Když jsem se hnál nahoru po schodech, slyšel jsem divoký řev a bušení na železem okované dveře. Ale ty našťástí odolávaly i ohromné síle vlkodlaka.

Právě když jsem vešel do pokoje, vtrhl dovnitř Gola a vychrlil ze sebe příběh, který v sobě dusil celé dny.

Nevěřicně jsem ho vyslechl a okamžitě jsem se rozběhl za Domem Vincentem.

Bylo mi řečeno, že Carlos ho požádal, aby ho doprovodil do vesnice a pomohl mu při nákupu otroků.

Řekl mi to Don Florenzo, a když jsem mu potom vyprávěl celý Golův příběh, připojil se ke mně.

Společně jsme prošli branou, stručně se ohlásili strážím a vydali se přístavištěm k vesnici.

Když jsme je dostihli, byli už nedaleko vesnice. "Dome Vincente!" vykřikl jsem. "Vraťte se prosím okamžitě do zámku. Carlos vás prodal do rukou domorodců! Gola mi řekl, že dychtí po vašem

majetku a po Ysabel! Vystrašení domorodci mu napovídali bůhvíco o otiscích bot u místa vraždy obou dřevorubců a on jim namluvil, že vrahem jste vy! Dnes v noci se mají domorodci vzbouřit a povraždit všechny na hradě s výjimkou Carlose! Slyšíte mě, Dome Vincente?"

"Je to pravda, Carlosi?" zeptal se Dóm Vincente ohromeně.

Carlos se ošklivě zasmál.

"Ten blázen mluví pravdu," ušklíbl se, "ale vám to nijak nepomůže. Ha!"

Vykřikl a skočil po Domu Vincentovi. Vtom se v měsíčním světle zableskla ocel a Španělův kord proklál Carlose dřív, než se stačil pohnout.

Okolo nás vyrostly stíny. Vzájemně jsme si kryli záda, tři muži proti stu. Zableskla se kopí a z desítek mohutných hrdel vyšel děsivý křik. Odrasil jsem tři domorodce a pak jsem se zhroutil pod omračující ranou válečného kyje. O okamžik později prese mne padl Dóm Vincente s oštěpem v paži a dalším zabodutým ve stehně. Nad námi stál Don Florenzo, rapír v jeho rukou se svíjel jako živý, dokud se nepřihnul oddíl vojáků, nevyčistil břeh řeky a neodnesl nás do zámku.

Černé hordy vzápětí zaútočily na návrší, překonávaly příkop a přelézaly palisády, A znovu a znovu je palba stovky obránců srážela zpátky.

Záře hořících, vyplněných skladišť soupeřila s jasným měsícem. Domorodci se shlukli okolo velkého skladiště na druhé straně řeky a začali ho rabovat.

"Tedyby tak někdo z nich upustil pochodeň," řekl Dóm Vincente, "je tam pěkných pár tisícovek liber střelného prachu. Neodvážil jsem se skladovat trhaviny na této straně řeky. K čertu, k útoku na nás se spojily snad všechny kmeny z okolí a všechny mé lodi jsou zrovna na moři. Nějakou dobu si je můžeme udržet od těla, ale nakonec palisády překonají a to bude náš konec."

Pospíchal jsem do kobky, kde seděl de Montour. Zvenčí jsem zavolal jeho jméno a podle hlasu, kterým mi odpověděl, jsem poznal, že ho démon alespoň na chvíli opustil.

"Černoši povstali," oznámil jsem mu.

"To jsem si domyslel. Jak se vy víjí bitva?"

Vyprávěl jsem mu podrobnosti o Carlosově léčce, o bojích a zmínil jsem se i o střelném prachu za řekou. Vyskočil na nohy.

"Na mou prokletou duši," vykřikl, "ještě jednou si s peklem zahrajem Rostky! Rychle, vyveď mě z hradu! Jednoduše přeplavu řeku a vyhodím ten prach do vzduchu!"

"To je šílenství!" zděsil jsem se, "mezi hradbami a řekou je nejméně tisícovka černochů a třikrát tolik za ní! A řeka se hemží krokodýly!"

"Zkusím to!" odpověděl a v jeho tváři jsem četl nezvratné odhodlání. "Pokud se mi to podaří, bude o nějakou tu tisícovku černých lotrů míň. Pokud zahynu, moje duše bude volná a možná, že když položím život za dobrou věc, dostane se mi milosti."

"Pospěš," vyrazil ze sebe vzápětí, "démon už se vrací! Už cítím jeho moc! Pospěš!"

Utíkali jsme k bráně. De Montour namáhavě oddechoval, jakoby s něčím sváděl krutý boj.

U brány se vrhl dopředu a prosmýkl se mezi mohutnými křídly. Privítal ho rozzuřený křik domorodců.

Vojáci křičeli nadávky a kletby na něj i na mě. Z vrcholku palisády jsem viděl, jak se nejistě rozhlíží ze strany na stranu. Zástup domorodců postupoval nezadržitelně vpřed, v rukou svírali oštěpy.

Potom k obloze vzlétlo strašlivé vlčí zavýtí a de Montour se vyřítl vpřed. Domorodci se v úžasu zastavili a dřív, než se stačili pohnout, byl mezi nimi. Zazněly výkřiky, ale namísto nenávisti v nich byla hrůza a děs.

Překvapení vojáci sklonili zbraně.

De Montour běsnil ve středu černého davu a když se konečně dali domorodci na útěk, tři z nich zůstali na zemi v krvi.

Tucet kroků je pronásledoval; pak ztuhl jako z kamene. Na okamžik tak stál, zatímco kolem něj přšela kopí. Pak se otočil a rychle se rozběhl směrem k řece.

Několik kroků od břehu řeky mu zastoupila cestu další skupina černochů. V planoucí záři hořících domů byla celá scéna jasně

osvětlená. Vržené kopí proklálo de Montourovi paži. Bez zastavení ho vyrval a naboďl na něj domorodce, kterým pak mrštil mezi ostatní.

Člověku posedlému démonem se nemohli postavit. S křikem prchali, de Montour skočil jednomu z nich po zádech a srazil ho k zemi.

Vztyčil se, na okamžik se zapotácel a skočil na kraj řeky. Na krátkou chvíli se zastavil a potom zmizel mezi stúny.

"Jméno toho ďábla!" oddechoval Dóm Vincente. "Co je to za člověka? Byl to de Montour?"

Přikývl jsem. Nad praskáním arkebuz zněly divoké výkřiky domorodců. Byli shluknuti kolem velkého skladiště za řekou.

"Připravují velký útok," řekl Dóm Vincente. "Myslím, že tentokrát se dostanou přes palisádu. Pozor!"

Ozvala se rána, která roztrhla oblohu vedví. Výbuch plamenů vyšlehl až ke hvězdám. Celý zámek se otřásl výbuchem. Pak nastalo ticho a pomalu se rozptýlující kouř odhalil kráter na místě, kde ještě před okamžikem stálo skladiště.

Mohl bych vám vyprávět, jak Dóm Vincente, sám zraněný, vedl vojáky branami zámku a dolů ze svahu na vyděšené černochoy, kteří unikli výbuchu. Mohl bych vám vyprávět o nelítném zabíjení, o našem vítězství a pronásledování uprchlíků.

Mohl bych vám také, Messieurs, vyprávět, jak jsem byl odtřžen od naší skupiny a ztratil se hluboko v džungli, neschopen najít cestu na pobřeží.

Mohl bych vám vyprávět, jak jsem padl do zajetí bandy lovců otroků, a jak se mi podařilo jim uniknout. Ale to nemám v úmyslu. To samo o sobě by vydalo na další vyprávění, a já chci mluvit o de Montourovi.

Hodně jsem přemýšlel, jestli se opravdu de Montourovi podařilo dostat se ke skladu a vyhodit ho do vzduchu, nebo jestli to všechno bylo jen dílem náhody.

Že by člověk, byť posedlý ďáblem, mohl přeplavat řeku plnou krokodýlů, se mi zdálo nemožné. A pokud se mu to přece jen nějakým zázrakem podařilo, musel vyletět do vzduchu společně s prachárou.

Jedné noci jsem na pokraji vyčerpání vyšel z džungle a spatřil pobřeží a blízko břehu malou chatrč. Vydal jsem se k ní, měl jsem v úmyslu tam přespát, pokud to dovolí hmyz a hadi.

Překročil jsem práh a zarazil se uprostřed kroku. Za ručně zhotoveným stolem seděl muž. Když jsem vstoupil, zvedl hlavu a světlou měsíce mu zalilo tvář.

Sevřela mne hrůza. *Byl to de Montour, a měsíc byl v úplňku!*

Stál jsem tam, neschopen pohybu. Pomalu se postavil a přistoupil blíž. A jeho tvář, přestože byla vyčerpaná jako tvář někoho, kdo nahlédl až na dno pekla, byla tváří normálního člověka!

"Pojď dál, příteli," řekl a jeho hlas zněl klidně a vyrovnaně, "pojď dál a neboj se mě. Ten démon je navždy pryč."

"Ale řekni mi, jak jsi ho přemohl?" vykřikl jsem, když jsem nadšeně tiskl jeho ruku.

"Když jsem běžel k řece, sváděl jsem strašlivý boj," odpověděl. "Ale poprvé za celou tu dobu má mysl získala navrch, alespoň na okamžik, právě tak dlouhý, abych splnil své poslání. A věřím, že svatí mi přišli na pomoc, protože jsem dával život svůj za životy jiných. Skočil jsem do řeky a v okamžiku se kolem mne hemžili krokodýli. Bojoval jsem s nimi, opět v moci démona, a pak mě najednou ta věc opustila."

Vylezl jsem z vody a podpálil sklad. Výbuch mě odhodil stovky stop daleko a celé dny jsem se potuloval džunglí v zatemnění smyslů.

Ale přišel úplněk, po něm další, a démon už se nevrátil. Jsem volný, konečně jsem volný!"

A radostné nadšení zabarvilo jeho slova: "Má duše je volná. Zní to neuvěřitelně, ale ten ďábel teď leží někde na dně řeky, nebo možná obývá tělo jednoho z těch ohromných plazů, kteří brázdí vody Nigeru!"

Vladimír Šlechta

Nájezdníci

1. Platon

Pony se řítíl prostorem setrvačností, s vypnutými tryskami. *Piksla* na dvou vnitřních obrazovkách se z nezřetelného bodu změnila v obdélník a náhle se začala prudce zvětšovat. Osk cítil narůstající strach. Byl obklopen pachy, které ho dráždily až k zvracení. Zápach ze zbytků jídla. Čmoud ze škvířící se nehořlavé izolace kabelů. Pach zpocených těl Quentina a Tess, kteří, aby zahnali nervozitu, do sebe co chvíli bez výstrahy začali bušit. Jako zrovna teď.

Létali v těsném prostoru kabiny, naráželi do polstrování stěn a dlouhé vlasy za nimi vlály. Oba do pasu nazí, oblečení jen do spodních dílů bavlněných pyžam, kterých objevili hromadu v jakémisi zapomenutém skladišti na *Atlantidě*.

Jistě, pyžama - to byla věc, kterou *Atlantis* potřebovala ze všeho nejvíc. Všichni si je mohli obléct a uložit se k věčnému spánku.

Chvilími měl Osk strach, že ti dva blázni nenapravitelně poškodí ovládací zařízení *ponyho* - přetrhnou kabel, odtrhnou nějakou důležitou trubici nebo prokopnou počítač. Ale ta dvě mláďata se všem důležitým částem obratně vyhýbala. Rány, které si zasazovala, nebyly předstírané.

Trináctiletý Poo si v koutku tiše hryzal nehty. I on cítil strach - ale ne z toho, co nastane. Byl to strach z mrtvých, strach z Campbellů, konzervovaných absolutní nulou, přivázaných zvenku na obšívku *ponyho*. Poo jediný slyšel jejich klepání a i přes třípalcový titanový pancíř k němu doléhalo volání.

Poj! Pojd'!

"Tak dost!" zaječel Osk, ale nikdo si ho nevšímal. Šestnáctiletá Tess měla navrch - jednou rukou se chytla madla a druhou opěrky pilotního křesla. Takto dosáhla pevného uchycení v prostoru a patami tvrdě zatloukala svého o rok staršího bratra do výklenku u přechodové komory. Byli si podobní téměř jako dvojčata. Hezcí, dlouhovlasí, s okrouhlými obličejí, zvednutými nosy a plnými rty. Jistě, na rozdíl od Tessiny tváře ta Quentinova zarůstala měkkými, dosud neholenými vousy.

Osk chytil Tess za rameno a strhl k sobě. Zároveň odkopl Quentina, který po ní vyrazil. "Přestaňte! Okamžitě přestaňte! Cožpak nevidíte, že je nejvyšší čas?"

"Jasněže - okamžitě přestaňte!" přidal se Poo a hlas mu přeskočil. Právě prodělával pubertu. Mutoval.

Ve skutečnosti se nejmenoval Osk. Byla to přezdívka, kterou získal před deseti lety, když se jeho sestra v náhlém pedagogickém záchvatu rozhodla učit své děti německy. Záchvat beze zbytku skončil v průběhu třetí lekce - ale v té se vyskytoval jakýsi Onkel Oskar, strýček Oskar. No - a Osk byl jediným strýčkem Quentina, Tess a Pooa. Od té chvíle byl pro ně jedině Oskar. Osk.

Quentin a Tess prudce oddechovali a z vypracovaných prsních svalů jim odkapávaly kapičky potu. Ty se okamžitě měnily v slané kuličky a zvolna odplouly proti směru letu. Oba s pootevřenými ústy sledovali obrazovku. Tohle byl pro ně cizí, neznámý kontinent, přestože *Platon* byl stejná piksla jako *Atlantis*. Jenže oni *Atlantidu* nikdy nespátřili zvenčí.

Město mělo klasický tvar konzervy, na výšku dva a půl a průměr necelé dva kilometry. V databázi *ponyho* se Osk dočetl, že rotací kolem svislé osy piksly vzniká na vnitřním plášti přetí-

žení asi tři čtvrtě gé. Vchody do toho zařízení byly čtyři, ale Osk měl vážné pochybnosti, že velká zásobovací brána u "severního" konce je ještě použitelná. Potom vyloučil oba vstupy na "horní" i "spodní" kruhové ploše. Ty byly jistě v pořádku, ale cesta jimi byla zdlouhavá, představovala použití zdviže, která by je po základně válce dopravila na vnitřní válcovou plochu. Jejich vpád musel být rychlý a překvapivý. Zbývala čtvrtá možnost - nouzová přechodová komora. Ta byla někde v jižní třetině. Osk polehoučku vyladil korekční trysky.

Quentin a Tess si přes pyžamové kalhoty oblékali těžké kosmické skafandry. Bohužel, přes veškerou snahu byly ve skladištích *Atlantidy* jen tyhle dva. Osk a Poo budou muset vakuem proskočit.

Poo si v koutě dál hryzal nehty. "Vstávej, vojáku!" houkl na něj Osk a Poo, jako by se vytrhl ze snění, natáhl ruku po bojové kombinéze s mnoha poutky a úchytkami. Tess a Quentin už plnili vak zbraněmi. Revolvery typu COLT, vyrobené podle prastarého vzoru, který kdysi kdosi propašoval na *Atlantidu* z Matky. Campbellovské pneumatické samostřily. Poo sáhl pro svou zbraň, dlouhou* oboustranně broušenou čepel, nasazenou na násadě z rýče.

Ta zbraň, které fikal osfěpoměč, mu dodávala sílu. Jen ona byla s ním, když se vztyčil z polehlé trávy *Atlantidy* vstříc třem Campbellovým, starším a zkušeným bojovnícům. Možná, že při pohledu do Poova dětského obličejce se v ženách probudily mateřské city a zbrzdily je. Každopádně Poo vyšel z nerovného střetnutí vítězně. Byl to důležitý obrat ve válce - Wagnerů zbývalo jen sedm, z toho dva těžce zranění a Campbellů - těch bylo ještě nejméně patnáct.

Tessino tělo homí polovinou stále vykukovalo z pouzdra skafandru. "Hej!" houkla na Oska. "Nekoukej se na mě tak. Ať se na mne tak nekouká!"

"Třicet minut do zahájení," řekl Osk a sklopil oči. Tessiny rjevné dívčí prsy ho čas od času přiváděly k tichému zoufalství. Čtyři týdny nemyté vlasy a vousy ho šúpaly. Čtyři neděle se pořádně neumyl, stejně jako ostatní. Ukázalo se, že recyklační zařízení ztrácí vodu někam ven, a tak zásobami vody maximálně šetřili. Ještě že, usmál se, těch vlasů už tolik nemám.

Palubní počítač byl v téhle chvíli k ničemu. Museli se spolehnout na instinkt. Ale Quentin, Tess a Poo byli prvotřídní instinktivní zabíječi, jen proto se jim podařilo zastavit sérii zdrcujících vítězství Campbellů.

"Ted'!" zaječel Quentin a vrhl se do přechodové komory. Osk se mu podřídil, několika rychlými akordy do klávesnice zapnul brzdící trysky a pak ho náhlá gravitace mrštila do křesla. Nestihl se pnkurtovat, ale přetížení ho fixovalo spolehlivěji než nejlepší bezpečnostní pásy. Tess a Poo se jen tak vzepřeli mezi konstrukcemi kabiny. Obdivoval je: dělali to poprvé a šlo jim to dobře.

O čtvrt minuty později vypadl Quentin z přechodové komory s přYsavku v ruce. Plášť *Platonu* rotoval padesát metrů od něho a Quentin jej míjel rychlostí dvě stě padesát kilometrů v hodině. Mrštil tím směrem přYsavku a ta našla cfl.

Lano se napjalo a brzdy navijáku začaly podkluzovat. To byla pupeční šňůra, již byl teď pony spojen s pláštěm města. Přetížení uvnitř přesáhlo snesitelnou míru. Tess i Poo odlétli dozadu a s tupým plesknutím narazili do staříkého polstrování. Trvalo to dlouho, takových šest, sedm minut.

Pony se na okamžik zastavil a pak jej naviják začal přitahovat k městu. Obrovská masa *Platona* se otáčela dál svým tempem

a rotace strhla ponyho, jako by lano bylo navijeno na obrovskou cívku. Tess a Poo přelétli kabinou na druhou stranu. Osk za nimi, narazil při tom do jedné z obrazovek. Ta zaprskala a naskočily na ní příčné pruhy. Ale přece se vzpamatovala a ukázala Quentina, jak setrvačností letí dál a dál, vstříc modré tváři Matky, na níž právě začalo svítat. Osk byl upoután na mnohem tenčím laně podružného navijáku. Brzdy tohoto navijáku byly nastaveny volněji, aby přetížení neudělalo z Quentina uvnitř skafandru krvavou kaši. Když se ocitl v nulovém bodě, za kterým se lano začalo navíjet, nacházel se asi čtyři kilometry *od ponyho*. Ohlédl se po městě a rozeřval se hrůzou. Město tam nebylo.

Platon, stejně jako ostatní satelitní města, byl z povrchu Země (kterou obyvatelé *Atlantidy* nazývali Matka) viditelný jako protáhlá světelná skvrna - ale při pohledu standardním loveckým dalekohledem byl zřetelný jeho *pixlovitý* tvar. Toho kdosi využil a umístil před město veliký holografický obraz. To, co Quentin uviděl, byla obrovská konzerva s červenou a žlutou etiketou, na které bylo napsáno:

PEDIGREE-PÁL

* * *

Zatímco se Quentin vracel, potýkala se Tess s uzavěrem přechodové komory města. Dveře se otvíraly velkým kolem o průměru jednoho metru a nechtěly si dat říct. Zdálo se, že je nikdo nepoužil od doby, kdy bylo město dostavěno a zkolaudováno - a to už bylo hodně přes sto let. Nakonec, po řadě úderů těžkým kladivem, se kolo přece jen dalo do pohybu.

Zbývalo počkat, až druhý naviják smotá Quentinovo lano, netrvalo to ani deset minut. Pak Quentin společně s Tess začal zajišťovat Oskův a Pooův přestup. Na nestejněměrné keramické desky vnějšího pláště města, rozbrázděné rýhami po mikrometeoritech, upevnili

příchytky tunelu z kovové plachtoviny. Uvnitř tunelu pak Tess do poslední kapičky vylila z kanystru tekutý kyslík.

Quentin stiskl páku plamenometu. Jazyk ohně olízl stěnu města, nejdříve neochotně, ale jak se kyslík vypařoval, přecházel v bílou záři. Keramit, vyrobený ze surovin vyrvaných z těla Měsíce, zasténal tím náhlým skokem teploty. Vnitřek tunelu hořel. Quentin a Tess se ve skafandrech podobali dvěma archandělům uprostřed ohnivé zkázy Světa.

Osk a Poo, navlečení do dlouhých beraních kožichů, čekali v přechodové komoře *ponyho*. Osk věděl: teď nastane okamžik pravdy. V Tunelu bude pořád ještě zima. Takových mínus padesát.

Bál se zimy. Měl z ní hrůzu od chvíle, kdy Campbellové záměrně poškodili klimatizační systémy *Atlantidy* a Oskova žena a jeho dvě malé děti zemřely na podchlazení.

Dveře se otevřely. Osk a Poo se s řevem vrhli do tunelu. Všechn kyslík už vyhořel a vakuum jim vysálo dech zpod žeber. Z očí se jim vypařovala vlhkost, byl to zvláštní a velmi nepřímý pocit. Vepředu zíval nouzový východ a oni jím prolétli.

Tess uzavírala vnější dveře přechodové komory a Quentin otvíral vnitřní. Bylo to jen tak tak, Osk už objímala ledová ruka Smrti. Z náhlého ochlazení mu znecitlivěly prsty a ztuhla krční páteř. Doufal, že to přejde.

Pak utíkali dlouhou chodbou, která procházela tlustým pláštěm města. Prořezi vele pláty duněly pod jejich kroky, nahoře tu a tam zablikalo nouzové světlo. Znamenalo to, že město si jich všimlo. U dveří *dovnitř* se zarazili a pomohli Quentinovi a Tess vyprostit se z objetí skafandrů. Sourozenci zůstali v pyžamových kalhotách a na těla si natáhli improvizované neprůstředné vesty.

Rozrazili dveře a...

Žádné ozbrojené komando. Nikdo je nečekal. V dohledu žádná stavba. Žádný projev lidské činnosti.

Hustá tráva se vlnila ve vánku a *zářivka*, podlouhlé pseudoslunce v ose otáčení města, konejšivě hrála. Vzduch byl plný lehoučkých vůní, uklidňujících, příjemných.

O kus dál se na vetřelce dívala přežvykující kravka. Zvíře neznámé, na *Atlantidě* byly zavedeny ovce. Vzduchem zakličkoval jakýsi okřídlený tvor a usadil se na yřev košaté jabloně, vyrůstající opodál z *podlahy* města. Vlnící se tráva, skupinky stromů, skvrnky dobytčat v dálce.

Quentin se zadíval na sedícího ptáka. "Vlaštovka," vydechl udiveně. "Hmyzožravec!" Ornitologie byla jeho koníčkem. Znal stovky ptáků, pochopitelně jen z obrazovky počítače.

Osk se zachvěl. Hmyzožravec! Cožpak se tady někomu povedlo vybudovat biosféru druhého typu, s hmyzem a predátory? "Třeba je to mutant a živí se semeny trávy," řekl. "Jdeme."

Šli vysokou trávou, po mírné spirále napříč městem. Vnitřní plášť města měl obvod přes pět kilometrů, kolem dokola se dalo přejít ostrou chůzí za hodinu. Krajina byla stále táž. Stromy. Byložravá zvířata. Jen jednou narazili na zvláštnost - oblast, v níž divoce rostly brambory a zplnělý ječmen. Oblaka kolem *zářivky* se co chvíli měnila v drobný teplý déšť. Vlhkost pak zase stoupala vzhůru, shromažďovala se v podélné ose, kde vládl téměř stav beztlíže. Nahromaděná vodní pára byla periodicky sfoukávána níž, kde kondenzovala a snášela se dolů.

Došli k potoku. Tekl, proudil, což znamenalo, že někde pod *podlahou* jsou stále v provozu pumpy. Děti ze sebe strhaly oblečení a vrhly se do uměle vytvářených vřítků. Smývaly ze sebe špínu a dychtivě pily. Osk stál na břehu, zkušenost ho nabádala k opatrnosti. Pak přece jen svlékl špinavou, propocenou kombinézu a vlezl do vody. Chladivé vlnky z něj vymývaly strach i zlé vzpomínky. Po chvíli vylezl na písek v malé zatočce, nastavil záda paprskům pseudoslunce a usnul.

"Vstávej, Osku! Někoho máme!"

Vymrštil se a chvatně skočil do kombinézy. Neznámý, kterého děti vedly pod zbraněmi, byl vysoké postavy, držel se zpříma a z dálky na něm nebylo nic zvláštního. Zato zblízka... Ten muž byl starý, prastarý. Tvář měl svaštělou jako jablko, zapomenuté v bedně na náradí. Na sobě měl původně snad bílou, ale nyní zašle šedivou tuniku.

"Kde jsou ostatní?" zeptal se Osk mechanicky, tónem, jakým vyslyšal zajaté Campbely. Stařec jen pocukl rty v pobaveném úsměšku. V závějích vrásek to ani nebylo znát.

"Mám tomu hajzlovi prostřelit nohu?" rozječel se Quentin. Na Campbely to obvykle platilo. Ale Osk odmítavě zavrtěl hlavou. "Rozumíš, na co se tě ptám?" zeptal se pomalu a zřetelně. "Mluvíš univerzálem?"

"Ostatní- to jste vy čtyři," řekl stařec. Hlas měl hluboký.

"Co to znamená - my čtyři? Řekni nám, kder jsou ti, co tu s tebou žijí!"

"Nejsou tu," rozvlnil stařec záhyby tváře do úsměvu. "Odletěli."

"Odletěli? A kam?"

"Na Zemi. Když začala válka."

"Na Zemi začala válka? A kdy?"

Stařec se smál. "Válka začala před nějakými čtyřiceti lety, chlapče. To ty si nemůžeš pamatovat. Ale vědět bys to mohl."

Říkal Oskovi "chlapče", přestože tomu bylo už šestatřicet let. Pozemských.

"To znamená, že ty tu žiješ už čtyřicet let sám? A proč jsi neodešel do války?" zeptala se Tess a vzápětí se rozhořčila: "Ty jsi zradil svůj klan!"

Starý muž zavrtěl udiveně hlavou. "Co vy jste vlastně zač? Ze Země jste nepřišli a o válce také nic nevíte... Vy jste přilétli z *Atlantidy* - nebo ze Zephyru?"

"Potřebujeme hélium," řekl Osk. "Hodilo by se nám pár kosmických skafandrů. A úplně nejradši bychom získali nějaký menší raketoplán."

"Jasněže - hélium!" nechtěl zůstat stranou Poo.

"Co se to stalo tam u vás - na Zephyru nebo na Atlantidě?" zahřměl stařec a Osk se mimoděk přikrčil. Taková autorita ze starého muže vyzařovala.

"Měli jsme tam svoji vlastní válku," polkl nejistě.

"Svoji vlastní... a proč?"

"To oni začali... Campbellové. Říkali, že jim ubíráme místo."

"Campbellové? A vy jste kdo?"

"Ehhh... Wagnerové."

"Osku," řekla Tess. "Už se s ním vybavuješ dost dlouho. Ustup, já ho zastřelím," Soudě podle intonace si taky nebyla moc jistá.

"Mladá dámo," usmál se stařec. "Chtěla jsi vědět, proč jsem neodešel na Zem. Proč jsem zůstal tady. Chceš, abych ti to řekl?"

"Jistě, vysyp to ze sebe. Ale nezdržuj. Spěcháme."

"Jasněže - spěcháme!" kuňkl Poo.

"Zůstal jsem, abych zachránil tohle město. Vy jste první, kdo sem po čtyřiceti letech přišel. Rozumíte? Stačí rok a tady ten maličký svět zpusne. Stane se něco nepředvídaného, co naruší ekologickou rovnováhu. Přemnoží se zvířata a spásou všechnu trávu. Přemnoží se ptáci a sezobají všechna semena. Přemnoží se včely..."

"Vy tady máte včely?" vpadl mu do řeči Quentin.

"I včely. A plno dalších tvorů. Za ty dlouhé roky se mi podařilo vytvořit biosféru druhého typu. No, není moc stabilní... Vy se tady chcete usadit?"

"Ne," řekla Tess. "Náš domov je na *Atlantidě*."

"Tak vidíš. A já - já *Platona* neudržuju pro nějaké *Campbely*, nebo *Wagnery*. Hlídám ho pro lidi - pro jakékoliv lidi, kteří tu budou chtít bydlet. Možná, že za patnáct let sem pošlete žít své děti. Mimochodem - kolik vás na Atlantidě žilo?"

"Obvykle tak sedmdesát, osmdesát," řekl Osk. "Ale před válkou s Campbely tam bylo ke třem stům duší."

"Nerazumné," podotkl stařec. "Navíc, když kousek od vás byl úplně prázdný *Platon*. A kolik vás zbylo?"

"Čtyři. My čtyři. Tihle tři jsou sourozenci, děti mé sestry."

Stařec chvíli mlčel. "Rozumím," řekl pak. "Vy nepotřebujete ani hélium, ani raketoplán. Chcete znovu osídlit vaše město. K tomu vám chybí ženy. Pro ně jste se vydali napříč vzduchoprázdňem. V čem že jste to přilétli?"

"V tahači velikosti F."

"Pony? Ty znám, byly spolehlivé. Ale stejně máte odvahu. Můžu vám dat pár zásobníků s héliem a myslím, že tam zbyly ještě dva nebo tři skafandry. Vyberte si nástroje, které se vám hodí. Ale výsadkový člun - ne, nezbyl tady žádný."

Osk nerozhodně přešlápl. "Vydali jsme se na cestu zbytečně. Ale ona," kývl k Tess. "může mít děti a my všichni jsme její příbuzní. Mohl bys nám pomoci alespoň s tímhle?"

Stařec se klokotá ve rozesmál a smál se dlouho. "Ne," vypravil ze sebe mezi záchvaty smíchu. "Teď už ne. Měli jste přijít před nějakými dvaceti lety."

"Poradím vám," řekl, když ho smích přešel. "Zkuste *Codu 3*."

"*Codul Vrš*, jak to tam vypadá?"

"Ještě před třiceti lety jsem sledoval jejich vysílání, měli vlastní televizní stanici. Snažili se zůstat mimo válku, ale *Coda* byla příliš velká a vlivná. Jeden čas sloužila jako azyl pro bohaté uprchlíky, ale pak schytala tři nebo čtyři torpéda. Větší část z ní je teď mrtvá, ale vysílání odtamtud občas zachytáváme i teď. Samozřejmě, jde o hlášení automatů. Ale není vyloučeno, že v některých kapsách stále přežívají lidé."

Osk potřásl hlavou. "Vydali jsme se na dlouhou cestu. Delší, než jsem si myslel..."

2. Coda 3

Coda 3 byla obrovská zhroutená pavučina, klubko nosníků, schodišť, estakád, předsunutých obytných bloků. Zhruba jedna třetina byla odsekuta klikatými trhlinami a s celkem ji spojovalo jen několik liniových konstrukcí. Nejdelší úhlopříčka *Cody* měřila více než osm kilometrů. Kdesi v té zmrtně blikalo fialové světlo.

Pony se vznášel ve vzdálenosti čtyřiceti kilometrů od tohoto monstra. Tentokrát žádný rychlý útok, ale pomalé kroužení, jako když se sup přibližuje k mršině tygra.

Quentin jemňounce ladil vysílačku, až na obrazovce konečně naskočila tvář starce z *Platonu*. Okamžitě přes ni přeběhlo příčné zrnění.

"Dědečku," řekla Tess. "Něco tam bliká."

"Jasně," přidal se Poo. "Něco tam bliká!"

"Je to pravidelné blikání?" zeptal se stařec.

"Ne. Chvilí to srší, pak ne, potom tři výboje a tak dál. Žádná pravidelnost. Sledujeme to už pět hodin."

"Nevšímejte si toho," řekl stařec. "Našli jste přistávací plochu?"

"Jo, máme ji před sebou, na druhé obrazovce," odpověděl Osk.

"Tak do toho," vybídl je stařec. "Dva nebo tři raketoplány by tam mohly být - ale neberte nic většího než třídu E. Ty velké žerou moc hélia a nedokázali byste je na zpáteční cestě ubrzdit."

"Tak jo," pootočil Osk regulací trysek. Pony se pohnul a stařec vypadl z příjmu.

Masiv *Cody 3* narůstal a rozpadal se na další a další úrovně nestejnorodých fraktálů. *Coda 3* byla kdysi oprávněně započtena do seznamu takzvaných sedmi vesmírných divů. Její lomené plochy zářily luminiscenčními barvami, které se při pohledu ze Země skládaly do loga *Techniky Vítězné*. Nerotovala, gravitace uvnitř sektorů byla vytvářena pulzujícím magnetickým polem.

Ted' už bylo město sotva víc než hromadou kovového, plastového a keramického šrotu. Přístav orbitálních plavidel byl v místě, kde měla *Technika* ústa. Z původního nápisu PORT CODA nahoře zbylo už jen pár písmen.

Pony proplul energetickou clonou do přístavu. Ocitli se v naprosté tmě, jen vstupním portálem sem prosakovalo matné světlo několika hvězdiček. Pony zlehka dosedl na přistávací plochu. Zde už panovala slabá gravitace. I vakuum už bylo vakuem jen zčásti. Štíty *ponyho* zasténaly, jak teplota kolem prudce stoupla o nějakých sto stupňů Celsia, tedy asi na mínus sto padesát.

Tentokrát už byly vesmírné skafandry pro všechny. Vyškobrtali z přechodové komory a Quentin rozškrtl magnéziovou pochodeň.

Obrovská prostora je ohromila. A bylo to *prázdné*. Dole, nahoře i po stranách keramické pláty. Jen vzadu nějaké kontury. Rozběhli se tam.

Nikdo z nich to nepřiznal, ale vždy, když další pochodeň dohasínala, pocítili úlevu. Tma byla jejich přítel. Jejich svět se dal přehlédnout z jednoho konce na druhý a tahle obldně veliká prostora jim brala dech.

"Zdá se, že máme kliku," řekl Quentin, když dorazili až na konec. Pod křídly raketoplánu třídy DELTA se tam choulily dva otřískané trajlery. Ty pochopitelně křídla neměly, protože nebyly určené k letům v atmosféře. V jednom z křídel raketoplánu se táhla dvojitá řádka roztrpených otvorů o velikosti polévkové mísy. A kousek stranou stydlivě postávalo elegantní vozítko kapkovitého tvaru s krátkými tupými křídly.

Všechny je okouzlo. Bylo pomalované zeleně a modře, dvě vypouklá okna vypadala jako legrační oči. Na obou bocích se táhl červený nápis DER KOLIBRÍ.

"Náhoda přeje připraveným," vzal Osk za kolo přechodové komory toho drobečka. Kupodivu se otáčelo docela hladce. Osk udeřil pěstí do pláště Kolibříka a ozvalo se zvláštní třesknutí.

"Plast," poznamenal Osk do mluvítko interkomu.

V kabině se automaticky rozžalo osvětlení. Vnitřní prostora byla téměř dvakrát větší než v *ponym*. Vpředu, pod okny, byla dvě velká pilotní křesla a při každém boku po dalších čtyřech. Mezi okny pilotní pult a nad ním tři ztemělé obrazovky. Přes největší z nich čas od času přeběhla zelená jiskřička.

"Ono to funguje," vydechla Tess. Mimoděk sáhla těžkou rukavicí do klávesnice řídicího počítače. Na obrazovkách se rozblíkalý nápis.

SYSTÉM PŘIPRAVEN!
POZOR! NÍZKÁ TEPLOTA V KABINĚ! NESUNDÁ-
VEJTE OCHRANNÉ OBLEKY!
ÚSPORNÝ PROGRAM ZRUŠEN! ZÁKLADNÍ FUNKCE
OŽIVENY! MIKROKLIMA BUDE VYTVOŘENO ZA 176
MINUT!

"To je jak hlavní výhra v loterii," vydechl Osk.

"Co je to loterie?" zeptal se Poo.

"Nevím. To říkala moje babička, když se jí něco podařilo."

Osk se malíkem probíral v blocích obslužného programu.
"Tuhle hračku by dokázal řídit i kojenec. Palivové nádrže jsou
plné ze tří čtvrtin. Vypadá to, že bude trvat pár hodin, než
všechny systémy naběhnou."

"Takže to tu na nás počká," řekl Quentin rozhodně. "Nepřišli
jsme sem obdivovat nějaký třicet let starý křáp. Jdeme."

"Jasně že jdeme!" vypískl Poo.

*** ..

Úseky relativně volné trasy se střídaly se zhroutenými scho-
dišti, zřícenými konstrukcemi a přetřhanými kabely, tlustými jak
Oskovo stehno. Uzlové body městského komunikačního systému
byly zataraseny následky dávné paniky - maličkými dopravními
prostředky, zavazadly, tu a tam i mrtvolami, mumifikovanými
mrazem.

Ještě zvláštnější to bylo s gravitací - kolísala od nuly do
nějakých 1,3 g a jednotlivé její úrovně se střídaly skokem, bez
jakékoliv zřejmé logiky. Cesta byla obtížná. Osk, Quentin, Tess
i Poo stále zůstávali v kosmických skafandrech, v nichž byl pohyb
v místech s gravitací větší než půl g fyzicky velmi náročný.
Nechtěli si to přiznat, ale deptaly je obrovské rozlohy - trhlinami
mezi patry bylo vidět rozervané trosky do vzdálenosti mnoha set

metrů. Ano, bylo vidět, protože vnitřek města byl dobře osvětle-
ný jakýmsi systémem, rozvádějícím sluneční světlo.

Putovali asi dvě hodiny a podvědomě vyhledávali směr, ve
kterém byla gravitace stabilnější a blížila se optimální hodnotě 0,8
g. Byli unavení a také ještě nikdy nezkoušeli výdrž vyvíječů kyslí-
ku ve skafandrech po tak dlouhou dobu. Kolem už nebyl mráz, ale
teplota kolísala mírně nad nulou Celsia. Byl to Quentin, který první
shodil průhlednou přilbu a zhluboka se nadechl. Atmosféra byla
v pořádku, jen lehce páchla po elektrických výbojích.

Tato část "města" se snažila napodobit ulice opravdových
měst dole na Zemi. Vozovka měla šíři asi dvacet metrů, gravitace
vycházela z ní. Po stranách se do výše osmi až deseti pater tyčily
budovy a strop nahoře měl modravou, jakoby rozostřenou
strukturu. V přízemních traktech se většinou nalézaly obchody,
hologramy půvabných žen a mužně vyhlížejících mužů propa-
govaly hygienické zboží a módní doplňky.

Uprostřed důležité se tvářící křižovatky se rozrůstala tráva.
Bylo znát, jak bojuje o každý centimetr asfaltu a jak se rok za
rokem blíží k zástavbě - ale mezi ní a domy byl stále ještě několik
metrů široký pás. V hustém porostu se občas mihl stínek drobné-
ho zvířátka. Pod cedulkou "Jupiter boulevard" byla tabule se
zvláštním obrazcem.

"Co to je?" zastavila se Tess pod tabulí.

"To je..." zamyslel se Osk, "- to je mapa! Mapa téhle části
města. Podívejte - tady jsme, tohle je Jupiter boulevard a na něj
kolmá Chrysantema street. Co dál je tady z důležitějších objektů?
Nemocnice, o dva bloky dál. Supermarket Europe, podle názvu
zřejmě nějaké obrovské obchodní středisko."

"Co to je - obchodní středisko?" zeptala se Tess.

"To je veliký obchod. Jsou tam oblečení, potraviny, nástroje.
Ovšem musíš mít u sebe *peníze*, kterými za ty věci zaplatíš. Jinak
nedostaneš nic."

"Peníze?" zeptal se Quentin. To slovo mu bylo povědomé.

"Jistě, peníze. To jsou takové potištené papírky. Ale my je nepotřebujeme, protože tu není nikdo, kdo by je po nás chtěl. Vezmeme si, co budeme chtít."

"Nějaké oblečení," otřásla se Tess. Během řeči se vysvlékli ze skafandrů úplně a Quentin i Tess, oblečení jen do pyžam, se třáslí chladem. Teplota nebyla vyšší než plus deset Celsia.

"Tááhle se podíváme," ukázal Osk k reklamnímu poutači, na němž byla žena v přiléhavé lesklé kombinéze s hadí kresbou. Obchod pod reklamou nabízel méně než sliboval - v posledních měsících života města byl dovoz ze Země přerušen a obchody se postupně vyprazdňovaly. Přesto tam Quentin a Tess našli pár kousků oblečení - metabavlněné mikiny a džíny a ošklivé vesty z hrubé protoplastikové příze s mnoha kapsami, které jim připadaly velmi krásné. Nadešel další problém - hlad.

S jídlem to bylo mnohem horší. Po prohlídce několika dalších obchodů našli pod jedním pultem deset krabic vakuově balených sušenek a konzervy s planktonovými očky. I po třiceti letech to bylo požitavé.

"Nezdá se mi," říkal Osk mezi sousty, "že by tady někde byli lidé. Museli bychom najít jejich stopy. Nevadí. Máme dost času na prohlídku celého města. Určitě je v něm plno takových obyvatelných kapes, jako je tahle. Zásobíme se jídlem. Já zajdu do toho supermarketu. Quentine, ty půjdeš do nemocnice a zjistíš co a jak tam je."

"Do nemocnice? Co tam můžeme najít? Nechce se mi chodit do nemocnice."

"Jasně," přisadil si Poo. "Nechce se nám chodit do nemocnice."

"Ty a Poo, Quentine," řekl tiše a zřetelně Osk, "vy dva půjdete do nemocnice. Podle mapy je to ještě větší barák než supermarket. Taková nemocnice má určitě někde skladiště nacpané jídlem. Obvazy a tak. Vitamínové tablety - sníš je a nemusíš se piplat s pomeranči."

"Jdi si tam sám," vybuhl Quentin. "Jdi si sám do nemocnice. Já se taky chci podívat do toho superobchodu!"

Nebylo nic snazšího, než aby všichni čtyři šli nejdřív do obchodu a pak do nemocnice. Ale tohle byla chvíle, ve které se mladší samec poprvé vzepřel. Začátek boje mezi starým a novým vůdcem tlupy. Osk pohnul ramenem a vyslal sevřenou pěst dopředu.

Rána nebyla silná, ale přesto Quentinovi rozrazila rty. K rozražení rtů není zapotřebí velké razance.

Byli tím překvapeni oba, Osk i Quentin. Chlapec si otřel hřbetem ruky ústa a zadíval se na krvavou čmouhu.

"Já klidně můžu jít do té pitomé nemocnice," řekl zajíká ve, ačkoliv se snažil o drsný tón. "Já klidně můžu!"

"Jasně," vypískl Poo. "My klidně můžeme." Přehodil si svůj oštěp přes rameno o otočil se k odchodu. Quentin udělal pohyb, jako by ho chtěl zadržet, protože záležitost nebyla ještě s Oskem vyřízena. Ale pak z hromady skafandrů vybral pneumatický samostřil a zamířil za Pooem.

Osk prudce oddechoval a měl nepříjemný pocit. Adrenalin se proháněl jeho krevními řečišti, burcoval svaly k pohotovosti, ale ty nedostaly příležitost uvolnit napětí. Osk věděl, že to bylo špatně. Neměl Quentina uhodit. A pokud už se stalo, měl záležitost dotáhnout až do konce.

"Pojď," řekl dívka a při pohledu do její tváře pochopil, že nebojuje s Quentinem, ale proti všem třem sourozencům. To poznání ho naplnilo strachem.

"Pojď," řekl a svůj plamenomet nechal v hromadě skafandrů.

* * *

Supermarket Europa byla ohavná rozkynutá budova, postavená v jaksi přeslazené napodobenině antického slohu. K jedinému vchodu, lemovanému tlustými korintskými sloupy, se vystupovalo po širokém schodišti. Nad schodištěm visel zhaslý

neonový nápis: SUPERMARKET EUROPA VÁS VÍTÁ. A pod ním o něco menší: TATO BUDOVA JE V PĚČI BEZPEČNOSTNÍ AGENTURY KERBEROS. Po straně postával usměvavý klifton ve slušivé černé uniformě a desetihranné placaté čepici, ruce založené za zády. Tess k němu přistoupila a dotkla se ho.

"Je to jen figurína," řekla. Vypadal tak opravdově.

V prvním patře byly nalevo potraviny a napravo luxusní oblečení. Zboží vypadané z poloprázdných regálů, ale žádný přehnaný nepořádek. Stupeň zásobení, který se před pětaticeti lety jevil obyvatelům Cody jako průvodní znak naprosté nouze, připadal Oskovi a Tess jako projev neskutečného bohatství. Tolik konzervovaných potravin! Od šťáv a džusů v krabicích z kovové fólie, přes vakuová balení nejrůznějších sladkostí až po konzervy se sojovým masem, extrahovanou fazolovou bílkovinou a výjimečně i se skutečným masem.

Osk otevíral jednu plechovku za druhou, jedl a jedl, pil a pil. Všechno bylo požitavé. S balíčky v hrsti procházel obchodem a hledal stopy lidí, které by vypadaly čerstvě. Až se mu nechtělo věřit, že tu nikdo nezůstal - v takovéhle kapse by se dalo přežít, žít se konzervovanými potravinami, pokoušet se o jídla z té trávy na náměstíčku i o chov zvířátek (patrně krys), která v trávníku žila. Přemýšlel o tom.

Tess si v opačné části patra prohlížela figuríny, oblečené do bělostných, růžových a modravých svatebních šatů. Až se jí dech tajil nad takovou nádherou. Takovéhle oblečení znala jen z obrazových záznamů. Pokud si mohla vzpomenout, ženy v Atlantidě chodily oblečené v zelených nebo modrých montérkách z ovčí vlny, zabarvených černými maskovacími cákanci.

Dotýkala se těch šatů, lehce, opatrně, jako by se bála, že se při silnějším stisku rozpadnou. Tam ji po dlouhém hledání našel Osk s balíčky v náruči. "Co to je?" vydechla Tess. "V čem jsou to ty ženy oblečené?"

"To jsou svatební šaty," poučil ji Osk.

"Svatba - to je když se muž a žena dohodnou, že spolu budou mít děti?" Tess znala už jen křehká příměří a válku. Byla příliš mladá na to, aby pamatovala dobu míru.

"Svatba," řekl Osk, "je rituál, při němž si muž a žena navzájem slibují, že si budou celý život dobrými partnery."

Zabolelo to. On, Osk, ještě zažil pár opravdových wagnerovských svateb. Jedna z nich byla ta jeho.

"Nech to být, Tess. Máme moc práce." Ale dívka si ho nevšímalá. Roztřásala volánky šatů, rovnala krajky i pentličky. Osk pokrčil rameny. Našel si v regálu vak z impregnovaného plátna, který sloužil k přepravě obleků. Oskovi se líbil - byl velký a zdálo se, že se do něj vejde hodně věcí. S vakem vystoupil do dalšího patra.

Oddělení pro kutily - pilky, vrtáčky, frézky, automatické šroubováky. Bohužel, většina z těch věcíček byla na bateriový pohon a z většiny baterií už dávno puklými stěnami vytekl elektrolyt, rozežral kov i metaldrvené povrchy nábytku a pak se vypařil. Osk hledal akumulátory, které by byly použitelné a dokonce i tři našel. Elektrickými i mechanickými nástroji si naplnil vak více než do poloviny.

Už teď si připadal jako ve zvlášť nádherném snu. Ze skleněné vitríny vytáhl kufr s multifunkční vrtáčkou, která se ze všeho nejvíc podobala lehkému kulometu. Dokonce měla i ramenní opěrku. Do hlavice se dalo zasunout cokoliv - vrták, pilka, brusný kotouč. Kufřík byl řešený tak, že se mohl změnit v ponk a zařízení se dalo použít i jako frézka. Na vnější straně přepravního kufru si Osk přečetl nápis:

ARIADNĚ. DOKONALÝ NÁSTROJ PRO VÁS. TESTOVÁNO PRO PRÁCI V KOSMICKÉM PROSTORU.

Osk do boku vrazil akumulátor, jako se zarází zásobník do automatické zbraně. Stiskl ovládací knoflík a vrtáčka se tiše rozbzučela.

V té chvíli se odkudsi z prostoru ozvaly tři tlumené údery gongu, každý v jiné tónině. Po nich zahovořil sladký ženský hlas:

"Vybral jste si pracovní soupravu ARIADNĚ. Vybral jste si dobře. Je to nástroj opravdového muže. Před tím, než odejdete z našeho supermarketu, předložte, prosím, svou kreditní kartu k odečtu do otvoru v turniketu."

Osk se rozhlédl jako zaskočené zvíře. Kde má zbraň? Nechal ji hloupě na náměstíčku u skafandrů! S poloprázdným vakem v jedné a s vrtačkou v druhé ruce vyrazil k východu.

"Tess!" zaječel. "Něco se děje!"

Rozběhl se ke schodišti. Pak si uvědomil, že se figurína černě oblečeného kliftona pohybuje. I výraz v plastickém obličejí se změnil - z přátelského v přísný.

"Neee... zaplatil jste vy...brané zbooo...ží," zazněl z oblasti hrudníku figuríny mužný hlas. "Vlooo...žte svou kreee...ditní-"

Ale to už Osk s řevem vrazil roztočený vrták do kovoplastického těla. Kov, testovaný pro práci v kosmickém prostoru, narazil na karbonitový krunýř, testovaný na zásah kulky z těžkého revolveru. Z hrudi figuríny vytryskly jiskry. Pak Osk ztratil vědomí.

* * *

Za dveřmi nemocnice se rozbíhaly dvě bíle vykachlíkované chodby. "Hele," řekl Poo, "Šipka." Na dlaždicích byl nasprejovaný patvar, který se opravdu velmi podobal šipce.

"Bude tam překvapení," řekl Poo. "Něco pro nás." Byl v tom věku, kdy chlapci všude tuší ukryté poklady. Vydal se po šipce a brzy našel další. Quentin pokrčil rameny a loudal se za ním.

Šipky je dovedly k velkým bílým dveřím s nápisem HYBERNATION. A za nimi Quentin šeptem odprosil Oska.

Pod dvěma průhlednými poklopy spatřil dva spící lidi, muže a ženu. Oba se vznášeli v jakési vazké tekutině, oblečení do lehoučkých světlých obleků. Muž měl tvář zarostlou týdenními

vousy a dlouhé, v týle stažené vlasy. A ona, spící kráska, byla nádherná. Běloška, ale v obličejí opálená. Kratičké blondáté vlasy vyčesané vzhůru, plné rty a na nich tajemný úsměv. Postavu měla, pokud mohl posoudit, vysokou a podobnou sochám řeckých bohyní z prastaré atlantidské učebnice historie.

"Pro ty, kteří přijdou," četl Poo vzkaz, napsaný chvatným písmem přímo na bílou desku stolku před hibernačními pouzdry.

"Tato sekce byla zasažena torpédem. Zdá se, že automaty rychle opravují trhlínu, ale za zdmi nemocniční budovy je už teplota kolem mínus šedesáti stupňů Celsia. Nedokážeme přežít tak dlouho, než se obnoví vnitřní atmosféra sekce. Svou drahou Alici i ostatní přátele jsem uložil do volných hibernačních kójí. Za deset minut usnu i já. Na jak dlouho? Na měsíc? Na sto let? Vás, kteří nás najdete, prosím: oživte nás. Návod k obsluze hibernačních pouzder přikládám. Děkuji vám. Podepsán: Frank Polanski, občan Spojené Evropy, civilista, obchodník."

Quentin zatajil dech. Ta kráska bude zase žít! Bude patřit jenom jemu! Vytrhl Pooovi návod k obsluze a položil prsty na tlačítka ovládacího zařízení hibernačního pouzdra. Chlad kapalin uvnitř se přenášel až do nich a mrazil do prstů.

Stisknout tlačítko s hvězdičkou. Pak to se srdcem. A dál už jen čekat. Návod byl doplněn instruktážními obrázky. Na posledním z nich vstával probuzený človíček s úsměvem na rtech z pouzdra. Vedle něho byl ještě obrázek nějakého zaffení, podobného kapotovaným nosítkám. "*Pro obnovení tělesných funkcí je dobré použít OŽIVOVACÍKOKON (dodává firma Medikit Ltd., Hannover)*". Skutečný oživovací kokon byl opřený hned vedle.

Oba chlapci s ústy otevřenými dokořán sledovali, jak kapalinou uvnitř pouzdra probleskují modravé jiskry. Pak kapalina otekla a dívka se pohnula.

"Qíente!" probralo chlapce ze zadumání zaječení Tess, která vpadla do dven. Byla oblečená do skafandru, jen hledí přílby měla pootvěřenou. "Jsme v průsvihu. Okamžitě se stahujeme."

"Ticho!" otočil se k ní Quentin a ukázal na hibernační pouzdro. "Probouzí se, nevidíš?"

"Co to je? Co to má znamenat?" vyjekla Tess. Homí část pouzdra se odklopila a dívka uvnitř se pokusila posadit. Její dřívější klidný výraz byl ten tam, probouzení bolelo. Hodně bolelo.

"To je Alice," řekl Quentin a uchopil ji za ruku. Ta ruka byla studená jako tekutý dusík. "Vezmeme ji s sebou."

"Osk je v bezvědomí!" ječela Tess. "Něco ho napadlo! Nějaký robot! Vypadá to, že ožívají místní bezpečnostní systémy! Musíme okamžitě pryč!"

"Pomoz mi s ní," řekl tiše Quent. "V tomhle ji doneseme do člunu," ukázal na oživovací kokon.

Nastrkali chabě se bránící Alici do kokonu a vyrazili na zpáteční cestu. Tess se ve skafandru obtížně pohybovala, chlapci drželi madla nosítek.

Osk ležel na trávniku, Tess ho předtím nastrkala do skafandru. Nad jeho tělem stálo torzo robotího kliftona - mechanické paže visely na kabelech a hadicích hydraulického systému, hlavu vůbec neměl.

"Jstee zaaa...tčen! Jstee zaaa...tčen!" opakoval hlas z robotova hrudníku s jednotvárnou pravidelností.

"Do skafandrů!" zavelela Tess a zaklapla hledí přílby. "Hned jsem zpátky."

Rozběhla se o dvě ulice zpátky do supermarketu.

"Co je s Oskem!" křičel Quentin do přílby, do mluvítka interkomu.

Tess ztěžka oddechovala. "Osk je v pořádku, jen je v bezvědomí. Ten panák stál před vchodem do obchodu a vůbec se nehýbal," vysvětlovala Tess. "Osk chtěl z obchodu odnést nějaké věci, a panák se dal do pohybu. Prý ať Osk... zaplatí těmi... potištěnými papírky. Osk ho chtěl provrtat vrtačkou, ale ten robot ho omámil nějakým plynem. Ustřelila jsem mu ruce, víc s ním puška nesvedla."

Schody do supermarketu brala po čtyřech. Uvnitř se jen otočila a než Quentin a Poo dopnuli skafandry, byla zpátky. V neobratných prstech rukavice svírala velkou nákupní kabelu.

Tentokrát promluvil sloupek nad náměstím, ostře a energicky: "Mluví k vám policejní důstojník! Okamžitě odhodte zbraně a postavte se do řady s rukama nad hlavu!"

Nedopověděl, protože Quentin přelízl reproduktor jazykem plamenometu.

Osk byl už Částečně při sobě, Quentin si přehodil jeho ruku kolem ramen a podpíral ho. Tess a Poo se chopili madel nosítek, na která naházeli zbraně a Tessinu kabelu. Zpočátku se jim šlo hodně těžce, ale teď už věděli, kudy jít.

Spěchali, hnáni panikou z hlasů, které je tu a tam z různých stran vyzývaly k odhození zbraní, nekladení odporu a podobně. Brzy se dostali do zón s částečnou beztlakostí. Cesta do hangáru přístaviště jim trvala necelé tři čtvrti hodiny.

V dále uviděli modře a Červeně blikající vznášedlo. Policejní výzva tentokrát zařvala přímo ze sluchátek interkomu. Byla nekompromisní. Vzdejte se nebo budete zničeni.

"Neumím řídit ten nový člun a Osk je k ničemu!" přerýval Quentin policejní hlas. "Rozjedeme *pony ho* a letadýlko vezme-me do vleku!"

"Jasně!" ječela Tess. "Běž *ponyho* nahodit a my zatím vytlačíme mrňouse."

Quentin táhl poloomámeného Oska k tahači, Tess a Poo nacpali kokon s Alicí do přechodové komory Kolibříka. Pak se opřeli o jeho pestře omalovaný pancíř a tlačili ho blíž kponymu.

Policejní stroj červenomodře blikal, vlastně z něj nebylo vidět víc, než to blikání. Varování, opakované se strojovou pravidelností a s hlasitostí na prahu bolesti je přivádělo k šílenství.

V kabině *ponyho* svlékl Quentin skafandr nejdřív sobě a pak Oskovi. Přikurtoval strýce k pilotnímu křeslu a fackami ho přiváděl k vědomí. "Prober se!" ječel. "Rozjed' ten křáp, nebo jsme všichni v hajzlu!"

Osk malátně položil ruce na ovládací klávesnici. "Ještě ne!" křičel Quentin. "Ještě tu není Poo a Tess. Čekej až přijdou!" Soukal se zpátky do skafandru, vstříc hlasitým policejním výzvám řinoucím se ze sluchátek. K nim se teď přidal i vysoký kolísavý tón.

Osk vlašně přikývl, jako že počká, a Quentin se už hmul do přechodové komory. V jedné ruce držel ocelové lano, v druhé emitor plazmy. Venku se srazil se sestrou a bratrem, kten se jako šílení hnali do kabiny *ponyho*, aby ze sebe mohli servat ječící přilby.

Zahákovat Kolibříka bylo dílem okamžiku.

"Jed'te!" ječel Quentin do mluvítka interkomu a chytil se úchyty. "Sestřelím tu bestii!"

Vtlačil pěst do nitra emitoru. Byl to přístroj, určený k zatmělování trhlín ve vnějších pláštích kosmických stanic, který před nějakými dvaceti lety jeden z Wagnerů upravil na zbraň tak hroznou, že nemohla být ve stísněném prostoru *Atlantidy* použita. Vlastně ji nikdo nikdy ani pořádně nevyzkoušel.

Pony se dal do trhavého pohybu, za sebou vlekl Kolibnka. Vedle Quentina dopadl na plášť tahače rudý bod - laserový zaměřovač paprsek policejního stroje. Quentin zachytil červenomodře blikání do miřidel emitoru. Pony sebou škubal a zrychloval.

Quentin stiskl tlačítko uvnitř zbraně.

Exploze. Zpětným rázem byl chlapec vržen dozadu. Mávl rukou a s trochou štěstí se zachytil za vlečné lano. Celý svět ztichl. Ano, policejní výzvy byly pryč.

Pony proltnul membránou PORTU CODA do volného vesmíru.

3. Atlantis

Rozvalovali se v kabině Kolibříka a byli poměrně spokojení, Osk proto, že ho už konečně přestávala bolet hlava z paralytického plynu, který proti němu robot použil. Quentin si nábožně prohlížel Alici, která setrvala ve spánku. Tess listovala ve čtyřicet let starých módních žurnálech, které v kabině Kolibříka našla. Poo otevíral už třetí z ananasových konzerv ze zásob Kolibnkovy lednice. Zrychlení člunu vyvolávalo uvnitř

přetížení asi jedné třetiny gé. Starého dobrého *ponyho* táhli za sebou.

"Necpi se tím," napomenul Pooa stařec z obrazovky. "Bude ti špatně." I on vypadal celkem spokojeně.

"Dědečku," přisunul Poo etiketu konzervy před oko snímacího zařízení, které přenášelo obraz na Platon. "Nevíš, co je tohle za jídlo?"

"To je ananas," řekl stařec po chvíli přemýšlení. "Roste na stromech... nebo snad na keřích?"

"A dědečku - neměl bys nějaká semena toho stromu?"

Stařec cukl rty. "Ne, určitě je tady nemám... A co ta vaše křehotinka, žije vůbec?"

"Jo," kývl Osk hlavou. "Žije. Měla horečku a trochu vyváděla. Tak jsem jí píchl injekci, posilující koktejl vlastní výroby. Každou chvíli se probudí a bude moc rada, že se se mnou může seznámit."

Samolibě se zachechtal. "Tohle vozítko se mi líbí," poplácal ovládací pult Kolibříka. "To už nebude jako v tahači. Cesta na *Platon* nám trvala čtyři neděle a na *Codu* pak sedmnáct dní. V tomhle bobečkovi budeme doma za devětadvacet hodin. Přesně jsem si to spočítal."

"Neměli jste vyklízet *Codu* tak rychle," řekl stařec káravě. "Dalo se tam toho objevit mnohem víc. V tom vzkazu od Franka Bokowského se přece psalo o nějakých dalších hibernizovaných lidech."

"Vyklidili - nevyklidili," ušklíbl se Osk. "Já u toho nebyl. To víš, dědečku, co můžeš čekat od těchhle štěňat... Hele, naše Šípková Růženka se probírá!"

"Franku..." zašeptala Alice. Pak otevřela oči. "Franku! Kde to jsem? Kde je Frank?"

"Ses v bezpečí," začal Quentín řeč, kterou si dlouho připravoval. "Já se jmenuju Quentin, Quentin Wagner a tohle jsou..."

"Mlč," zakřikl Osk. "Neříkej jí hned všechno!"

"Co se stalo? Co se stalo s Frankem?" Ztěžka a úporně se prodírala závoji mrákot.

"Frank je v pořádku," zašklebil se Osk. "Je tam, kde byl. V hibernačním pouzdře. Zdají se mu samé pěkné sny."

"A proč jste ho neprobudili? Proč jste ho tam nechali být?"

"Proč? Asi proto, že ho nepotřebujeme."

"A proč jste mě tam nenechali s ním!" To nebyla otázka, ale obvinění.

"Vypadala jsi hodně šikovně. Budeš se nám hodit... Řekni mi, děvče, spí tam v ty nemocnici ještě nějaké další holčičky?"

"Já... já nevím! Přiletěli jsme na *Codu* a nikoho jsme neznali. Nemohli jsme sehnat žádnou pitnou vodu ani jídlo. Ani místo na spaní. Pak přišlo to zemětřesení - ne, já vím, že na *Codě* žádné zemětřesení být nemůže. Rychle se ochlazovalo a všichni prchali do portu. Ale Frank byl chytřejší. Odvedl mě do nemocnice, mě a pár dalších lidí. Neznala jsem je... Uložil mě do hibernace jako první. Frank..."

Její řeč byla trhaná, plná zámlk a pronášená tak tichým hlasem, že ji téměř nebylo slyšet. Když domluvila, ozval se z obrazovky stařec:

"Situace je takováhle: byli jste v hibernaci šestačtyřicet let. Do vašeho sektoru zřejmě po tu dobu nikdo nepřišel a to i přes to, že se z jiných částí *Cody* dala ještě nejméně rok zachycovat vysílání. Já i ostatní žijeme v satelitních městech, v *Platonu* a *Atlantidě*. Nevíme, co se stalo na Zemi, před téměř dvěma generacemi jsme s ní ztratili spojení. Stalo se tam něco zlého. Nevíme, jak jsou na tom základny na Marsu a jestli ještě existují. Jsme trosečníci. Tak, jako ty."

Oskovi se zždálo, že mu stařec přímo nahrává.

V třetinové gravitaci připlul k dívce a popleskal ji po tváři. "Já jsem Osk. My dva, ty a já, si budeme náramně rozumět." Znovu se zasmál.

Hrdlem Alice projela drobná křeč, jak přemáhala nutkám zvracet Osk, kromě toho, že byl už na pohled špinavý a mastný, hrozně *smrděl*. Nebyl to jenom on, kdo v aseptické kabině

Kolibříka páchl, od poslední očisty Wagnerů na *Platonu* už uběhly tři týdny a oni prostě nemohli příliš plýtvat drahocennou vodou na mytí.

"Kde je Frank," řekla tiše Alice. Znělo to jako konstatování. Dívka konečně pochopila, že je v moci pirátů, kteří ji unesli z *Cody* a odvlékají neznámo kam. Ramena se jí roztřásla v tichém pláči.

"Neplač," dotkl se jí Quentin. "Neplač, prosím tě."

"Co na ni saháš," praštil ho Osk přes ruku. "Patn snad tobě?"

"A to myslíš, že patří tobě?" rozkřičel se Quentin. "Ty jsi ji snad našel? Ty jsi ji snad probudil? Vždyť ses akorát nechal uspat od pitomého robota a měli jsme co dělat, aby nás ochranka z *Cody* nerozstřílela na hadry!"

"Drž hubu, ty mrňousi," zarval Osk. "Vůbec žádný nebezpečí tam nebylo! Na celé *Codě* zbyl akorát jeden pitomý robot s plynovou pistolí a pak ještě bezpečáckej počítač - ale ten neovládal víc než pár reproduktorů. Kdyby has mohli rozstřílet, tak to udělali desetkrát! Mohli jsme se vrátit do nemocnice a probudit další ženskou pro tebe. A jednu pro Pooa. A nějakýho chlapa pro Tess. Tak buď trpěli věj, za měsíc se na *Codu* vypravíme znova, s tímhle vozítkem tam doplacháme za dva dny."

"Ona nebude pro tebe," ztlil Quentin hlas do nebezpečného šepotu. Vzteky byl rozpálený do bělá. "Ona si vybere, koho bude chtít."

Oskova pěst udeřila do Quentinova solaru plexu: "Už nikdy neříkej takový blbosti! Tohle je první ženská, na kterou si můžu po pěti letech šáhnout a taky že to udělám! Ted'! Hned!"

Quentin po uderu přelétl kabinu a tvrdě narazil zády do stěny. "Přestaňte!" vykřikl z obrazovky stařec, ale nikdo ho neposlouchal.

Quentin se odrazil nohama od polstrování-a vylétl šikmo ke křeslům na levé straně. Tam, co byl bezpečnostními pásy připoután pytel se zbraněmi. Plynulým pohybem vytrhl Pooův oštěp-pomeč, jehož ostn prořízlo stěnu pytle i tkanice.

Osk se levicí chytil za madlo pod stropem a zpod kombinézy tasil revolver.

"Jsem chytřejší," zašklebil se Osk. "Chodím ozbrojen."

Quentin vybalancoval třetinovou přitažlivost a s ratištěm oštěp-pomeče v pěstích se obezřetně blížil k Oskovi.

"Ještě krok a zmáčknu to," zasykl Osk.

"Zmáčkni to," řekl stejně tiše Quentin. Krůček za krůčkem se přibližoval.

Vlevo od Oska cvaklo péro Tessina zavíracího nože. Zezadu podobný zvuk, tam někde byl Poo. Každý z těch nožů měl ostří dlouhé pět palců, to Osk věděl, vždyť je sám vyráběl. Oko revolveru se dívalo Quentinovi do tváře ted' už ze vzdálenosti necelého metru.

Osk zavřel oči a rozevřel pěst. Pažba COLTU z jabloňového dřeva mu pomalíčku vyklouzla z ruky.

Teprve po chvíli otevřel Osk oči. Všechna jeho radost byla pryč a zbyla po ní jen pachut'. Rozhlédl se. Tess, Poo i Quentin byli co nejdál od něj i od sebe navzájem, sami se svou vlastní pachutí. Osk se otočil k Alici.

"Je to na tobě," řekl. "Rozhodni se sama, máš na to čas. Já, nebo Quentin. Jiná možnost neexistuje."

"Existuje ještě třetí možnost," řekl stařec z obrazovky. "Až znovu poletí na *Codu*, vezmou tě s sebou a uloží tě znova do hibernace. Vedle Franka."

Osk chvíli mlčel. Pak přikývl. "Ano, to je třetí možnost."

Alice si objala ramena. "Nechci už... nechci do té zimy."

"Budeš tam," pokračoval stařec, "dokud vás někdo neprobudí. Anebo dokud se Slunce nezměnív novu."

"Ale stejně si myslím," dodal pak, "že nikdo nebude takový blázen, aby Franka probouzel. Vždycky oživí jen tebe. Protože, pokud vím, do kosmu lítají skoro výhradně jen chlapi."

Nikdo z nich si neuvědomoval, že z reproduktorů u druhé, dosud nezapnuté záložní obrazovky Kolibříka se už delší dobu ozývá skřípění. Jako by se kdesi jinde někdo jiný pokoušel správně naladit frekvenci. Pak se konečně z reproduktoru ozval i hlas:

"Tady Atlaníis, tady Aílaníis, odpovězte!"

Poo, který byl nejbližší, se naklonil a zapnul monitor. Na obrazovce naskočila krajina Atlantidy, jejich domova. Jednu třetinu z ní zabírala tvář usmívajícího se muže s typicky rozpláclym campbellovským nosem. Byla zarostlá několikadenními vousy a orámovaná zježenými campbellovsky kučeravými vlasy.

"Zdravím vás," řekl ten muž. "Nerad přerušuji vaši plodnou debatu, ale uznal jsem, že do ní teď mohu vstoupit i já."

"Kdo jsi?" vyhrkla Tess.

"Ty mě neznáš, krásná dívka?" naoko se podivil muž. "Vždyť jsem od tebe dostal dárek na památku."

"Dárek?" užasla Tess.

"Takovýto," pozvedl muž pravici a ukázal ji. Nebyla to pravice v pravém slova smyslu, chyběl na ní prsteník, malíček i kus malíkové hrany. Rána byla pokryta strupy a místy i růžovoučkou novou kůží.

První pochopil Quentin. "Ty káčo! Ty jsi ho zapomněla dorazit. Myslela jsi, že je mrtvý a on přežil. On teď drží *Atlantidu* a nepustí nás do ní!"

"Ten mladý muž," zasmál se Campbell, "to řekl úplně správně. A co ty, Jiříku, co mlčíš a nic neříkáš?"

Jiřík - to bylo skutečné Oskovo jméno.

"Co - chceš - dělat?" vypravil ze sebe.

"Co mám v úmyslu, říkáš? Spíš se ptej, co jsem tady dělal. Odjeli jste dost narychlo a zapomněli jste uklidit. Takový malý nepořádek jste tu nechali, skoro bych řekl bordel. Špatně pohřbené mrtvolky, víte, co to udělalo s mikrobama a parazity? Měl jsem co dělat, abych dal biosféru dohromady. Měla namále."

"Díky," vyhrkl Osk, kterého při těch slovech polila hrůza. Dobře si byl vědom toho, jak se mohl křehký biosystém nenapravitelně zhroutit. Biosféra byla tabu i za těch nejprudších srážek s Campbell a přestávky v boji na její údržbu nikdo nemusel dávat do smluv, dodržovaly se pečlivě.

"Díků netřeba," roztáhl Erik Campbell ústa do úsměvu tak širokého, že byly vidět mezery po chybějících zubech na pravé straně. Ty zuby tam chyběly od jistého útoku na *Atlantidu*. "Byl jsem rád, že jste odjeli. Konečně jsem mohl vylézt z té zavlazovací nádrže."

"Zavlazovací nádrž!" vykřikl Osk. "Tak proto čerpadla nefungovala! Ty zmetku, víš kolik dní jsem se je snažil opravit?"

"Vím. Pozoroval jsem tě s kudlou v ruce. No, ušetřil jsem tě. Asi proto, že levačku nemám tak jistou."

"Dobře. Dobře, Eriku. Jaké máš podmínky?"

"Pamatuješ si, Jiřík, jak jsme se jako kluci kamarádili? Tenkrát, když se naši tátové a strýčkové snažili žít vedle sebe v míru, dokonce se i vrátili k regulaci porodností. Pak se to zase nějak zvrtilo."

Osk přikývl. "Takže co chceš?"

"Chci to samé, co ty. Roubovat jabloně, opravovat čerpadla, okopávat bambory. Už bylo dost zabíjení."

"Dobře. Jen do toho. Začneme znovu. My a ty. Wagnerové a Campbellové. Pardon - vlastně jen jeden Campbell."

"Vím, že s tebou se vždycky dohodnu, Jinku. Ale z něčeho mám strach: z tvých třech vzteklych šelmiček. Co ty, chlapečku, říkají ti Poo, vid'?" Chtěl bys, abych byl tvůj hodnej strejček?"

"Ne," řekl Poo temně.

"Vidíš, Jinku. Jak z toho ven. Nelíbilo se mi v zavlazovací nádrži. A ještě méně se mi líbilo, když jsem tu byl dva měsíce sám. Být sám mi prostě vadí. Biosféra města je vychýlená, chce to víc lidí, aby ji vyladili zpátky. Víš, já jsem udělal to nejnutnější, ale na další jsem neměl chuť. Marně jsem ladil vysílačku, abych zaslechl nějaké signály. Hodiny jsem u ní strávil. Měl jsem hrozný strach, že už tady musím napořád zůstat sám, že jste odjeli navždy. A pak jsem chytil vaše vysílání. Měl jsem radost, že se vracíte. Pak jsem měl strach, že vás budu muset zabít, abyste vy nezabili mě. Nakonec jsem na to přišel. Moje podmínka je: dáte mi Tess. Bude mojí ženou."

"Cože?!"

"Tess bude mojí ženou. Mojí partnerkou. Tím se Wagnerové a Campbellové spojí. Už nebudou dvě rodiny, ale jenom jedna..."

Nebo, Jiříku, si chceš Tess nechat pro sebe? Ty nejsi jen její strejda, ale i bratranec z druhého kolena. Víš, jaké byste měli hezké dětičky? Pamatuješ na Teddyho, kterému nkali Slintal?"

Osk přikývl. "Byly doby," řekl zvolna, "kdy i dementi měli šanci prožít celý život. Tess," obrátil se k dívce. "Je čas, abys k tomu řekla svoje."

Tess polkla a couvla před tou náhlou zodpovědností. Osk, bratři, Alice i stařec a Erik Campbell na ní lpěli pohledem, protože ona měla rozhodnout, zda bude zabíjení pokračovat.

"Ještě nejsem připravená," vydechla.

"Nabízím vám," řekl stařec, "abyste se nastěhovali na *Platon*." Neznělo to moc přesvědčivě.

"Jasně!" vyhrkl Quentin. "Za půl roku, až to ten hajzl nebude čekat, přiletíme k *Atlantidě*, vpadneme dovnitř a zabijeme ho!"

"Ne," zavrtěla hlavou Tess. "*Atlantis* je náš domov. Tolik Wagnerů v ní žilo a zemřelo. Nesmíme se jí vzdát tak snadno. A on," kývla k Erikovi Campbellovi, "by nám ji nenechal. Otevřel by poklopy a vpustil by do ní *prázdnotu*."

Napřímila se a podívala se přímo do monitoru. "Budu tvojí partnerkou, Eriku Campbell. Přijímám."

* * *

O dvacet šest hodin později učila Alice Pooa hrát šachy, protože na palubě Kolibříka našli kovovou šachovnici a magnetické figurky. Po pravdě řečeno předstírala, že ho učí a Poo dělal, že se snaží. Za vypouklýma očima Kolibříka se černaly zbrzděné desky vnějšího pláště *Atlantidy*. Šachy ani nemusely být magnetické - Kolibřík byl připoután poblíž nouzového východu města a odstředivá síla rotace v něm vytvářela obvyklou přitažlivost.

Eřík Campbell, čerstvě oholený a s krvavými stopami po břitvě na tvářích, se z obrazovky díval, jak se Tess souká do skafandru. Zrychleně oddechoval, snad si představoval, jak na Tess bude pomalíčku trhat její pyžamo. Tess si toho všimla a poznamenala: "Chlapi, chlapi. Pro jednu jedinou věc dokážete zapomenout na všechno - na jídlo, na práci, na přátelství, i na vlastní bezpečnost"

Erik Campbell zobraštil: "Jak jsi to myslela, láska?"

"Nijak. Tak, jak to je. Samčí pud je sebevražedná zbraň."

Erik zaváhal. "Hele, Jiří, nešíjete na mě nějaký podraz, že ne?"

Osk pokrčil rameny. "Ne. Ty děti jsou tvrdý jak keramit, ale nelžou. Pokud Tess něco slíbila, tak to taky udělá."

"Čekej na mě," poslala Tess do monitoru polibek. Zaklapla hledí přilby a do mikrofonu interkomu dopověděla: "Jsem hned u tebe." Nešikovně chytila do rukavice kabelu - tu kabelu, kterou přivezla z *Cody*.

"Co máš v té tašce?" zeptal se Erik. Jeho hlas už zněl hodně nejistě.

"Překvapení." To už byla Tess v přechodové komoře. "Překvapení jen pro tebe."

Sledovali ji oknem, jak po úvazném lanu ručkuje k nouzovému vchodu, jak ho otevírá a jak mizí uvnitř. Každý z nich si v duchu říkal: teď prochází chodbou v plášti města. Chvilí a vyjde ven, ponon se do vysoké trávy. Ted' - ted' už musí být na cestě k Erikovi. Co chvíli ji už musí zachytit oko *atlantidské* kamery.

"Kostky jsou vrženy," řekl Erik, v obličejí už docela blýdý. "Ted' už mi nezbyvá než doufat."

"Jaký kosti?" vzhledl Poo od precizně vytvarovaného šachového jezdce. "Kdo tu mluví o kostech?" Vzápětí hrozně vykřikl - jeho noční můra si šla pro něj.

Před okno Kolibříka pomalíčku připlul Boris Campbell, vysušený vakuem, maso zbavené vody a přilepené ke kostře. Vyhaslýma očima se zadíval dovnitř a mátožně pohnul rukou, jako by jim kynul.

"Ježíši Kriste!" zaječela Alice. "Ježíši Kriste!" rukama si zakryla oči.

"Co se děje? Co se děje!" křičel z monitoru Erik, který byl odkázaný na snímací zazení v ovládacím pultu Kolibříka a ven neviděl.

"Neboj se," uklidňoval Alici Quentin. "To je jen mrtvola. Jen jeden starej mrtvěj Campbejl. Pár jsme jich přivázali na vnější plášť *ponyho a* tenhle se uvolnil. Že by to lano prepálila tryska Kolibříka?"

Boris Campbell přilehl na okno.

"Už si jde pro mě!" vřískal Poo a mačkal hlavu pod hrací stolek.

"Prosím vás, ať je to pryč. Ať je to pryč!" plakala Alice.

"Já vám to říkal!" řval Osk s hysterií v hlase. "To se nemá dělat. Takhle se s mrtvými nezachází."

"Nojo," poznamenal Quentin. "Tak já si vezmu skafandr a dám Borise pryč."

"Zůstaň kde jsi," zakřičel Erik z obrazovky. "Jak vylezeš z člunu, budu to brát jako podraz!"

Quentin natáhl ruku a stiskl jakési tlačítko - okno s Borisem okamžitě ztmavlo, jako by přes ně někdo přetáhl roletu.

"Pnště si přečtete návod k použití," poznamenal Quentin. "A vůbec, kde je Tess? Kde je tak dlouho?"

Kde je Tess? Erik Campbell už byl bledý jako vápno. "Pro Matku! Já blázen! Já jsem ji nechal vejít!"

I starec vypadal, jako by zestárl o mnoho, mnoho roků. Ne že by se změnily jeho vrásky, ale nejméně na třech místech obličeje mu nesynchronně cukaly svaly. "Zadrž ji, Osku. Rosím tě, zadrž ji."

"Jak ji mám zadržet? Už není ve skafandru - už ji nemám na interkomu. Pro Matku! Já už taky nechci žádný další zabíjení."

"Já ji znám," zašeptal Quentin. "Podřízne ho jako berana."

"Vypni obrazovku," řekl Osk Poovi a kývl na Alici. "Ať to nevidí. Není na to zvyklá."

Poo váhavě natáhl ruku k vypínači.

"Tak jak se ti líbím?" ozval se mimo obrazovku Tessin veselý hlas. Viděli už jen Erikovu bradu jak padá a padá až někde k oblasti žaludku. Erik Campbell byl v té chvíli ten nejužaslejší člověk v dějinách *Atlantidy*.

Tess vešla do záběru. Tedy, pokud to vůbec byla Tess.

Vlasy měla učesané a spletené do tradičního účesu *atlantidských* žen, takového, jaký znali už jen ze záznamů. A oblečená byla do těch nejkrásnějších svatebních šatů ze supermarketu Europa. Bělostných, pošíitých zlatými nitkami a třpytivými perličkami.

Došla až k Erikovi Campbellovi a vzala jeho zmračenou pravici do dlaní: "Slibuju ti, že ti budu po celý život dobrou partnerkou."

Erik pomaloučku roztahoval ústa do širokého úsměvu a tváře mu růžověly. "Jsi to vůbec ty, láska?"

Ještě napůl nevěřicně se podíval do oka kamery a nejistým hlasem vyhrkl: "Zvu vás všechny - zvu vás všechny na naši svatbu!"

Trošku posmutněl, protože si vzpomněl, že svatba má i své formální stránky. "Škoda, že tu není nikdo, kdo by nás oddal. Budeš to muset zkusit ty, Jiff."

• "Já vás oddám," řekl pevně stařec. "Oddám vás a bude to platný sňatek, i když to udělám přes vysílačku. Mám k oddávání pravomoci." Byl by jim namluvil cokoliv, jen aby je zbavil vzájemné zášti a nepřátelství.

"Zažila jsi už nějakou svatbu, Alice?" obrátil se Quentin na dívku z Cody.

Alice pocítila ohromnou úlevu z toho, že Boris Campbell už není vidět - a ani jiné mrtvolky nejsou v dohledu.

"Byla jsem na několika svatbách a vím, co se patří. Na svatbě musí být svědci. Já půjdu za svědka Tess." I ona si přála smíření Wagnerů a Campbellů, především proto, aby nebyla zatažena do nějakých násilností.

Tess, Erik Campbell, Osk a Alice se už rozhodli pro variantu společné práce pro novou *Atlantidu*. Ale pořád ještě zbýval Quentin a Poo. Toho mladšího snad bude možné podplatit.

"Poo," řekl stařec z obrazovky. "Díval jsem se do depozitů a víš, co jsem našel?"

"Ne!"

"Semena ananasu," zvedl stařec před kameru popsanou krabičku.

"Zasadím je pro tebe. Až za pár let poletíš kolem *Platonu*, zastavíš se u mne. Budou mít už plody."

ilustroval Jan Hora

Jaroslav A. Polák

Earendil Tchoř

1. Strašlivá čarodějnice z Podsvětí

Pomalů. Pomalů, ale nezadržitelně klesalo slunce k obzoru a prodlužovalo tak stín chlapce běžícího vřesovištěm. Zatoulal se toho dne příliš daleko od rodné vesnice a v jeho desetiletém srdci začínala klíčit hrůza. Hrůza a panika. Snažil se nemyslet na píchání v boku, na únavu. Běžel.

A pak najednou pochopil, že to nestihne. Běžel dál, ale v duchu se už loučil se životem.

Slunce zapadlo a nad vřesoviště vzlétl jediný dlouhý výkřik bolesti. Pak už krajinu zahálila tma a ticho.

* * *

Na očazených stěnách staré krčmy se míhaly stíny loučí. Muži - většinou vousatí a podsadití sedláci s mozolnatýma rukama - popíjeli tiše, beze zpěvu, hádek, rvaček a chvástání. Zapíjeli žal a vztek nad strašlivou smrtí malého Jorika.

V rohu místnosti však seděl host, jenž se od ostatních velice lišil. Byl to elf, o tom nebylo pochyb, přesto však na příslušníka Starého národa vypadal převelice podivně. Dlouhé černé vlasy spleené špínou a mastnotou mu splývaly na shrbená ramena a rámovaly už tak úzký bezvousý obličej. Chvějící se rukou s vystouplými kostmi svíral pohár s červeným vínem a co chvíli z něj upíjel dlouhými doušky. A když vstal, aby se odpočel na dvůr vykonat potřebu, visel na něm jeho kdysi snad černý háv jako na věšáku - nebyl jen hubený, byl vychrtlý. A páchl. Jmenoval se Earendil a ti, kdož jej znali lépe, mu říkali Tchoř. Earendil Tchoř.

I přes jeho nevábný zjev jej doprovázel věhlas hrdiny. Vždyť to byl právě on - Earendil - kdo zahubil takřka nepřemožitelnou čarodějnici Waxaru, jež tolik let sužovala obyvatele Essexu. Mistr Earendil - mistr magie. Vědělo se to o něm. Bardové složili několik - většinou mizerných, ale mezi lidem oblíbených - ód, starci s dlouhými vousy mudrovali u ohňů o hrdinovi, jakého tato země již sto let nezažila.

"Ty jsi Earendil? TEN Earendil?" osmělil se konečně jeden z vesničanů. Už dobrou půlhodinu se mezi sebou bavili (pochopitelně šeptem) o tom, jestli je to skutečně TEN Earendil, statečný bojovník s čarodějnicemi.

"Hmmm," odvětil elf.

"Máš prý velkou moc. Znáš tajemství magie z dávných dob."

"Hmmm," odvětil Earendil a přihnul si z poháru.

"Vzhlížíme k tobě s úctou."

Neodpověděl.

"Žijeme v hrůze a děsu. Celé okolí sužuje ukrutná čarodějnice, jež snad přišla z hlubin Podsvětí. Neodvažujeme se vyjít po západu slunce. Její sluhové - slizká monstra - se plíží po vřesovišti a vraždí tím nejstrašlivějším způsobem."

"Ano?"

"A unesla několik našich dívek. Už jsme je nikdy neviděli."

"No, to je hrozný," zabručel čaroděj.

"Naši nejlepší muži se vydali na západ - do její magické tvrze na Krkavčí skále uprostřed vřesoviště, aby ji zabili. Už se nikdy nevrátili. A mocný Aethor, mág našeho vévody, ji vyzval na souboj. Říká se, že mu mozek vytekl ušima."

"Neschopný kretén."

"Cože?"

"Aethor. Dobře mu tak."

"Tím spíš je nad slunce jasné, že tuto čarodějnici může porazit jen skutečný mág. Strašlivý a mocný mág, jemuž v žilách koluje krev staré rasy..."

"Hmmm... a po mně chcete co?"

"Jen osobnost, jako jsi ty, mocný Earendil, ji může zabít."

Earendil se napil a dolil si. Pak si protřel oči a s vážným výrazem pohlédl na vesničana. "To chceš říct, že ji mám vyzvat na souboj? O to ti jde?"

"Ano," řekl sedlák.

"To jsi mohl říct rovnou."

"Takže ji vyzveš?" Vousatá tvář se rozzářila radostí.

"Ne."

Uložil se na stůl a usnul.

Rozčarováný vesničan nejprve nevěřil svým uším, poté se trochu vzpamatoval a rozhlédl se po zachmuřených tvářích ostatních hostů, kteří až do této chvíle napjatě sledovali rozmluvu. Ochromení však brzy přešlo a vesničané se začali v hloučku tiše bavit o své další strategii. Tchoř se během jejich rozhovoru probudil, ale nedal to na sobě znát. Naslouchal.

"Ctihodný čaroději..." začal nesměle sedlák, jenž byl vybrán, protože byl z celé vesnice nejvýřečnější, a zaťukal mu na rameno.

"Čaroděj? Možná. Ale ctihodný? To ne." zavrčel Tchoř a zvedl hlavu.

"Ctihodný čaroději," nenechal se nešťastný vyslanec, "pokud ti jde o peníze, jsme chudí, ale dáme, co můžeme..."

"Jak se jmenuješ?"

"Ethelwulf."

"Tedy Ethelwulfe. Jsi ctihodnější než já a většina mágů, které znám. Je mi líto, že vás musím zklamat, ale s čarodějnicemi už nebjíju. A doneste mi něco k pití," řekl Earendil. Svá slova takřka hláskoval, jak se snažil zformulovat smysluplnou větu i přes alkoholovou lázeň, v níž se koupala jeho mysl.

"Rozumím, jistě ses zavázal nějakou tajnou přísahou, která ti napříště zakazuje bojovat s čarodějnicemi."

"Nerozumíš. Nerozumíš ničemu," zašeptal Earendil, několik okamžiků mlčel a pak, ještě tišeji, dodal: "Mám strach."

"Ale... Takový mocný čaroděj... Už jsi přece jednu strašlivou čarodějnici zabil." Ethelwulf se zakoktával, protože nevěděl, co by na to řekl.

"Ty srabe!" rozohnil se statný muž v hloučku a rozběhl se k poklímávajícímu mágovi.

"Aeti seta," zamumlal Tchoř automaticky a ukázal na hromotluka, jenž pak padl jako podřátý.

"Cos to udělal? Ta čarodějnice ho připravila o syna a teď jsi ho..."

"Jenom spí. Klid. Také půjdu spát."

Earendil Tchoř vstal od stolu a toporně vystoupil po schodech do pokojíku v podkroví hostince. Vesničané jej sledovali se zmatkem, hněvem i smutkem v očích, protože před jejich zraky zemřela legenda.

"Snad ráno, až bude střízlivý..." zašeptal kdosi do ticha.

* * *

Earendil Tchoř vstal ještě před úsvitem. Celým svým tělem cítil přítomnost strašlivé a silné magické aury neznámé čarodějnice, jež snad přišla ze samého pekla. Sbalil si těch pár věcí, které s sebou nosil, sešel dolů, na pultu nechal hostinskému několik mincí, přešel přes dvůr do stáje, osedlal svého černého koně a odjel do časného úsvitu. První nesmělé paprsky ranního slunce čerily tmou. Pohlédl na západ - k vřesovišti, zahalenému temnotou a zachvěl se při pomýšlení na hrůznou obyvatelku těch míst. "Nemůžu." zašeptal do šera. Popohnal koně a odjel k východu, za světlem.

2. Prastaré písne elfů

Tma. Tma a ticho. Hospoda už byla téměř prázdná. Elf seděl na rozvrzané židli a přemýšlel. Před očima se mu odvíjely obrazy z minulosti, na niž chtěl zapomenout. Tak strašně zapomenout.

Tma. Tma a ticho, takové TICHŮ.
Earendil nečekal, že ještě někdo přijde.
"Zdravím tě, mágu." Přerušil jeho zadumání hlas - tichý, ale neúprosný. Známy. Neúprosně známý.

"Nathorne. Co ty děláš, v takový díře?" Zašeptal Earendil s lehkým náznakem paniky.

"Hádej, mágu. Hádej.... jsem tu náhodou. Jen náhodou."

"Potloukám se po prdelích světa a ... no nic, rád jsem tě viděl Nathorne, půjdu spát. Ráno odjíždím. Dobrou noc."

Earendil Tchoř vstal.

"Earendile..."

"Dobrou noc."

"Neutíkej, mágu. Nemůžeš přece pořád utíkat."

"Dej mi pokoj. Nejsi tu náhodou."

"Zazpívej, elfe. Novou píseň. Naučil jsi mě tolik písní."

* * *

Nathorn byl bard. Putoval krajem se svou loutnou a hrál každému, kdo byl ochoten naslouchat jeho tichým písním. Nehrál velmožům na bujarých oslavách. Zpíval u ohňů o svobodě, dětem a milencům na dobrou noc.

Snad v jeho žilách kolovalo trochu melancholické krve Starého národa a proto měl tak rád elfí balady. Přestože byl člověk. Člověk s kulatou tváří a směšnými ušima.

Bývali přátelé. Earendil studoval magii u tajemného mistra, jehož jméno i tvář byly záhadou i pro jeho žáka a Nathorn byl mladý bard s obdivem naslouchající dávným a mnohdy truchlivým elfím zpěvům.

I Earendil tehdy hrával, ne však pro obživu... ne, že by oplýval penězi, ale jeho mistr mu to zakázal. Snad proto, jak rád popichoval Nathorn, že by se to mohlo Earendilovi příliš zalíbit.

A Earendil znal desítky písní, tisíce slok a vždy, když se s mladším přítelem sešel, obohatil jeho repertoár o další starobylý polozapomenutý skvost nebo o píseň, již složil před několika hodinami. A elf dokázal tvořit s takovou grácií a umem, že mu Nathorn vždy v koutku duše záviděl.

Ale to už bylo dávno. Tolik se toho změnilo - to si oba moc dobře uvědomovali, když si pohlédli tváří v tvář v přítmi prázdné místnosti.

"Už jsem dlouho nehrál. Zapomněl jsem. Nech minulost spát. Je mrtvá."

"Jako Ara?"

Tchoř prudce vstal a oči mu divoce zaplály. Převrhl sklenici. Byla prázdná.

"Zmiz, Nathorne. Vypadni odsud, vypadni mi ze života!"

Earendil málokdy zvyšoval hlas, ale v té chvíli se přestal ovládat.

"Držte tam hubu!" ozvalo se z vedlejší místnosti. Hostinský.

"Stejně už zavírám, běžte se prát ven."

"Pojďme ven, elfe, je tam hezky. Svítí hvězdy. I ta nejjasnější."

"Netrap mě, barde."

"Pojď, Earendile..."

"Lidé mi teď říkají Tchoř."

"Ty nezapomeneš, Earendile. Minulost nezmizí. Pokus se s ní vyrovnat."

Vyšli před hospodu a pohlédli na jasnou letní oblohu. Mlčky kráčeli vesnicí, dokud nedošli k mezi u jednoho z malých políček.

Posadili se a Nathorn podal elfovi loutnu. "Hraj, Earendile, nauč mě píseň, jako za starých časů."

Tchoř si povzddechl, uchopil nástroj a letmo pohladil struny.

"Nathorne, já..."

"Hraj, elfe."

"...nemám píseň, kterou bych tě naučil. Všechny už znáš."

"Tak zazpívej nějakou známou. Stejně je všechny umíš lip než já."

Elf začal hrát. Baladu o stárnoucím Slunci a studeném svitu hvězd. Věděl, zeji má Nathorn rád. Ale ruce se mu třáslly, tatam byla

čistota akordů. Hlas, kdysi čistý jako křišťál, měl zastřený. A slova mu mizela z paměti. Přestal.

"Vidíš, barde. Minulost je pryč. Nech mě být."

"Ty si vzpomeneš, mágu. Pamatuješ jak jsi hrával Arianě?"

"Ne. Nevzpomenu. Nechci, nemůžu." Earendil Tchoř vrátil příteli loutnu a vykročil k hostinci.

"Počkej, Earendile. Neodcházej přece."

Ale mág se nezastavil.

Nathorn vstal.

"Ffamargha ertica. Am at aime!" zvolal mág a zamával pravou rukou nacvičené gesto. Pak zmizel.

* * *

Ocitl se ve svém pokoji. Chvilí se vydýchal, pak si sbalil těch několik drobností, seběhl do stáje, osedlal koně, vyvedl jej ven a ujížděl do noci.

Kdesi daleko za ním se osamělý bard díval na mizící siluetu přítele a bezděky si setřel slzy z očí. "Však já si tě najdu, Earendile. Já si tě najdu. Nebo ty mě." zašeptal.

A nad obzorem zářila nejjasnější hvězda. Nad obzorem lhostejně zářila Ariana.

3. Učedník

Hlučná zábava otupovala smysly snad víc, než alkohol. Vnímal radost mladého muže, jemuž se právě narodil syn i nezřízené veselí jeho kumpánů. Earendil byl spokojený, v této putyce viděl jen samé neznámé tváře. Nikdo si jej nevšímal.

"Ty jsi čaroděj, že?"

v>Hlas mladíka, jemuž ještě ani nezačaly růst vousy, jej vyrušil z apatie.

"Mohl bych být." Odvětil.

"Já... omlouvám se, že tě ruším v zadumání, ale..."

"Nerušíš. O co jde."

"Nejsi náhodou Earendil? Earendil, zvaný Tchoř?"

Elf se dlouze zahleděl do očí mladého muže, který po chvíli sklopil zrak.

"Sám někdy nevím, kdo vlastně jsem. A je ano, myslím, že jsem ten, koho hledáš."

"Chtěl bych se stát tvým učněm," vyhrkl holobrádek.

* * *

Tentokrát si ho mág prohlédl od hlavy k patě. Světlé vlasy, hnědé oči skrývající talent k užívání moci, upřímná tvář, štíhlý, nevysoký. Mohl bych tě odbýt slovy, že elfové mohou učit jen elfy, ale nebyla by to tak docela pravda. A pak, kdoví jak bys dopadl, blázne, pomyslel si Tchoř.

"Víš, proč mi říkají Tchoř?" Zeptal se.

"Ne. Ale jistě to má nějaký význam..."

"Protože smrdím," řekl a mávl na hostinského.

"Co piješ, holobrádku?"

"No, já moc nepiju, snad víno."

"Dvakrát patok, hospodo," objednal Tchoř.

Sympatický tůst'och s šedivou zástěrou se odporoučel. Earendil hodně pil a dobře platil, tak ať si místní víno pomlouvá, jak chce.

"Jak se jmenuješ?"

"Withon."

"Withon... Mno. Tak ty se chceš stát čarodějem?"

"Ano."

"A proč, pro bohy?"

"Jsem zoufalý Earendile. Strašně zoufalý..."

"Nejsi."

"Jak to můžeš vědět? Já jsem zoufalý. Potřebuji MOC. Chci se stát NĚKÝM."

"Withone, věřím, že jsi rozčarovaný, neuspokojený, naštvaný - hlavně na sebe, snad i trochu nešťastný... ale zoufalý? Ty nevis nic o zoufalství. Co vis o magii?"

"Něco málo. Studoval jsem Daemonolatrii..." Mladík se významně usmál. Earendil ztuhl.

"Zatraceně, jak ses k něčemu takovému dostal?"

"Můj bratr je mnichem. Augustinián. Zavedl mě do klášterní knihovny v Eastminsterském opatství."

"Pak je ještě větší blázen, než ty. Daemonolatria... bohové." Earendilovy oči sklouzly z Withona na začouzenou zeď. "Daemonolatria..." Zašeptal a setřel si slzu, stékající po tváři.

"Ale nezkoušel jsi nějaký rituál, že ne?"

"Ne, ale chystám se na povolání Methrasina. Už mám téměř všechny ingredience do astrálního kadidla a znám nazpaměť všechny formule. Podle Daemonolatrie je třeba démona nalákat nabídkou krásné dívky a pak mu formulí Xat mářa a znamením Pnaq zabránit..."

"...v roztrhání nabídnuté oběti na kusy a uvěznit jej v měsíčním kruhu." Dokončil Earendil chvějícím se hlasem. "Já znám tu knihu z paměti, holobrádku. Na co potřebuješ Methrasina, Withone?"

"Já... mám rád jednu dívku, ale pro ni jsem neviditelný. Kdyby mi však sloužil strašlivý démon a posílal mi energii z astrálních světů..."

"Aha. No, to je rozumný důvod." Earendil se kysele ušklíbl.

"Ale nejen proto. Mohl bych pak pomáhat poctivým lidem v boji s loupeživými rytíři, nestvůrami a tak." Dodal rychle Withon,

"A proslavit se v celém kraji a možná i zemi. A zaimponovat té holce. Kruh se uzavírá. Napij se, tvůj pohár je skoro plný."

Jinoh se poslušně napil. Tchoř prolil hrdlem svůj zbytek vína a nechal si přinést další.

"Tedy, už máš všechno nachystané. To prozrazuje jisté úsilí. A kterou nešťastnici jsi přesvědčil, aby dělala návnadu?"

"Svou sestru. Miranda je mladá, krásná a chce mi pomoci."

"Jistě tě velmi miluje."

"Ovšem."

"A ty ji?"

"Dal bych za ni život."

"Tak nechtěj, aby ona zemřela pro tvůj hloupý a dětinský nápad."

"Ale Daemonolatria tvrdí, že ten rituál je bezpečný."

"Není."

"Ale..."

"Není Withone. Neexistují bezpečné rituály. A ten, o kterém mluvíš... tou knihou se neříď. Zapomeň na ni. A zapomeň i na svou tajnou lásku - za to, co se chystáš udělat, ti rozhodně nestojí."

"A vy máte s těmito obřady zkušenosti?" Zašeptal Withon ustrašeně se chvějícím hlasem.

"Jen s jedním z nich Withone. S Methrasinem." Elf sevřel pohár tak silně, že mu zběhly klouby. Chvilí bylo ticho.

"A..."

"Ty nejhorší zkušenosti. Nejhorší. Ta bytost ti změní život v peklo a pak ti bude věrně sloužit - už nikdy tě neopustí. Nikdy. Nech mě o samotě. Přijď zítra. Budu tady."

"Ano, jistě, na shledanou." Zabuřel zaraženě Withon a odešel.

Earendil vypil ještě mnoho vína, než se odvážil jít spát.

' * * *

Druhého dne večer se opět sešli. Elf a člověk seděli tváří v tvář a hovořili o všem možném, ale čaroděj záměrně odváděl téma rozhovoru od magie. Když se noc nachýlila k ránu, Earendil upil ze svého poháru a řekl ospalému Withonovi:

"Nebyl bych pro tebe dobrým učitelem Withone. Má moc pramení ze zdroje tak strašlivého... zbavil bych se jí, kdybych mohl. Najdi si moudrého učitele, který si půjčuje moc od stromů, hor, potoků... možná nebude tak mocný jako já, nenaučíte bojovat s nestvůrami, ale tvá duše zůstane ušetřena nepopsatelného utrpení. Sbohem Withone. Běž spát."

Mladík pochopil, že rozmluva je u konce, tiše se uklonil a odešel.

A Earendil Tchoř přikázal Methrasinovi, aby mu dodal energii k přežití dalšího dne.

4. Hlasy z temnot

"Earendile! Bojím se, Earendile! Je tak blízko!"

"Klid, Ari, mám to pod kontrolou."

Žluté oči v dlouhé temné chodbě.

"Zastav to, Eare."

"Ted' už to nejde, lásco. Neboj se, dopadne to dobře. Qwairi Methrasin Maithamaia Whiahh!... No tak ... pojd' blíž, demone."

"Earendi, on je tak hnusný..." "Neruš... Ssimatheriapnaphta."

Bytost se přiblížila k první svíci. "Proboha, Earendi, on nezpomaluje..." Studený pot. "Earendile!" "Probud' se, Earendile! Je to jen sen."

* * *

"Co to? Kde to jsem? Moment, počkej, Diano, než se vzpatuju..." Earendil Tchoř automaticky zašátral v batohu a vytáhl poloprázdnu láhev kořalky.

"Moc piješ, mágu." Řekla s nelibým tónem v hlase Diana. Byla to milá, ne příliš hezká a hlavně hodně vysoká žena s nakrátko zastřiženými tmavými vlasy a několika jizvami v obličejí, které se ani nesnažila skrýt. Snad na ně byla i hrdá. Stejně jako na to, že se stala jako první žena velitelkou královské gardy. Nikdo v celé zemi neuměl s mečem zacházet tak bravurně jako ona.

"Říkám, že moc piješ!"

"Je to tajemství mého úspěchu... pojedeme?"

"Ano, král čeká."

"Čert aby ho vzal..."

"To jsem neslyšela."

"Vyčisti si uši."

Osedlali koně - Earendil svého černého hřebce, Diana grošáka - a vydali se po zablácené cestě vedoucí do sídelního města. Chvilí mlčeli, pak mág prolomil ticho otázkou:

"Co po mně vlastně chce?"

"Už jsem ti říkala, že nevím."

"Myslím, že vis."

"Já zase vím, že myslíš..."

"No tak, kdybys to nevěděla, neměla bys Nitawawův amulet. Králův dvorní mág zřejmě ví, co na mě platí."

"Prostě mám v hlavě různá statní tajemství. To je všechno. Opravdu nevím, co po tobě král chce. Mimochodem, měl bys na sebe víc dbát. Než předstoupíš před krále, zajdeš za lazebníkem."

"Nikdy."

"Proč? Copak necítíš jak smrdíš. A podívej se na své vlasy - dal by se z nich ždímat omastek."

"Kdybych na tom cokoli změnil, nebyl bych to už já."

"Tak alespoň nový plášť, co říkáš?"

"Ne. Tento nosím už od svých patnácti let. Nedovedu si představit, že bych čaroval bez svého hábitu."

Diana se zahleděla na ten potrhaný šedivý hadr, visící elfovi na ramenou a usmála se. Jestli takhle předstoupí před krále, bude to nezapomenutelný zážitek...

Vjeli do lesa a koruny stromů se nad nimi uzavřely. Už se stmívalo a zelený tunel před nimi mizel v mlze. Earendil sáhl po láhvi a zhluboka se napil.

"Měl jsem vzít víc chlastu," zabuřel.

"Nemáš pít jak Dán."

"Nepiju jak Dán. Chlastám, jako Earendil. Doufám, že to přirovnání zlidoví a zůstane tak alespoň jedna pravdivá vzpomínka na mé činy."

"Bud' zticha, elfe."

"Co se ti nelíbí?"

"Drž hubu, cítím nebezpečí." zašeptala válečnice a položila ruku na jilec meče. Earendil začal odříkávat ochranná zaklínadla. Dianině intuici se dalo věřit.

Pomalu jeli dál.

Za chvíli se jejich obavy potvrdily. Z obou stran zadrmčely tětivy.

"Methrasin děv amsacre! Trevi inga!" Zvolal mág a zvedl ruce s do široka roztáženými prsty. Keře vzplály jasně žlutými plameny.

Výkřiky bolesti, praskot hořícího dřeva.

Earendil zavřel oči a tleskl. Oheň uhasí. Ticho.

Když se začal okolím šířit pach spáleniny, mág otevřel oči, narovnal se v sedle a spadl z koně. Diana bleskově seskočila a sklonila se nad Earendilem. Z nosu mu tekla krev a tvář byla bleďá jako sama smrt.

"No tak, čaroději, co je to s tebou? Ztraceně, jsem za tebe zodpovědná." Jindy tak sebejistý hlas bojovnice se najednou chvěl. Sklonila se ještě blíže. Elf pootevřel víčka a překvapivě rychlým pohybem strhl Dianě z krku amulet. Ženina tvář se zkrivila vztekem, ale to už se topila ve dvou temných studnách Earendilových očí.

"Ty bastarde..." Zachřela.

"Usínáš, Diano, usínáš..."

Rysy se jí uklidnily.

"Tak, Diano, a teď mi otevíráš svou mysl. Neboj se, neublízím ti..."

Odpovíš mi na mé otázky?"

"Ano."

"Víš, proč mě král potřebuje?"

"Ano."

"Takže, co po mě Jeho veličenstvo chce?"

"Zabít krále Dánů."

"A jak mě hodlá přimět k tomu, abych to udělal?"

"Nejprve ti nabídne majetek, kdybys odmítl, chce tě vydírat."

"Jak?"

"Uvěznil tvého přítele."

"A do prdele... koho?"

"Jméno neznám. Je to bard."

"Kde ho drží?"

"Nevím."

"Kdo by to mohl vědět?"

"Král, Ethelred - jeho rádce, Ietor - dvorní mág."

"Tak dobře, Diano... teď se v mysli přesouváš do okamžiku, kdy jsem uhasil magický oheň. Go si o mně v této chvíli myslíš?"

"Už chápu, proč si pro tak náročný úkol vybral král tebe."

Earendil se kysele usmál. Vzal amulet a opravil roztržený řetězek. Prohlédl si symbolickou rytinu tváře bez očí na malém onyxu zasaženém do stříbrného kroužku a připnul magický šperk válečnici na

krk. "Doufám, že funguje tak, jak si myslím," zašeptal. Diana stále zírala do prázdna.

"Teď se v myšlenkách ocitáš ve chvíli, kdy ses nade mnou sklonila. Až tě oslovím jménem, probudíš se. Rozumíš?"

"Ano."

"Skláníš se nade mnou."

"Diano, jsem v pořádku Diano..." řekl mág.

"No tak, čaroději, co je to s tebou? Ztraceně, jsem za tebe zodpovědná."

"Promiň, trochu jsem to přehnal. Uf... pomoz mi do sedla, děvče."

"Tak mladá už nejsem. A udržíš se v tom sedle vůbec?"

"Doufám."

Pokračovali v cestě až do západu slunce. Mlčeli a přemýšleli.

Pak rozbili tábor, rozdělali oheň a upekli si zajíce, kterého Diana po cestě ulovila.

"Příjemná změna." Zabuřel elf.

"Taky si myslím."

"Víš, Diano, jediný důvod, proč s tebou jedu je, že ti věřím. Věřím, že bys nikdy nepodporovala nějakou špinavost. Je to tak?" Mág pohlédl ženě do očí.

Diana začala soustředěně zkoumat ohryzanou kost, kterou držela v ruce. "Jasně elfe."

"Ani nevíš, jak si tě vážím. Žena, která to dotáhne tak daleko..."

"Díky. Nevím jak ty, ale já jdu spát. Jsem k smrti unavená."

"Nejsi."

"Cože?"

"Unavená, utahaná, ospalá... ale rozhodně nejsi unavená k smrti. Já to zažil, takže vím, o čem mluvím."

"No jo. Dobrou noc."

"Hezké sny."

"Tobě taky."

Earendil se otřásl. Zachumlal se do deky, dopil poslední láhev a zíral na oblohu. Uspnul až k ránu.

Žluté oči v dlouhé temné chodbě.

"Zastavte, Eáre."
"Proboha, Eárendi, on nezpomaluje..."
Studený pot.
"Earendile! Já nechci umřít! On mě zabije!"
Bytost, černá tak, že pohlcovala světlo, rozšlápla svíci druhého kruhu. Až na oči neměl démon žádný konkrétní tvar. Jen neustále se měnící masa beztvare hmoty. Ariana měla pravdu - byl hnusný.
"Earendile! Mágu! Je to jen sen!"
"Není to jen sen, Diano. A díky, za probuzení."
"Nemáš zač."
"Ale mám. Myslím, že jednou mě ty noční můry zabijí."
"Nechceš si o tom promluvit? Někdy to pomůže."
"Chci, ale ne teď. Ale reknu ti jedno - udělal jsem něco, co mě bude pronásledovat až do konce života. A víš, že elfové žijí dlouho..."
"Myslíš si, že jsi moudrý, mágu?"
"Nemyslím. Kdo si to myslí, je hlupák. Ale mám spoustu zkušeností. Většinou ořesných."
"Ty jsi moudrý, elfe. Poradíš mi?"
"Proč ne?"
"Představ si, že by ses dostal do situace, kdy bys musel zradit buď sebe nebo svého pána."
"No, představuji si... ještě štěstí, že nemám žádného pána."
"Tak jak bys to řešil?"
"Nikdy nezrazuji sebe má milá. Se sebou musíš žít celý život."
"Je mi hrozně, Earendile."
"Já vím, Diano."
"Neulehčuješ mi to."
"Říď se svým svědomím."
"Aha."
"Co tě žere? To, že musíš lhát? To, že vis, že mě chce král vydírat?"
Diana se dotkla Nitawawova amuletu.
"Funguje skvěle, Diano. Opravdu ti nečtu myšlenky ani neovlivňuji magicky tvou mysl. Nitawawe byl génius."
"Znalsho?"
"Nejsem tak starý. Můj mistr byl jeho žákem."
"Kolik je ti vlastně let, Tchoři?"
"A tobě?"
"To je impertinentní otázka."
"To je."
"Promiň. Žijí ještě tví rodiče?"
Eárendil se zahleděl do ranní mlhy. Vzpomínal. Vzpomínal a nedokázal to zastavit. V hlavě mu zněly písně, jež ho učila jeho matka a příběhy, které za dlouhých zimních nocí vyprávěl u krbu otec. A nad tím všim obraz jejich znetvořených těl.
"Ne. Zabíla je Waxara."
"Ach... omlouvám se, Earendile. Tak proto jsi tu čarodějnici zabil?"
"Ano. Proto."
"Tak proto ty sny? Ale to přece není tvá vina."
"Ale je, Diano. Ale je."
"Nemohls je přece neustále chránit."
"Ničemu nerozumíš. Ona je nezabila náhodou. Byla to pomsta."
Mág vstal a začal osedlávat koně.
"Chceš o tom mluvit, Earendile?"
"Ty vzpomínky jsou příliš bolestné."
"Král chce, abys zabil dánského krále. A protože ví, že se do politiky nepleteš, zajal tvého přítele, aby tě mohl vydírat... No a je to venku."
"Způsobil jsem smrt Waxariny dcery. Ariany. Arianu jsem nade vše miloval. Tedy... nade vše, kromě sebe. A je to venku. Co uděláme, Diano?"
"Osvobodíme tvého přítele."
"To bude těžké, letor je velmi schopný mág. Ale pokusím se o to."
"Pokusíme se."
"Nechci tě do toho zatahovat."
"Ale já ti chci pomoci."
"Přináším smůlu. Osvobodím Nathorna sám."
"Jak vis o koho z tvých přátel jde?"
"Jsem mág."
"No a?"
"Četl jsem ve tvé mysli."
"A co..."

"...amulet? Strhl jsem ti ho, když ses nade mnou sklonila včera v lese, abys zjistila, jestli jsem v pořádku. Pak jsem tě zhypnotizoval."
"Nepamatuji se."
"Jistě že ne. Smazal jsem ti to z paměti."
"Ty bastarde!"
"Ale pouze jsem zjistil, co jsem potřeboval. Nic jiného. Žádné zásahy do vědomí a tak."
"A to ti mám věřit?"
"Můžeš a nemusíš."
"Jsi proraďný, lstivý, vychytralý hajzl!"
"Jo. Někomu takovému přece nebudeš pomáhat."
"To si piš, že budu!"
Eárendil se rozesmál. Poprvé po tolika letech. Byl to dlouhý a očistný záchvat smíchu. Diana se záhy přidala. Kdyby je tam někdo viděl, myslel by si, že se zbláznili. Pak se vzpamatovali a pokračovali v cestě. Většinu dne mlčeli.
Když slunce zapadalo, vyjížděli z Velkého hvozdu a před nimi se na obzoru rýsovaly věže sídelního města.
"Rozdělám oheň, Eárendi. Zkus najít nějaké suché dřevo."
"To bude těžké, Diano. Ale zkusím to."
"Proč vlastně nevyčaruješ oheň? Jde ti to skvěle."
"Nerad čaruju, když nemusím."
"Aha."
Několik hodin se zahřívali u skomírajících plamíneků. "^^"****^
"Nejsi ospalý, čaroději?"
"Ano. Ale, nemám už kořalku."
"Neusneš bez ní?"
"Ale ano. Ale sny... jsou pak ještě horší."
"Budu u tebe."
"Dík. Dobrou noc." Jakmile to dořekl, přemohl jej spánek.
"Earendile! Bojím se, Earendile! Je tak blízko!"
"Klid, Ari, mám to pod kontrolou."
Žluté oči v dlouhé temné chodbě.
"Zastav to, Eáre."
"Teď už to nejde, lásco. Neboj se, dopadne to dobře. Qwairi Methrasin Maithamaia Whiahh!... No tak ... pojď blíž, démone."
"Eárendi, on je tak hnusný..."
"Neruš... Ssimatheriapnaphtha."
Bytost se přiblížila k první svíci.
"Proboha, Eárendi, on nezpomaluje..."
Studený pot.
"Earendile. Já nechci umřít! On mě zabije!"
Bytost, černá tak, že pohlcovala světlo, rozšlápla svíci druhého kruhu.
"Eárendi!"
"Ari... nefunguje to. Argi nafí mintha. Zaita! Sitarei! Stůj démone!"
Třetí, poslední kruh. Methrasin šel dál.
"K službám, mágu. Díky za oběť. Její síla bude navždy mocí tvou!"
"Odejdi, démone! Vrať se. Adzilla neliš! Zmiz! Nechci té služby!"
"Pozdě, mágu. Chci tělo a duši!"
"Ne! Nezabíjej ji!"
Chtěl zvolat: "Vem si mě!" Chtěl mu dát sebe. Opravdu chtěl. Ariana už nekřičela, pouze její oči nařikaly při pohledu na tu masu ztělesněné hrůzy se žlutými očima. Chtěl, opravdu chtěl zemřít místo ní. Ale jeho tělo bylo paralyzováno tím hnusem.
A pak už bylo pozdě.
"Děkuji, mágu. Budu ti sloužit do konce tvého bytí."
Odešla s ním, protože ho milovala. Vymanila se z vlivu své šilené matky, žila s elfem a zemřela pro jeho touhu po moci.
"Ariano! Odpusť mi, Ariano!"
"To jsem já, Earendile. Pevná Dianina ruka mu sevřela rameno. Už je to v pořádku."
"Ach, Diano."
"Dej se do pořádku, máme práci."
"Ano. To teda máme. Ukážeme králi, zač je toho loket."
"Tak se mi to líbí."
"Mně taky."
Vyrázili k městu.

ilustroval Jan Štěpánek